

Giới thiệu Đăng Thiên Convert

Lần đầu viết truyện, mong mọi người ủng hộ ^^.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1 : Lý Trí

Trong không gian tràn ngập màu sắc. Những quang điểm trôi nổi như hồ điệp bay lượn trên đồng hoa.

Không gian rất đẹp. To lớn mà vô ngàn nó phẳng phát như vũ trụ.

Nhưng mà khuyết điểm duy nhất ở đây là không gian này quá tĩnh lặng. Tĩnh lặng đến làm cho người ta hoảng sợ.

Có lẽ chính bản thân nó sẽ như vậy mãi mãi. Không một ai biết đến nó. Cũng không ai biết được sự mỹ lệ của nó.

Đồng dạng, cũng ai biết đến sự đáng sợ của nó.

Có lẽ chính là như vậy vĩnh hằng vô tận mà lại mỹ lệ nó.

Mở mắt ra, đập vào mắt hần là một khoảng không rộng lớn vô cùng.

Còn tại sao lại nói là vô cùng. Bởi vì tầm mắt của hần không thể nhìn được hết cả vùng không gian vô cùng rộng lớn này.

Đối với người bình thường mà nói, đột nhiên phát hiện mình xuất hiện ở một nơi xa lạ thì hần phải khiếp sợ vô cùng. Nhưng kì lạ là hần vô cùng bình tĩnh.

Cẩn thận quan sát một hồi hần phát hiện cảnh sát nơi đây rất đẹp. Đẹp đến cho người ta phải say mê ngay lập tức.

cả một vùng không gian tràn ngập bảy màu sương khói, những điểm sáng chớp lóe như đom đóm nhẹ lướt quanh, phải nói là tràn ngập một loại cảnh đẹp ý vui. tựa như tiên cảnh khiến người ta như si như say.

Nhưng kì lạ là khi mà hần tập trung quang sát những quang điểm trong không trung thì một loại không hiểu cảm giác xuất hiện trong nội tâm.

Rùng mình một cái, hần vội vàng dời đi ánh mắt. Bởi vì hần biết loại cảm giác này là gì.

Cảm giác này là sợ hãi!

Đúng, là sợ hãi. Bản năng mách bảo hần không nên tiếp tục nhìn.

Bởi vì nếu nhìn thêm một chút nữa sẽ có một chuyện kinh khủng xảy ra.

Loại cảm giác này giống như con kiến đối mặt cả thế giới vậy. Phải nói còn hơn thế nữa, thật sự giống như là phải mặt với sinh mệnh áp lực vậy, sinh mệnh cao cấp khinh thường tồn tại nhỏ yếu, hèn mọn.

Đem ánh mắt né tránh, bởi vì hần không dám nhìn nữa. loại cảm giác này thật khủng khiếp.

Lần này hần mới có cơ hội quan sát tình huống của mình. Tập trung suy nghĩ một chút hần nhớ rõ là mình đã chết. Chính bản thân còn thấy thân xác mình bị đưa vào lò thiêu xác rồi chậm rãi cháy thành tro rồi biến thành bụi cám.

Cha, mẹ tiếng khóc phẳng phát còn văng vẳng ở bên tai.

Có chút tự trách vì không kịp trả hiếu cho cha, mẹ. Thảm lắm mình bất hiếu một tiếng, lấy lại bình tĩnh tiếp tục nhớ lại.

Cũng ngay lúc đó, hần xuất hiện ở nơi này.

"Nơi này là địa ngục chăng ?". Tự hỏi một lúc, lắc đầu tiếp tục quan sát tình huống.

Bản thân hần hần là một cái linh hồn. Bởi vì sau khi chết hần lại lấy loại hình thức này sống lại. Cái này chắc chắn có trong nhân gian từ xưa mấy bà mẹ hủ con nít rằng có ma.

Đại khái xem rõ toàn bộ tình huống của mình hấn tiếp tục quang sát xung quanh.

Đương nhiên hấn không dám tập trung vào những quang điểm này nữa. Cái cảm giác đáng sợ đó hấn không muốn cảm nhận nhiều thêm nữa.

Vì vậy, hấn quang sát vào những khí vụ tràn ngập xung quanh này. May mắn, không có cái cảm giác đáng sợ đó nữa.

Cẩn thận nhìn một hồi hấn phát hiện những khí vụ này khi đi qua người hấn thì có một phần nhỏ dung nhập vào cơ thể của hấn.

Muốn chủ động cảm nhận những khí vụ này một chút nhưng động một chút sắc mặt của hấn liền cứng lại.

Bởi vì hấn phát hiện mình vậy mà không thể nhúc nhích.

Cũng không phải là không thể nhúc nhích, nhưng mà biên độ rất nhỏ. Chỉ khoảng nửa mét trong vòng.

Phát hiện điểm này làm cho sắc mặt hấn đại biến. Hấn cố gắng vùng vẫy nhưng không chút thành công. Không gian rộng lớn phẳng phất như một cái xiềng xích khổng lồ xiết chặt hấn không thể rung chuyển mây may.

Nhưng hấn không từ bỏ, hấn tiếp tục vùng vẫy. không ngừng vùng vẫy.

Cũng không biết bao lâu, trong cái không gian vô bờ bến này, khái niệm thời gian là không có. Có lẽ là mệt mỏi hay là từ bỏ hấn chậm rãi nhắm mắt lại rồi rơi vào giấc ngủ.

Cũng lại không biết bao lâu hấn chậm rãi tỉnh lại. Đã từ bỏ vùng vẫy, hấn nhìn chăm chăm vào cái không gian trước mắt. Rồi thời gian vẫn cứ trôi đi hấn vẫn chờ người ra nhìn.

Cũng không biết bao lâu hấn bỗng nhiên cười. Ra sức mà cười ha hả. Cười như là một người điên.

"Ha ha ha"

Tiếng cười của hấn vang vọng khắp nơi. Nhưng không ai đáp trả lại hấn, cũng không ai mắng điên.

Cứ tiếp tục như vậy không biết tháng nào năm nào. Hấn ngừng cười. Hấn mệt mỏi. Hấn lại tiếp tục ngủ say. Sau đó lại tỉnh lại. Lại nhìn chăm chăm vào cái hư không xinh đẹp kia.

Lần này hấn lại không cười. Mà lần này hấn lại vùng vẫy, hấn gào thét.

AAAAAAAAA.....

Lại tiếp tục phát điên. Nhưng lần này càng nặng hơn lần trước. Hấn như một con thú hoang ra sức vùng vẫy, ra sức di chuyển, nhưng tất cả đều là công giả tràng.

Không có âm thanh leng keng của xiềng xích, cũng không có thứ gì thực thể trói buộc hấn cả. Nhưng hấn vẫn không đi động được bao nhiêu.

Trong lúc phát điên, hấn cũng không phát hiện những khí vụ xung quanh luôn di chuyển xung quanh hấn dùng một loại cực kì chậm chậm dung nhập vào thân thể hấn.

Thân thể của hấn từ có chút âm đạm cũng từ từ ngưng thực. Từ ngưng thực đến bắt đầu lớn mạnh.

Không biết bao lâu một năm, trăm năm, ức năm, hay nghìn tỷ năm không chừng.

Hấn không biết, bởi vì mỗi lần hấn tỉnh lại, không bao lâu lại phát điên, lại ngủ say, khi tỉnh lại không bao lâu thì phát điên cứ như một cái vòng lặp khiến hấn không thể thoát ra, không ngừng mà luẩn quẩn trong đó.

Hấn đứng đây rất lâu rồi, hấn nhìn mỹ lệ mà kinh khủng vô cùng vô tận không gian. Nhưng lần này hấn không phát điên, mà là vô cùng bình tĩnh mà nhìn nó.

Rồi hấn lại nhìn vào những quang điểm trôi nổi nhẹ nhàng trông không trung, nhưng không biết từ bao giờ hấn không còn cái cảm giác kinh khủng đó nữa, đưa tay ra mặc dù hấn có thể hoạt động với biên độ rất nhỏ nhưng cũng đủ nắm lại quang điểm đang trôi nổi gần sát mình.

Đã từng quang điểm này mang cho hấn cảm giác rất khủng bố nhưng bây giờ lại như một món đồ chơi bị hấn nắm trong tay.

Nhưng hấn phát hiện sau nhiều lần phát điên rồi lại tỉnh lại thì dòng suy nghĩ của hấn lại càng ngày càng tỉnh táo. Đến bây giờ có lẽ đã phát điên đến mức không thể phát điên hơn nữa nên bây giờ hấn là cực kì tỉnh táo, tỉnh táo đến một loại không thể diễn tả được bằng lời.

Sở dĩ hấn phát điên là vì quá cô độc. Hấn cười vì hấn nhớ lại những ngày tháng tốt đẹp, hấn lại vui vẻ cũng vui vẻ đến phát điên.

Hắn nhớ lại những kỷ ức không tốt hắn lại phát điên.

Trong đầu xuất hiện những tâm tình tiêu cực, hắn lại gào thét để phát tiết nó ra.

Hắn đau khổ, hắn nguyên rủa cái không gian này. Hắn nguyên rủa những quang điểm này. Tại sao chúng nó có thể tự do trôi nổi ở đây còn hắn lại phải chịu giam cầm.

Cứ như thế, mặc kệ hắn như thế nào điên thì không gian xung quanh vẫn luôn cảm cố hắn, làm tốt công việc của một cái xiềng xích.

Đến bây giờ hoặc là đã quá quen, quen đến mức không thể làm gì khác được nữa nên bây giờ hắn chỉ còn dư lại một thứ.

Đó là--lý trí!

Suy nghĩ của hắn tỉnh táo đến mức đáng sợ. Tỉnh táo đối mặt với cái không gian này.

Hắn cũng phát hiện tình huống của bản thân mình. Hắn có thể đối mặt với những quang điểm này cũng không phải quen thuộc. Mà bởi vì hắn mạnh lên.

Không sai, chính là mạnh lên. Mạnh lên đến mức từ một con kiến có thể đối mặt cả một vũ trụ.

Còn lý do hắn mạnh lên.

Nhìn đoàn khí vụ đi xuyên qua người mình từ to bằng nửa người mình bắt quá sau khi xuyên qua chỉ còn lại một nửa khoảng chừng. Hắn không do dự cho rằng đây là lý do.

Nhưng đây không phải là tất cả. Hắn còn có những phát hiện khác.

Nhìn quang điểm trong ta, to khoảng chừng ngón cái. Hắn chậm rãi nắm tay lại. Càng nắm chặt hơn nữa quang điểm. Khi buông tay ra quang điểm đã biến mất.

Cái này thật sự cũng không phải biến mất thật sự mà sau nhiều lần làm thử hắn phát hiện nó cũng không phải biến mất mà là bị hắn đồng hóa hấp thu.

Ngoài ra hắn còn thấy những khí vụ này bắt đầu nhạt dần. Mặc dù biên độ rất nhỏ, nhỏ đến mức có thể bỏ qua nhưng đây cũng là một dấu hiệu.

Sắc mặt bình tĩnh nhìn vào thất sắc vô cùng đẹp đẽ không gian. Cứ như vậy không biết bao lâu hắn lại rơi vào ngủ say. Khi tỉnh lại thì hắn lại càng tỉnh táo. Có lẽ đây là cái giá cho sự lớn mạnh của hắn.

Ở một nơi không có khái niệm thời gian này hắn vẫn chờ đợi, còn về cái gì thì hắn không biết, hắn chỉ cứ việc chờ thế thôi,...

Hắn lại rơi vào ngủ say, xinh đẹp thất sắc khí vụ vẫn di chuyển tới lui, những quang điểm vẫn trôi nổi trong không gian, vẫn đều đặn chớp lóe như đó vẫn là công việc của mình.

--

Lần đầu viết truyện có gì sai sót mong mọi người cứ thẳng thắn góp ý, gạch đá gì mình nhận tất ^^.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2 : Quả Cầu

Lần nữa mở mắt ra, yên tĩnh nhìn vào không gian phía trước không nói một lời.

Người ta nói trước lạ sau quen. Ân, hắn có lẽ đã quá quen đến không thể quen hơn được nữa nên cũng không có bất kì cái gì cảm xúc khác.

Nhìn vào xung quanh, hắn cũng không biết đây là lần thứ bao nhiêu hắn tỉnh lại.

Nhưng sau nhiều lần tỉnh lại hoặc có lẽ đó là chuyện đương nhiên sau một khoảng vô cùng vô tận thời gian.

Hắn phát hiện một vài thứ.

Tỉ như sau khi mỗi lần tỉnh lại hắn lại thấy rõ được khí vụ xung quanh nhát đi một tia.

Hoặc tỉ như những quang điểm trôi nổi xung quanh hắn cũng không phải vĩnh cửu mà là có giới hạn của nó.

Có lần hắn nhìn thấy một cái quang điểm đang trôi nổi bỗng nhiên kịch liệt lấp lóe rồi vỡ ra như bong bóng sau đó tan ra rồi bị bảy màu khí vụ đồng hóa.

Hắn cảm giác được không gian cảm cố hắn đã giảm đi một ít. Giống như lúc trước biên độ mà hắn có thể hoạt động là nhỏ hơn nửa mét trong vòng thì bây giờ là gần một mét rồi.

Phát hiện này làm hắn phải suy nghĩ lại.

Cái không gian này hắn là sống đấy. Còn những quang điểm kia thì giống như là những sinh linh sống trong thế giới mà thôi.

Còn về phần không gian này có lẽ chỉ có sơ cấp nhất bản năng mà thôi.

Vì sao lại nói như vậy. Thử nghĩ xem đột nhiên có người lạ mặt xông vào nhà mình thì người sẽ làm thế nào.

Nếu là người bình thường thì dĩ nhiên là đuổi họ ra khỏi nhà rồi. Nhưng không gian này thì khác.

Nó không có một hệ thống quy luật chặt chẽ nào cả. Chỉ riêng phần hắn chỉ là bị cảm cố thì đã là chuyện đáng nói rồi.

Nếu bình thì có lẽ hắn đã bị khu trục ra khỏi nơi đây hoặc là trực tiếp bị tiêu diệt chứ không phải chỉ là cảm cố như thế này.

Còn hắn có thể còn sống thì đó là may mắn trong may mắn rồi.

Nhưng may mắn của hắn thì hắn phải thuộc dạng siêu khủng bố. Bởi vì hắn không chỉ có thể còn sống mà hơn hết hắn còn mạnh lên.

Điều này cũng phải nhờ về phần hắn chỉ là một cái linh hồn nguyên nhân. Không biết có phải hay không linh hồn của hắn có khả năng hấp thu. Nếu không thì hắn chỉ có thể nhìn khí vụ đi qua bản thân hắn mà bất lực không thể tìm hiểu được gì.

Mà điều đó cũng đồng nghĩa hắn vĩnh viễn không có một tia khả năng nhỏ nhoi nào để phá vỡ không gian cảm cố hắn. Cũng như hắn sẽ bị nhốt ở đây vĩnh viễn.

May mắn mà hắn có thể mạnh lên, điều này làm cho hắn càng có một phần cơ hội nhỏ nhoi thoát khỏi đây.

Mà theo nhiều lần tỉnh lại sau, hắn càng chắc chắn về khả năng này. Còn về phần mạnh như thế nào thì hắn không biết được.

Chỉ có thể dùng ví dụ là một con kiến đã trưởng thành đến mức có thể cân cả thế giới trình độ.

Đương nhiên, loại mạnh mẽ này không phải là không có trả giá. Cái mà hắn đánh đổi là thứ cơ bản xây dựng lên một con người. Mà thứ đó là "Cảm xúc" của chính bản thân hắn.

Cũng không phải hắn vứt bỏ cảm xúc của mình mà là cảm xúc của hắn bị mài mòn hết cả rồi.

Bị mài mòn gần như triệu đề.

Hắn mạnh lên nhưng đồng dạng cảm xúc của bản thân thì càng ngày càng bị trôi đi. Lý trí của hắn càng ngày càng rõ ràng. Lý trí của hắn đã vượt lên trước cảm xúc. Không phải nói là lý trí của hắn đã vượt qua cảm xúc, mà còn vượt lên một cách rất toàn diện.

Cái đó cũng dễ giải thích cho cái có được thì có mất.

Mặc dù giải thích rất ngắn nhưng hắn đã nhìn chăm chăm và không gian rồi lại không ngừng suy diễn rất lâu rồi.

Nhắm mắt, hắn lại rơi vào ngủ say.

Những quang điểm lấp lóe cùng với bảy màu khí vụ khiến người ta mê say cũng theo đó giống như tiên cảnh đưa hắn vào giấc ngủ say.

--

Nhìn cuối cùng một tia khí vụ dung nhập vào cơ thể mình, hắn cũng không có cái gì cảm xúc nổi lên.

Theo cuối cùng sợi khí vụ dung nhập cơ thể hắn không gian xung quanh ầm ầm rung động.

Không gian bây giờ cũng không phải như lúc trước nữa. Không còn bảy mà khí vụ đẹp lung linh mà là thuần một màu trắng, lại thêm vào sự vô tận của nó thì không gian này cho người ta cảm giác như đang đứng ở đường chân trời. Một con đường chân trời vô biên.

Những quang điểm cũng theo sự rung động của không gian mà kịch liệt rung động. Nhưng mà cũng chỉ là rung động mà thôi.

Bình tĩnh nhìn rung động của không gian, hẳn không có một chút nào dao động.

Mà âm thanh ầm ầm kia cũng là âm thanh đầu tiên sau hàng tỉ tỉ thời gian hẳn nghe được từ lúc trước hẳn đã từng phát điên thì cũng chỉ có âm thanh của hẳn mà thôi.

Thật giống như vũ trụ bùng nổ cũng giống như đây cũng chỉ là một sự việc bình thường, bất cứ cái gì cũng có kết thúc.

Không gian chậm rãi bình lại. Lại như trước cũng không có âm thanh, lại lẳng lặng yên tĩnh như trước.

Nếu không phải hẳn tận mắt chứng kiến thì có lẽ hẳn cũng cho là không có việc gì xảy ra.

Mà cũng theo không gian bình tĩnh lại, một cảm giác kì lạ xuất hiện trong nội tâm hẳn.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, hẳn đang nhìn, việc này hẳn cũng làm không biết bao nhiêu lần rồi. Nhưng lần này là lần đầu tiên hẳn nhìn. Hẳn nhìn vào bản chất của cái không gian này.

Chậm rãi nâng tay lên, sau đó nắm lại. Không gian xung quanh như bị xé ra một cái lỗ đen. Lỗ đen rất lớn, lớn hơn hẳn gấp vài nghìn lần. Gần như bao quanh lại cả vùng không gian xung quanh hẳn.

Hắn cũng không có đi vào mà lẳng lặng nhìn.

Cũng không biết bao lâu. Bên trong lỗ đen xuất hiện một tia sáng. Tia sáng rất yếu nhưng lại càng ngày càng mạnh lên, càng ngày trở nên sáng hơn.

Rất gần rồi, rất gần. Đây là những gì hẳn cảm nhận. Cái cảm giác này càng trở nên thân thiết hơn.

Nắm lấy nó!

Bắt lấy nó!

Nó là tự do!

Giống như có thứ gì đang gào thét trong nội tâm hẳn. Không một chút nào do dự

hắn trực tiếp nắm lấy thứ phát ra ánh sáng đang đến gần hẳn kia.

Trực tiếp nắm lại, hẳn lại có một loại cảm thụ khác. Một loại thân thiết không tên. Giống như mẹ và con, lại giống như phụ thuộc, ỷ lại.

Mở lòng bàn tay mình ra. Hẳn nhìn thấy một quả cầu, một quả cầu trong suốt hoàn toàn. To chừng nắm tay trẻ con, không còn phát sáng như trước nhưng hẳn vẫn cảm giác được cái loại thân thiết kia.

Không cần quá nhiều tìm hiểu, hẳn trực tiếp nắm chặt quả cầu vào trong tay của mình. Nhưng cũng không phải loại kia nắm chặt lại.

Lần nữa mở bàn tay ra quả cầu đã biến mất rồi, thật giống như chẳng từng xuất hiện. Nhưng hẳn rất rõ ràng, quả cầu cũng không phải biến mất mà là bị hẳn dung hợp.

Mà theo hẳn và quả cầu dung hợp thì một luồng tin tức truyền vào ý thức của hẳn, cũng cho hẳn biết sử dụng quả cầu này như thế nào.

Đưa tay ra, việc đầu tiên hẳn làm là đưa không gian trở về bình thường. Phất tay đem lỗ đen giải quyết xong. Hẳn lại bước ra một bước trực tiếp biến mất tại chỗ.

Chớp mắt sau hẳn lại xuất hiện. Nơi xuất hiện vẫn là ở đây, màu trắng xóa không gian, những quang điểm vẫn chập trùng lên xuống như lênh đênh trên nước.

Nhưng hẳn biết vị trí của hẳn đã thay đổi. Bởi vì những quang điểm xung quanh có một cái quang điểm rất đặc biệt.

Nó to hơn những quang điểm khác. Nếu những quang điểm bình thường là bằng nắm tay trẻ con hoặc lớn nhất là bằng bàn tay của một người trưởng thành.

Nhưng cái này thì khác, nó to bằng đầu người, phát ra ánh sáng màu tím đậm tao nên một cảm giác thần kì.

Mà những quang điểm khác lại lấy màu tím quang điểm làm trung tâm rồi chậm rãi xoay quanh. Thật giống như một cái tiểu thái dương hệ.

Lúc này, quả cầu trong suốt xuất hiện trước ngực hẳn, phát ra từng đợt ánh sáng chói mắt khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Mà quang điểm màu tím cũng giống như cảm ứng được quả cầu trong suốt, nó cũng rung lên một cái sau đó cũng phát ra một luồng ánh sáng tím chói mắt.

Một tím, một trắng chiếu rọi cả vùng không gian, sau đó cả hai giống như hô hoán lẫn nhau chậm rãi lại gần rồi từ từ dung hợp lại.

Chậm rãi hạ xuống sau đó bị hấn đưa tay bắt được.

Còn chưa kịp quan sát thì ngay tại lúc dung hợp hoàn thành thì đột biến xảy ra. Tất cả những quang điểm trôi nổi trong không trung thật giống như bị kích thích vậy. Vậy mà tất cả lại hướng lại hấn bay tới.

Lấy hấn làm trung tâm, tất cả những quang điểm điên cuồng bay vào, tất cả hình thành một cái vòng xoáy với quang điểm đang đầu nhập vào hấn.

Hay nói đúng hơn là quả cầu trong tay hấn.

Mà hấn cho dù lạnh nhạt nhìn những này nhưng cũng không thể không nổi lên một chút hiếu kì. Nhưng cũng không suy nghĩ nhiều hấn cứ lẳng lặng đứng đấy, cũng không hề lay động quả cầu mà cứ để nó hấp thu.

Hấn cũng muốn biết thứ mà giam giữ hấn hàng tỉ tỉ thời gian rốt cuộc là cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Đãng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3 : Thế Giới

Có đôi khi chờ đợi không phải là một việc quá nhàm chán đến vậy. Tất cả còn phải tùy vào trường hợp.

Cũng như hấn hiện giờ. Cánh tay như cũ vẫn nâng lên quả cầu đã bị vô tận những quang điểm bao vây đến không thể nhìn thấy, nhưng hấn như cũ có thể cảm giác đến sự tồn tại của nó.

Hấn cứ như thế mà chờ đợi.

Sắc mặt bình tĩnh dị thường, không có chút nào ba động.

Hấn có đầy đủ kiên trì để tiếp tục đợi. Nhưng một phần cũng không phải bởi vì hấn quá kiên trì.

Rất đơn giản, bởi vì ngay từ đầu hấn đã không có việc gì khác để làm.

Từ quả cầu cung cấp cho hấn tin tức thì muốn rời khỏi nơi này việc đầu tiên cần làm là đi đến trung tâm không gian tìm lấy Vô Tận Trung Tâm để cho quả cầu trở nên hoàn mỹ.

Mà bản thân hấn cũng bởi vì dung hợp với quả cầu nên có thể điều khiển vùng "Thế Giới" này.

Không sai, nơi đây là một vùng thế giới. Mà cũng không hẳn là thế giới. Bởi vì ngay từ đầu vùng thế giới này bị khuyết thiếu.

Mà bởi vì bị khuyết thiếu nên đã có một có chút lỗ hổng. Đương nhiên cho dù thế giới này chỉ có sơ cấp nhất bản năng nhưng tự chữa trị thì vẫn có.

Mà hấn không thể không nói là xui xẻo hay may mắn. Bởi ngay khi vùng thế giới này xuất hiện lỗ hổng lại trùng lặp tọa độ với vùng không gian thế giới của hấn.

Nên từ đầu đến giờ, đầu tiên là bị không gian này cho là phần tử ngoại lai rồi khóa lại.

Vì vậy mới xuất hiện việc hấn hấp thu cả một thế giới, cũng cho hấn cơ hội làm chủ cả thế giới này.

Bởi vì làm chủ cả thế giới này, hơn nữa hấn cũng không phải cái thế giới ý thức đơn giản như vậy. Hấn có suy nghĩ hấn biết cảm nhận. Nên hấn và nó khác biệt.

Đầu tiên, bởi vì trở thành chủ nhân thế giới này nên hấn có thể cảm nhận được tình huống bên ngoài.

Theo việc không ngừng cảm nhận, hấn lại cảm nhận được một cảm giác quen thuộc. Tiếp tục men theo cảm giác đó, hấn mở ra thế giới rồi tiếp tục chờ đợi.

Mà sự việc tiếp theo đã xảy ra rồi.

Nhìn những quang điểm đã bắt đầu có một chút dấu hiệu ít đi. Hắn bắt đầu tập trung vào quả cầu trong tay.

Quả cầu này là sự khuyết thiếu của thế giới này. Bởi vì thế giới này tồn tại cũng không phải là một dạng độc nhất. Mà bên ngoài còn rất nhiều thế giới khác nữa.

Nhưng chỉ riêng thế giới này đặc biệt. Bởi vì nó là tự phát triển ở bên trong mà không phải bắt nguồn từ bên ngoài vào như những thế giới khác.

Những thế giới khác mỗi một thế giới sinh ra thì bắt đầu với việc phát triển bản thân bằng cách bị động hấp thu những nguồn năng lượng rải rác xung quanh nó.

Và từ từ phát triển.

Nhưng thế giới này thì khác. Bởi vì từ lúc sinh ra nó đã hoàn toàn phong bế nên không cách nào hấp thu những năng lượng xung quanh được.

Bất quá, mọi thứ cũng không có tuyệt đối. Thế giới này đã biến chất phát triển theo một phương hướng khác.

Đầu tiên nó đem toàn bộ thế giới lực lượng thành lập một cái tuần hoàn, sau đó lại đem những lực lượng này không ngừng biến đổi, lại không ngừng sinh ra.

Cuối cùng, thế giới này cũng bắt đầu phát triển theo chiều hướng khác.

Sự thật là nó đã rất thành công. Thế giới này đã bắt đầu phát triển trở nên lớn mạnh.

Nhưng theo càng ngày càng phát triển thế giới này cũng gặp vấn đề khác.

Cũng là một vấn đề rất đơn giản. Bởi vì thế giới này là tự mình phát triển nên nó không thể để cho lớp thứ nguyên hàng rào của mình vững chắc như thế giới khác.

Việc này cũng giống như liên tục đưa không khí vào quả bóng bóng. Khiến quả bóng bắt đầu trở nên lớn hơn nhưng khi quả bóng tiếp tục căng phồng lên thì sao.

Rất đơn giản là trực tiếp nổ ra.

Cũng chính là như vậy mới khiến cho thế giới này bị tách ra.

Mà mọi thứ bên trong nó cũng trở nên hỗn loạn lên. Không ngừng phá hủy rồi lại tái lập. Cuối cùng mới trở thành bầy mà khí vụ này.

Còn những quang điểm kia là đại biểu cho những loại năng lượng khác nhau mà thế giới này dần sinh ra.

Về phần Vô Tận Trung Tâm thì chính là thế giới này căn bản.

Mà một phần khác của thế giới biến thành quả cầu trôi vô định ở bên ngoài thế giới. Mà nơi này bởi vì bị khuyết thiếu nên thế giới này chỉ còn lại cơ bản ý chí. Dẫn đến việc thế giới này không thể tìm lại nửa kia của mình.

-

Cuối cùng một cái quang điểm dung nhập vào quả cầu, mọi việc tất cả quá trình đều phi thường thuận lợi.

Nắm tay lại, hắn bắt đầu quang sát quả cầu.

Quả cầu cũng không còn trong suốt như lúc trước nữa mà là có những quang điểm trôi nổi bên trong.

Những quang điểm này có nhiều màu sắc khác nhau, lúc thì như lan tỏa ra, lúc thì co lại giống như là một sinh vật sống lại mang theo nét kì diệu khiến người mê say.

Hồi động một chút thì cả quả cầu bắt đầu dung nhập vào người hắn. Hắn cũng không có cảm giác gì khác lạ nhưng hắn hiểu là hắn đã trở thành chủ nhân của thế giới này hay nói một cách khác thì chính bản thân hắn trở thành một cái thế giới.

Mà việc này cũng giải quyết đi vấn đề không đủ vững chắc của thế giới này.

Từ đó, thế giới này đã có thể tiếp tục phát triển tiếp mà không lo lắng xuất hiện tình huống tan vỡ.

Quay đầu nhìn lại vô cùng vô tận không gian này, nơi này đã từng làm hắn sợ hãi, từng làm hắn phát điên, làm hắn mất đi cảm xúc của mình.

Nhưng mà cuối cùng hẳn lại trở thành nơi chính thể giới này. Cái sự thực này cũng thật là buồn cười.

Nhưng hẳn cũng không cười, bởi vì hẳn không biết cười thế nào nữa.

Không tiếp tục suy nghĩ nữa, trực tiếp mở ra một lỗ đen trước mắt, không chút do dự hẳn đi vào.

Cũng không phải rời đi nơi này, bởi vì nơi này cũng là chính bản thân hẳn. Thì tất cả là hẳn chỉ di chuyển đến một nơi khác thôi.

Trước mắt hẳn là một không gian đen tối, đen tối giống như một con quái thú yên lặng nuốt chửng hết mọi thứ.

Hẳn bình tĩnh mà bước ra từng bước di chuyển trong nơi này. Ở đây không có định dạng về khoảng cách nên hẳn cũng không biết mình đi đâu.

Nhưng hẳn biết một điều là phần cuối mà hẳn tới chắc chắn là một thể giới khác.

Hẳn cứ như vậy đi mãi không dừng lại. Cũng không biết bao lâu thời gian, hẳn vẫn tiếp tục di chuyển.

Nhưng mà lần này ngay tại hẳn chuẩn bị bước ra bước tiếp theo thì thân hình của hẳn bị dội ngược lại.

Ổn định lại bước chân, đưa tay chậm rãi sờ lên bức "tường" trước mặt. Một lực đẩy xuất hiện ngăn cách hẳn chạm vào bức tường.

Hẳn biết đây là thứ nguyên vách ngăn, dùng để hạn chế đến sự xâm nhập từ ngoại lai. Mà theo thể giới càng mạnh thì thứ nguyên vách ngăn cũng càng mạnh.

Sẽ không như thể giới của hẳn như vậy kì hoa. Mà có thể phát triển nhưng lại xuất hiện tình huống vỏ bọc không đủ vững chắc.

Chạm rãi tăng cường lực lượng trên tay nhưng không thể tiếp tục ấn đi vào. Đây cũng không phải là hẳn dùng nhiều sức mạnh không. Mà nếu hẳn thực sự dùng đến sức mạnh của mình thì đây mà biểu đạt cho sự khiêu khích.

Nếu như hẳn thực sự tiến hành khiêu khích thì thật sự có khả năng cái này thể giới sẽ đối với hẳn phát động tấn công trước.

Hẳn cũng không ngu như vậy. Hẳn khác mỗi cái thể giới khác là hẳn có được hoàn toàn trí tuệ.

Không giống thể giới khác sẽ tự hình thành cho bản thân mình một hệ thống. Mặc dù đồng dạng có ý thức của mình, nhưng cũng không như hẳn như vậy hoàn toàn nắm rõ mọi tình huống và có thể cân nhắc chu toàn.

Vẫn tiếp tục giữ tay như vậy trên không, nhưng không dùng thêm một lực nào nữa. Trực tiếp nhắm mắt lại. Ý chí của hẳn bắt đầu cùng thể giới này liên hệ.

Theo không ngừng liên hệ. Lúc đầu thể giới ý chí cũng biểu đạt ra đầy địch ý, nhưng theo sau hẳn nhiều lần biểu hiện thiện ý. Cuối cùng cũng có sự đáp trả.

Hẳn bắt đầu cùng thể giới này thương lượng rồi.

Mà yêu cầu của hẳn cũng rất đơn giản là cho phép hẳn có thể đi vào thể giới này.

Sau không biết bao lâu thời gian. Cuối cùng hẳn cũng được sự cho phép của chủ nhân.

Đương nhiên là không thể thiếu đi sự hạn chế cho hẳn rồi.

Điều kiện cũng rất đơn giản là hẳn không thể can thiệp vào sự vận hành của thể giới này. Đồng dạng, hẳn cũng không thể dùng lực lượng của mình xuất hiện trong thể giới này.

Cả hai vấn đề này hẳn đều đồng ý. Cũng rất rõ ràng đây là điều kiện tối thiểu để hẳn có thể đi vào thể giới này.

Tất cả hoàn tất. Trước mắt hẳn bức tường đột nhiên xuất hiện một cái lỗ. Mà hẳn cũng cùng lúc bước vào nơi đó. một thể giới mới đang có sự xuất hiện của hẳn.

Một vầng sáng lóe lên hẳn. Ở nơi đây lại đột ngột có thêm sự xuất hiện của một người.

Chương 4 : Hai Vạn Năm

Nhìn vào xung quanh, phát hiện mình đây là một khu rừng, hắn không nói gì.

Cái này ý chí cũng quá không chịu trách nhiệm đi. Tại không cho hắn xuất hiện ở gần một cái thôn hay trấn nhỏ cũng được đi.

Không nghĩ nữa, hắn khoan thai bước đi trong khu rừng.

Ánh mặt trời chiếu từ trên cao xuống khiến cho cảnh sắc càng thêm huyền ảo hơn. Khung cảnh phải nói là tráng lệ dị thường.

Đương nhiên, duyên cớ cũng là hắn đã quá lâu không nhìn thấy cái gì khác ngoài những quang điểm hay bảy màu khí vụ.

Trên đường đi hắn phát hiện thế giới này rất khác so với thế giới cũ mà hắn từng sống.

Tỉ như dài trăm mét đại bàng, hay toàn thân là băng tuyết sư tử. Mỗi một loài trên thân đều tản ra một loại 'ta rất nguy hiểm' cảm giác. Đương nhiên, điểm ấy đối với hắn mà nói thì chẳng là gì.

Bỏ qua đó, lúc này một con chim cũng không biết từ đâu xuất hiện bay qua người hắn. Nhưng quý dĩ là con chim kia trực tiếp bay xuyên qua người hắn giống như vật vô hình vậy.

Dừng lại bước chân. Ngẩng đầu nhìn trời, hắn cũng rõ ràng một chuyện.

Đưa tay ra chạm vào một thân cây gần đó. Cánh tay của hắn trực tiếp xuyên qua mà không gặp một cản trở nào.

Đây cũng là một trong những ước thúc của thế giới này đối với hắn. Không chạm vào được, không ai nhìn thấy người, mà người chỉ có thể nhìn mà không thể làm gì.

Đây cũng là một trong những biện pháp an toàn để hắn không thể gây rắc rối cho thế giới này.

Bản thân hắn cũng là một cái thế giới, nếu đổi là hắn thì đây cũng là một biện pháp để bảo đảm tốt hơn. Hắn cũng không có gì dị nghị cả.

Theo bước chân không dừng lại, hắn đã đi trong khu rừng này hai ngày rồi. Mà hắn càng nhìn thấy nhiều loại quái kinh khủng hơn.

Cao gần nghìn thước đầu trâu, cũng có che lấp cả bầu trời chim lửa.

Cũng không thiếu những lần những quái thú này đánh nhau. Mà hắn thì chỉ lẳng lặng mà nhìn.

Đương nhiên, những quái thú này cũng không phát hiện sự tồn tại của hắn.

Theo những quái thú này va chạm với nhau bộc phát ra lực lượng tại điểm va chạm kia. Hình thành thực chất sóng xung kích xuất hiện, mà mỗi nơi song xung kích quét qua bất kể là đồi núi, hay ngoài vài trăm cây số bên ngoài tất cả đều bị san bằng bình địa.

Theo số lần quan sát càng nhiều, hắn lại phát hiện tiếp thêm một vài thứ mới.

Tỉ như một số loại quái thú va chạm với nhau bộc phát ra một vài loại lực lượng mà thế giới cả hắn không có.

Những loại lực lượng này có loại thì mạnh mẽ vô cùng, cũng có loại thiên hướng quý dĩ.

Nói chung là hắn chưa từng phát hiện ra còn có những loại lực lượng này.

Mà theo thấy càng nhiều, hiểu càng nhiều. Trong đầu cũng hình thành một loại suy nghĩ. Bất quá loại ý nghĩ này cũng cần thêm nhiều thời gian hơn để quang sát.

Dĩ nhiên, cái mà hắn không thiếu nhất cũng chính là thời gian.

Đi trong khu rừng này rất lâu rồi nhưng hắn vẫn chưa đi ra khỏi khu rừng này. Thậm chí ngay cả một dấu hiệu con người cũng không có.

Hắn cũng từng hoài nghi thế giới này có hay không con người. Hay đã có hay không con người còn chưa xuất hiện.

Bất quá hắn cũng không xoắn suất cái vấn đề này. Lại cất bước đi tiếp.

Mặt trời xuất hiện, đêm tối phủ xuống, mặt trăng xuất hiện. Cứ như vậy trời đất cứ không ngừng tiếp tục một vòng lại một vòng mới tuần hoàn.

Mà bản thân hắn, theo một chốc tính toán, hắn thấy bản thân mình đã đi trong khu rừng này hơn trăm năm rồi.

Một đường đi thẳng tới, cứ như vậy hắn đã đi tới gần cả trăm năm rồi. Ở thế giới cũ của hắn theo tính toán, chỉ cần hơn 70 tuổi là người đã đi được hai vòng trái đất rồi.

Nhưng mà ở nơi đây hắn cứ đi mãi mà không có một chút phát hiện là cuối khu rừng cả.

Dĩ nhiên, hắn cũng không thiếu sự kiên trì để đi tiếp.

Thế giới này cho dù chỉ thuần có một màu rừng xanh nhưng so với trước đó, nơi hắn bị giam cầm thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần rồi.

Cứ như vậy tiếp tục cuộc hành trình không có giới hạn của mình.

Hắn cứ như vậy đi mãi, đi mãi. Đến rồi một ngày, ánh sáng, ánh sáng cực kì rực rỡ chiếu vào mắt hắn.

Quay mình nhìn lại mới phát hiện là mình đã xuất hiện ở bên ngoài khu rừng rồi.

Lại nhìn đến phía trước, ánh mắt của hắn rất tốt, hắn có thể nhìn rõ ràng vài chục nghìn mét bên ngoài có một tòa vô cùng hùng vĩ thành trì.

Không thay đổi bước chân, hắn trực tiếp theo hướng tòa thành trì mà bước đến.

Mà theo hắn càng đến càng gần, hắn cũng phát hiện đến con người.

Thì ra thế giới này cũng không như hắn nghĩ như vậy mà thực sự là có con người tồn tại.

Dòng người tấp nập, âm thanh, tiếng nói ồn ào cực kì rôm rả.

Khi đến gần thêm một khoảng đất cao, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng tên của thành trì này. Hai con chữ to lớn, to gấp đôi một người cường tráng. Bên trên tản mát ra khí tức cường đại vô cùng. Làm cho người ta có cảm giác khiếp đảm.

Thanh Thành!

Chính là tên của thành trì này.

Khi hắn càng đến gần cửa thành thì những âm thanh rôm rả này lại càng ngày càng nhỏ. Cuối cùng cũng không còn những âm thanh khác ngoài âm thanh kiểm tra của những tên thủ vệ.

Những tên thủ vệ này cho hắn cảm giác so với người bình thường thì mạnh hơn nhiều lắm, nhưng mà so với hắn nhìn thấy những quái thú trong khu rừng kia thì lại kém đi quá nhiều.

Trực tiếp đi vào trong thành, những tên thủ vệ này cũng không có một chút phát hiện đến sự tồn tại của hắn.

Bỏ qua những điều đó, hắn bắt đầu nghe ngóng những câu nói có liên quan đến khu rừng mà hắn đã từng đi qua.

Mà theo hắn không ngừng nghe ngóng. Đến cuối cùng cũng rõ ràng đó là nơi nào.

Vô Tận Sơn Mạch, là nơi mà chưa có ai hoàn toàn thăm dò rõ ràng được cả. Bởi vì cả vùng sơn mạch giống như vô cùng vô tận không có điểm cuối. Hơn nữa, bên trong tràn ngập hung hiểm không thể báo trước ngăn cản bước chân khám phá của con người. Cho đến cuối cùng con người gọi nó là Vô Tận Sơn Mạch.

Không dừng lại ở đó, hắn còn biết thêm là con người ở thế giới này có thể tu luyện.

Kẻ tu luyện trở nên càng ngày càng cường đại, phát tay có thể hủy diệt thiên địa, tay phá hư không, không gì không làm được. Chỉ có thể nói là giống như thần linh.

Mà khi hoàn toàn hiểu được những thứ này, ý tưởng lúc trước của hắn cũng bắt đầu có một tổ chức rõ ràng.

Sau khi thăm dò mọi thứ hoàn tất. Không dừng lại bước chân, hắn rời đi nơi này xuất phát đến nơi tiếp theo.

Tiếp tục quang sát, tiếp tục di chuyển.

Hắn quan sát cách thế giới này tu luyện. Quan sát những kẻ mạnh mẽ như thần linh.

Cứ như vậy, hắn cứ tiếp tục đi. Đi vài ngàn năm rồi.

Mà bản thân hắn cũng bắt đầu suy diễn ý tưởng của mình.

Cho đến một ngày. Hắn không tiếp tục đi nữa mà trực tiếp ngồi xuống tảng đá bên cạnh đó.

Hắn bắt đầu suy nghĩ cho con đường tiếp theo của mình. Hắn nhìn thấy nhiều lắm. Thế giới này con người tu luyện từ một con người bình thường bắt đầu trở nên mạnh mẽ chỉ có một loại phương pháp.

Mà loại phương pháp này đầu tiên là phải khiến thân thể hấp dẫn với môi trường bên ngoài, dẫn động năng lượng xung quanh môi trường hấp thu vào thân thể mình, để chính bản thân không ngừng đột phá cực hạn tiến thêm một bước trở nên mạnh mẽ.

Mà loại phương pháp đó gọi chung là Công Pháp.

Công Pháp càng mạnh thì người tu luyện tốc độ tiến cấp càng nhanh. Đương nhiên, tất cả cũng phải nhìn đến kẻ đó thiên phú như thế nào.

Cũng giống như người đưa một môn tuyệt thế công pháp cho một thằng ngốc thì thử hỏi xem tên ngốc có thành cường giả được không.

Mà hắn theo không ngừng quan sát vô số loại công pháp khác nhau, cũng theo dõi với thân thể không ngừng hiểu rõ, đối với thế giới này không ngừng hiểu rõ. Nên bây giờ hắn bắt đầu suy nghĩ cho mình một môn công pháp.

Hắn ngồi bất động ở nơi đó, thế giới này đang quan sát hắn, đồng thời hắn cũng quan sát đầy đủ về thế giới này.

Theo thời gian không ngừng trôi qua.

Một năm, mười năm, trăm năm, ngàn năm,.....

Cho đến một ngày, cứ ngồi một chỗ như tượng đá hắn đột ngột mở mắt. Bên trong ánh mắt cũng không có gì ba động. Có cũng chỉ là vô cùng bình thản.

Cảm nhận một chút dòng thời gian trôi qua. Hắn phát hiện hắn ngồi chỗ này đã hơn hai vạn năm rồi.

Bất quá hắn cũng không có một chút nào ngoài ý muốn.

Hắn đã từng thấy một người bỏ ra vài trăm năm suy diễn một môn công pháp mất hơn 50 năm. Cuối cùng chỉ hình thành một bộ đẳng cấp hơi cao công pháp mà thôi.

Mà công pháp đẳng cấp càng cao bỏ ra thời gian suy diễn càng nhiều. Mà hai vạn năm vẫn còn nằm trong dự liệu của hắn. Cho nên hắn mới không có chút nào ngoài ý muốn. Mà thời gian hai vạn năm đối với hắn mà nói chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

"Bước khởi đầu đã hoàn thành, việc còn lại chỉ là cần đi tới thôi." Thì thào một tiếng. Đạp bước tiến tới, hắn rời đi khỏi nơi đây.

Hắn bắt đầu đi tới, đi tới kế hoạch của hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đấng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5 : Ly Hạ

Bên trong một khu rừng hoang vắng. Âm thanh leng keng không ngừng vang lên, kèm theo đó là những âm thanh khác nhau.

Có tiếng kẻng cười, có tiếng khóc bi thiết của phụ nữ, trẻ em. Hay tiếng quát tháo của những người đứng đầu.

"Nhanh, mau chạy khỏi nơi này." Tiếng quát của người đàn ông vang vọng.

Mà điểm tập trung của tiếng quát là một người phụ nữ đang ôm một đứa trẻ bốn năm tuổi, cả khuôn mặt là nước mắt. Người phụ nữ nghẹn ngào lên tiếng :

"Nhưng mà....."

"Còn nhưng nhị cái gì, ta bảo là mau chạy đi." Cũng không chờ người phụ nữ nói hết câu, người đàn ông trực tiếp cắt đứt nói của người phụ nữ. Tiếng quát của người đang ông càng gấp hơn. Cùng lúc đó, nhanh chóng tránh né đi lưỡi dao chém sát người.

Mau chóng thay đổi mục tiêu, trên thân người đàn ông mau chóng bộc phát ra một luồng dày đặc màu xanh lục khí tức. Mà một tay khác mau chóng biến ảo vị trí, nâng kiếm lên trực tiếp một chém.

Trực tiếp chém chết kẻ đánh lén thành hai khúc, nhìn cũng không kịp nhìn mà mau chóng lên tiếng hỏi thúc người phụ nữ :

"Thảo Nhi, mau chạy nhanh, ta và người chết cũng không sao, nhưng còn Hạ Nhi thì không được."

Người phụ nữ không nói gì nữa, cũng không gạt đi nước mắt, trực tiếp ôm đứa trẻ chạy ra khỏi vòng vây.

Nhìn người phụ nữ ôm theo đứa trẻ chạy đi, người đàn ông thoáng thờ phào một cái. Tiếp theo nghiêm nghị nhìn vào đoàn gác cướp, toàn thân khí tức ngưng tụ tới đỉnh phong.

Hai tay cầm chặt kiếm, người đàn ông đem trong thể nội còn sót lại linh lực toàn bộ tập trung vào trên thân kiếm.

"Ông.."

Như cảm nhận được, tâm tình chủ nhân thanh kiếm kia vậy mà phát ra một tiếng kiếm minh.

Không có thời gian để ý âm thanh gì khác. Người đàn ông lạnh lùng nói :

"Ta Ly Thiên Vân trước giờ cũng không đi mạo phạm ai khác đi, tại sao các người cứ lần lượt nhắm vào chúng ta?"

"Ha ha, cái này người còn phải đợi đến lúc xuống dưới kia thì mới biết được đáp án." Đáp lại người đàn ông là một tiếng cười cực kì thô bỉ, khiến cho người ta cảm giác muốn ói.

Mà cũng đồng thời, những tên cướp đông loạt dừng lại, chậm rãi tách ra một con đường, mà người bước ra là một tên hình thể gầy gò, sắc mặt trắng nhợt. Giống như những kẻ bệnh hoạn vậy.

"Người một cái Nhập Linh hậu kì đã phải khiến động đến ta, lần này coi như người chết cũng có thể tự hào." Nói, đồng thời trên người tên bệnh hoạn cũng phát ra một luồng khí tức áp mạnh mẽ.

"Khí Hải cảnh cường giả." Người đàn ông sắc mặt tái nhợt, hần mặc dù tu vi là Nhập linh hậu kì đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là bước vào Khai Phủ cảnh, nhưng hần rất rõ ràng mình và chân chính khai phủ cảnh cường giả cách biệt to lớn như thế nào.

Hần rất muốn chạy, nhưng khi nghĩ đến vợ và con trai thì ánh mắt hần lại trở nên kiên định lại.

Coi như là Khai Phủ cảnh cường giả thì sao. Để bảo vệ vợ con hần Ly Thiên Vân cả mạng cũng có thể hi sinh.

Phát giác được ánh mắt kiên định của Ly Thiên Vân, tên bệnh hoạn cũng không thêm để ý, ngược lại hần rất tự nhiên cười nói :

"Người cho là người có thể ngăn cả ta sao, muốn bảo vệ gia đình mình sao, để ta nói cho người biết tất cả chỉ là mơ tưởng."

Nói xong, đồng thời thân hình tên bệnh hoạn đột ngột biến mất, mà cùng lúc đó trên người Ly Thiên vân đột nhiên xuất hiện một cái lỗ máu.

Mọi thứ diễn ra quá đột ngột, hần thậm chí còn chưa kịp phòng thủ thì chính mình đã bị thương.

Nhưng cho dù bị thương thì ánh mắt hần vẫn kiên định dị thường. Cầm chặt trong kiếm trong tay, cắn chặt răng cố nén đau đớn, hần hiểu đây là giây phút cuối cùng của mình.

Cũng không lo lắng cái gì nữa, điều động trên thân thể còn sót lại chút ít linh lực, nhưng tất cả đều không đủ. Đối phương chính là Khai Phủ cảnh cường giả, mà Khai Phủ cảnh cường giả muốn giết một cái Nhập Linh đỉnh phong như hần bất quá là tốn chút thời gian mà thôi.

Trực tiếp thiêu đốt lên thân thể khí huyết, đây là chiêu thức cuối cùng của hần. Thiêu đốt toàn thân sinh mệnh lực để phát ra một kích cuối cùng.

"Phách Sơn Trảm"

Hét to một tiếng, Ly Thiên Vân trực tiếp chém vào tên bệnh hoạn, mà tên bệnh hoạn cũng thật không ngờ Ly Thiên Vân sẽ trực tiếp bạo phát như vậy.

Trong một chút thời gian ngắn tên bệnh hoạn cũng không kịp phản ứng. Bất quá, dầu gì cũng là Khai Phủ cảnh tồn tại, tên bệnh hoạn rất nhanh phản ứng lại.

Đưa tay ra, một cái do linh lực ngưng tụ thành hơn một mét màu cam trào ẩn trực tiếp đón đỡ một kiếm của Ly Thiên Vân.

Bất quá do trong thời gian ngắn không kịp làm quá nhiều phản ứng nên trào công của tên bệnh hoạn cũng không phát huy ra được hoàn toàn lực lượng

của mình.

Mà một kiếm này của Ly Thiên Vân là trực tiếp thiêu đốt toàn thân sinh mệnh lực nên trong lúc nhất thời một kiếm này tiếp xuyên qua trao ấn của tên bệnh hoạn, chém vào cánh tay của hắn cắt ra một vết sâu thấy xương vết thương.

Mà chém xong một kiếm này xong cả người Ly Thiên Vân giống như quả khí cầu xì hơi vậy trong chớp mắt mái tóc trở nên bạc trắng, làn da cũng khô quắt lại. Giống như trong chớp mắt này biến thành một lão già bảy, tám mươi tuổi vậy.

"Hi vọng Thảo Nhi an toàn, còn có con trai ta." Đây là Ly Thiên Vân cuối cùng suy nghĩ. Sau đó thân hình hắn đổ gục xuống, trên thân thể một tia cuối cùng sinh khí cũng theo đó tiêu tan.

"Đã xem thường hắn rồi." Tên bệnh hoạn nhìn vào cánh tay của mình. Bất quá chớp mắt điều động thể nội linh lực, đáng sợ vết thương trực tiếp ngừng chảy máu, mắt thường cũng có thể thấy được trên cánh tay bắt đầu sinh ra thịt mau chóng hồi phục.

Đây là Khai Phủ cảnh mạnh mẽ. Rèn luyện thân thể sắp đến mức sắp chạm được lĩnh vực của 'Khí'.

Liếc nhìn xác của Ly Thiên Vân, tên bệnh hoạn cũng không nghĩ nhiều, mà trực tiếp hạ lệnh cho mấy tên giặc cướp còn lại :

"Nhanh chóng tìm cho ra vợ con của Ly Thiên Vân sau đó trực tiếp giết." Mà thân hình của hắn cũng mau chóng đuổi theo hướng chạy của người phụ nữ, để đề phòng có chuyện ngoài ý muốn, hắn cũng phải mau chóng ra tay.

Trên mặt tràn đầy nước mắt, người phụ nữ ôm đứa trẻ chạy loạn trong khu rừng.

Cũng không chạy được bao xa, nàng liền cảm thấy thân thể mệt mỏi, bất quá nàng không để ý mà cứ tiếp tục chạy.

Đây là chồng của nàng hy sinh mạng sống của hắn để mở ra cho nàng và con một đường sống.

Bất quá bản thân nàng cũng không phải tu luyện giả mà chỉ là một người bình thường mà thôi. Nàng có thể chạy bao xa.

Chính như vậy, nàng cũng không chạy bao xa liền nghe ở phía sau một tiếng xé gió hướng nàng mà tới.

Cũng là giờ phút này, nàng tuyệt vọng. Nàng biết chắc chắn bản thân mình sẽ phải chết, nhưng mà nàng còn con trai, cho dù điều đó là chắc chắn phải chết nàng cũng liều mình để bảo vệ con trai.

Nhưng mà điều đó cũng không được bao lâu, nàng liền cảm thấy trước ngực đau đớn, tầm mắt tối sầm, nàng ngã xuống, nhưng vẫn gất gao ôm đứa trẻ trong tay. Cuộn tròn đứa trẻ trong ngực, đây giống như là giờ phút cuối cùng cách mà nàng có thể nghĩ ra.

Ngẩng đầu, cổ nén tầm mắt càng ngày càng mờ nhạt, nàng lên tiếng cầu xin :

"Van cầu người tha cho Hạ Nhi một con đường sống."

"Không thể!" Đáp lại nàng là một âm thanh lạnh lẽo.

Nàng tuyệt vọng, nàng mở trừng đôi mắt của mình nhưng lúc này cũng là lúc nàng khí tuyệt.

Mà còn trong lòng ngực nàng, đứa trẻ vẫn còn một mặt ngờ ngác. Hắn không hiểu gì cả, không biết gì cả.

Cha đột nhiên bị tấn công, mẹ hắn đang ôm hắn thì quý dị ngã xuống. Nhìn lên bàn tay mình, tất cả đều tràn đầy máu tươi.

Không hiểu, thế là hắn khóc lên. Mà lúc này trong đầu hắn cũng vang lên một âm thanh :

"Muốn trả thù không!"

Âm thanh đột nhiên xuất hiện là cho đang khóc hắn giống như bị cái gì ghen ở cuốn họng vậy, tiếng khóc cũng im bật.

Nhưng không hiểu gì hắn cũng lên tiếng trả lời :

"Muốn"

"Vậy đem thân thể của người giao cho ta, ta giúp người trả thù." Âm thanh thần bí ấy nói rất bình thản, giống như đây chỉ là một việc tiện tay vậy.

"Người có thể giết được tên kia?" Đứa trẻ ngẩng đầu nhìn, đang từng bước lại gần tên bệnh hoạn, lại nhìn vào mẹ mình. Hắn lập tức làm ra quyết định.

"Được" Âm thanh kia rất đơn giản đáp.

"Vậy được, giúp ta giết tên kia, thân thể ta là của người." Cũng không nhiều lời nữa, tất cả mọi thứ trong tầm mắt hắn đột nhiên trắng xóa rồi trong đầu

hắn cuất hiện một ý nghĩ :

"Có thể gặp được cha, mẹ rồi."

Đây là ý nghĩ cuối cùng trong đầu hắn.

Cũng lúc đó, tên bệnh hoạn đột nhiên nhăn mày lại. Hắn cảm giác đứa trẻ hắn sắp giết đột nhiên có chút kì lạ.

Lẽ ra, một đứa trẻ bình thường nên khóc trong sợ hãi hay cũng bị up thế của hắn ép cho không dám hé ra một hơi nào.

Nhưng đứa trẻ này kì lạ. Bởi vì đang khóc lại đột nhiên dừng lại. Điều này cũng rất bình thường đi. Nhưng đứa trẻ lại đột nhiên có một sự thay đổi.

Tất cả vẻ vụn chỉ là ánh mắt. Không vì cái gì, bởi vì ánh mắt này quá bình thản, bình thản đến nỗi hắn cũng cảm thấy lạ kì.

Mà lúc này đứa trẻ kia cũng đột nhiên đứng lên. Dùng một loại ánh mắt bình thản quan sát hắn. Một lúc sau, đứa trẻ lên tiếng :

"Ta tên gì?"

Có lẽ đột nhiên bị ánh mắt kia cho mê hoặc phút chốc, tên bệnh hoạn theo bản năng nói ra :

"Ly Hạ"

"Vậy từ giờ ta tên là Ly Hạ." Đứa trẻ dùng một loại bình tĩnh cực kì phát ra tiếng nói.

Mà bản thân tên bệnh hoạn giờ phút này cũng cảm thấy không ổn.

"Cũng nên thực hiện lời hứa thôi" Đứa trẻ. Không, phải nói là Ly Hạ vẫn dùng loại kia bình tĩnh đến cực điểm lời nói, nói ra.

Mà giờ phút này bản năng của tên bệnh hoạn cũng nhanh chóng mách bảo hắn.

Phải nhanh chóng rời khỏi!

Chạy càng xa càng tốt!

Không chút do dự, tên bệnh hoạn thân hình trực tiếp lùi lại. Sau đó lấy cực kì kinh khủng tốc độ biến mất dạng.

"Người chạy không được." Vẫn như trước bình thản. Ly Hạ đưa bàn tay ra. Mà mọi chuyện cũng phát sinh ngay một khắc đó.

Bạn đang đọc truyện *Dãng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6 : Năm Năm

Một luồng ba động cực kì yếu ớt từ trên bàn tay Ly Hạ phát ra. Yếu đến gần như không cảm nhận được.

Nếu có thể quan sát được trong lòng bàn tay Ly Hạ thì chắc có thể thấy một hạt rất nhỏ, còn nhỏ hơn cả nguyên tử. Đây là cấp độ của hạt căn bản.

Bây màu hạt căn bản lúc này động một chấn động một chút, cùng lúc trên đó xuất hiện một luồng sức hút kinh khủng.

Lấy bàn tay Ly Hạ làm trung tâm. Năng lượng xung quanh đất trời bắt đầu kịch liệt dao động lên.

Mà cùng lúc đó, đang thực mạng bỏ chạy tên bệnh hoạn đột nhiên ngẩn ngơ. Trong cảm giác của hắn, chung quanh thiên địa lấy một loại kì quái dao động mà không ngừng tụ tập lại.

Mà điểm tụ tập xung quanh lại là chỗ của đứa trẻ tên Ly Hạ kia. Đồng thời trong đầu hắn xuất hiện một ý nghĩ hoang đường.

Tầm mắt của hắn rất tốt, hắn có thể thấy rõ ràng thiên địa xung quanh giống như đầu phục vào bàn tay thiếu niên đó. Mọi thứ trong lúc này, mọi tồn tại đều trở nên vô nghĩa.

"Đẫn động thiên địa lực lượng, hắn là ai. Là Tạo Hải Cảnh cường giả sao?" Nhưng mà lúc này ý nghĩ của hắn cũng không dừng lại.

Giống như hiểu cái gì, tên bệnh hoạn đột nhiên điên cuồng hét lên :

"Người là ai, một Kiếp Biến kì cường giả sẽ không....." Nhưng không chờ tên bệnh hoạn nói tiếp. Kinh khủng thiên địa lực lượng lúc này trực tiếp đè ép lên người hắn.

Lấy một loại tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, thân hình tên bệnh hoạn giống như một đồng cát bị thổi bay vậy. Trực tiếp tan ra thành bụi bặm.

Mà cùng lúc đó. Theo tên bệnh hoạn tan biến còn có những tên cướp lúc nãy đi theo hắn. Không dừng lại ở đó.

Chu vi mười triệu mét thiên địa giống như bị khuấy phục vậy, cũng mãnh liệt dao động lên.

Nhưng mà lúc này cũng không có xuất hiện tình huống những người khác bị biến thành tro bụi.

Có, cũng chỉ là những người đã từng tính toán vợ chồng Ly Thiên Vân vậy. Cũng giống như tên bệnh hoạn, không một chút cảm giác, cũng không hiểu một chút gì mà hóa thành tro bụi, tiêu tán trong đất trời.

Mà những người bình thường thì chỉ có cảm giác một trận kinh hoàng. Bất quá chỉ kéo dài gần mười phút tất cả đều trở lại bình thường.

Nhưng mà còn chưa kịp thở dài, tất cả những cái kia tu luyện giả sắc mặt đại biến. Bởi vì trong cảm giác của bọn hắn, xung quanh thiên địa không còn một tia nào linh khí. Phải nói là giống như đột nhiên biến mất dạng vậy.

Mà mười triệu dặm thiên địa linh khí bị dẫn động. Cái này động tĩnh là cỡ nào mạnh mẽ. Trong phút chốc hàng loạt những tia sáng bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng tụ tập lại, lấy một loại cực đoan tốc độ mà xuất hiện ở gần đó.

Khi mà những tia sáng kia bắt đầu tản đi thì xuất hiện bên trong là thân hình của những người khác nhau.

Có người mặc đạo bào, có người ăn mặc tùy tiện, cũng có người ăn mặc trường bào như hoàng công quý tộc.

Nhưng ánh mắt của tất cả mọi người cũng không đi nhìn những người đó một chút. Mà tất cả chỉ tập trung vào khu rừng vô danh kia.

"Mười triệu dặm thiên địa linh khí đột nhiên bị hút sạch, cái này chẳng lẽ nào là có dị bảo xuất thế?" Một tên trưởng bào lão giả thì thảo nói.

"Cái này hẳn chính là như vậy. Chỉ có dị bảo xuất thế mới gây ra động tĩnh lớn như vậy." Lúc này, một tên thanh niên cũng đột nhiên xen miệng vào một câu.

Mà nghe cả hai người kia nói như vậy. Tất cả ánh mắt của những người ở đây bắt đầu trở nên hưng hực lên.

Có người không kịp kích động mà trực tiếp nhảy vào vào vòng xoáy linh khí trung tâm. Bởi theo cảm giác của hắn cái này vòng xoáy mặc dù nhiều linh khí nhưng đối với hắn thì không có mang đến bao nhiêu ảnh hưởng cả.

Thấy vậy, cũng có người kích động trực tiếp nhảy theo. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại. Ý nghĩ của hắn là rất tốt nhưng sự thật luôn phủ phàn như vậy.

Theo thân hình tên kia nhảy vào tích tắc. Mọi người còn có thể thấy được vẻ mừng như điên hiện lên trên mặt hắn. Có người muốn còn muốn lấy ra pháp khí của mình oanh kích tên kia.

Nhưng cũng không chờ được như vậy thân hình tên đầu tiên nhảy vào kia đột nhiên hóa thành bụi bặm, rồi bị vòng xoáy linh lực hút vào rồi biến mất mà mọi người không có một chút kịp phản ứng nào.

Kèm theo đó là những âm thanh kêu thảm thiết vang lên. Những âm thanh này phát ra là từ những kẻ muốn đuổi theo tên đi đầu nhưng không kịp dừng lại mà va chạm với vòng xoáy.

Có kẻ trực tiếp tan biến, cũng có kẻ ở vì đuổi theo không kịp mà chỉ chạm tới một phần nhỏ của vòng xoáy. Nhưng như vậy cũng làm cho những kẻ đó bị thương nặng hay biến mất một tay hay chân.

HÍT

Lúc này, những âm thanh hít khí lạnh vang lên. Những kẻ còn sống sau khi va chạm với vòng xoáy thì tiếp tục kêu thảm. Mà những người còn chưa vọng động thì may mắn không thôi. May mắn, bọn hắn không quá gấp tiến vào.

Nếu không, kết quả của bọn hắn cũng không gì hơn những kẻ đi đầu kia. Kết cục chính là tan thành tro bụi.

Cũng không cần ngừng lại, mọi người ở đây đều cảm thấy da đầu tê dại một hồi.

"Lê Lạc, Đồ Phu Lê Lạc nửa bước Tạo Hải cảnh vậy mà trong chớp mắt..." Một tên lão già trong đó run giọng nói ra.

Mà mọi người khi nghe đến câu này thì từng cái sắc mặt biến đổi.

"Cái gì, Đồ Phu..."

"Nửa bước Tạo Hải..."

"Từng một người chém giết cả Lam Linh tông thế mà lại."

Những cái sắc mặt từng người biến ảo không ngừng. Danh tiếng của Đồ Phu ở đây gần như đều biết. Nhưng cũng không ai lại nghĩ đến mọi thứ lại có kết cục như vậy.

Lúc này, mọi người tất cả từng cái đều tỉnh táo lại. Nhìn vào cái kia vòng xoáy linh lực trong mắt tràn đầy kiêng kỵ cùng với... sợ hãi.

Nhưng mà cũng không chờ mọi người mọi người còn có bao nhiêu suy nghĩ khác.

Vòng xoáy linh lực đột nhiên trở nên càng kịch liệt mà theo ánh mắt của mọi người cái kia vòng xoáy đột nhiên khuếch đại.

Từ hơn hai mươi mét vòng xoáy, trực tiếp khuếch đại đến gần trăm mét.

"Không tốt..."

"Tất cả mau chạy."

Lúc này, kịp phản ứng mọi người biến sắc. Cũng không kịp nói nhiều từng cái người liền lấy ra nhanh nhất tốc độ hóa thành độn quang biến mất khỏi nơi đây.

Mà cũng lúc đó, từng cái không yên, còn có ý đồ tu luyện giả muốn tránh né ở gần đó đột nhiên quỷ dị tan thành bụi bặm biến mất.

Tình cảnh này khiến mọi người càng thêm rung động hơn. Từng cái người sắc mặt sợ hãi. Hoặc lấy ra bảo mệnh bản lĩnh hay trực tiếp một ngụm tinh huyết phun ra hóa thành huyết độn trốn mất.

Mà theo những người đó biến mất. Vòng xoáy linh lực kia chỉ tiếp tục tồn tại hơn hai phút sau đó bắt đầu yếu dần rồi từ từ thu nhỏ. Đến cuối cùng thì biến mất.

Mà theo vòng xoáy biến mất, thỉnh thoảng lộ ra thân hình của một đứa trẻ.

Đứa trẻ đáng dấp bốn, năm tuổi. Duy trì tư thế nâng cánh tay, mà trên đó là một viên màu trắng quang cầu. Quang cầu bên trên mang theo yếu ớt song linh lực, chỉ có người ở gần mới cảm giác được.

Mà đứa trẻ cầm trên tay quang cầu thì nhiên là Ly Hạ rồi.

Ánh mắt bình tĩnh đảo qua những phương hướng bỏ chạy của những kẻ tu luyện kia, Ly Hạ bình thản thu hồi cái nhìn.

Nhìn vào trong tay quang cầu một lúc. Sau đó đem nó ném vào ngực, mà quang cầu lúc này một chút sóng linh lực cũng biến mất.

Ngẩng đầu nhìn lên thiên không. Mà cũng lúc này từ trên trời vốn là trời quang mây tạnh lại đột nhiên đánh xuống một đạo kinh khủng cột sét.

To hơn ba mét cột sét trực tiếp đánh vào mặt đất cách Ly Hạ gần trăm mét bên ngoài.

Thu hồi lại tầm mắt của mình, Ly Hạ cũng không để ý nhiều cho lắm. Hẳn biết đây là thế giới cảnh cáo hắn. Loại lực lượng của hắn chỉ nên dùng một lần là được rồi, nếu còn tiếp tục một lần nữa thì hẳn hẳn là trực tiếp bị khu trục khỏi nơi thế giới này.

Đào mắt nhìn vào những cái kia chết trận tu luyện giả. Những kẻ này mặc dù tan thành bụi bặm, nhưng mà cũng không phải quần áo cùng trang sức.

Mà tất cả là Ly Hạ cố tình lưu lại đấy.

Bước đến gần đó, trực tiếp nhặt lên một cái nhẫn. Cũng không nhìn kĩ mà nhét vào trong áo, lại tiếp tục đi nhặt những thứ như nhẫn hoặc vòng tay còn sót lại của những kẻ chết trận kia.

Đây là nhẫn trữ vật, hay vòng tay trữ vật. Tùy theo ý từng người mà kiểu dáng khác nhau.

Bất quá Ly Hạ cũng không thể kiểm tra.

Rất đơn giản, hắn hiện tại không thể sử dụng lực lượng của mình. Hắn chỉ chiếm lấy thể xác của đứa trẻ này và lấy đi mười triệu dặm linh lực mà thôi,

nhưng thế giới này ý chí đã cảnh cáo hắn nên hiện giờ hắn chỉ là người thường mà thôi.

Mà chỉ là người thường, mà thân thể này cũng chưa từng tu luyện, cũng chưa sản sinh ra linh thức hay có thể sử dụng linh lực.

Tất cả gộp lại khiến hắn chưa thể sử dụng những vật chứa đồ này. Nên điều tốt nhất dĩ nhiên là không nhìn, nhặt lại thì tốt rồi, sau này tu luyện thì có thể sử dụng bình thường.

Sau một lúc, hoàn thành công việc thu gom, Ly Hạ bắt đầu men theo một con đường nào đó bắt đầu đi tới.

Bước đến xác của người phụ nữ là mẹ của thân thể này. Hắn trực tiếp khiến thân thể của người phụ nữ lên.

Còn về phần tại sao một đứa bé bốn, năm tuổi có thể khiêng cả một người phụ nữ như vậy.

Nếu có thể nhìn xuyên vào áo của hắn thì có thể nhìn thấy từng tia màu trắng sợi tơ với nơi xuất hiện là quả cầu màu trắng cắm thẳng vào ngực của Ly Hạ.

Trên người mang theo thi thể người phụ nữ. Ly Hạ từng bước đi đến chỗ có xác của Ly Thiên Vân.

Mang theo hai cỗ thi thể, tìm một chỗ đất trống, Ly Hạ bắt đầu tay không đào đất.

Đem cả hai cùng chôn xong, Ly Hạ lại tìm mấy con dao của mấy tên cướp lúc trước. Chặt một khúc cây, đục gọt một hòm. Hắn cắm ở phía trước một của đôi vợ chồng.

Mà phía trên có viết "Ly Thiên Vân, Bách Giai Thảo chỉ mộ".

Bách Giai Thảo, thì ra là mẹ của thân thể này. Cho dù đến lúc chết vẫn bảo vệ cho Ly Hạ.

Suy nghĩ một chút, Ly Hạ lại tại trước một hai người quỳ xuống. Lại lạy ba lạy sau. Ly Hạ một mặt bình tĩnh đứng lên.

Đây là tất cả hắn có thể làm.

Quay đầu, Ly Hạ bắt đầu cất bước, rời đi nơi này. Hắn tùy ý cũng không phải là cho có lệ. Mà vì hắn đã biết rõ tất cả đường trong khu rừng này rồi. Còn về phần có thể xui xẻo trên đường gặp phải yêu thú hay không thì lúc này cả một đám cường giả xuất hiện, mà trên người bọn họ phát ra khí thể trực tiếp dọa chạy cả một khu rừng không còn một cái bóng con thú.

Bước đi, đồng thời Ly Hạ cũng ngược nhìn trời lẩm bẩm một câu : "Nên dùng năm năm"

Không để ý nữa, Ly Hạ bắt đầu bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7 : Thượng Linh Quyết

Ly Hạ đi vào một vách núi gần đó. Nơi đây là hắn trong lúc vô tình phát hiện.

Ở chỗ này có một cái hang động, khá an toàn vì có nhiều bụi cây che lấp, không dễ phát ra mùi cho yêu thú bất kì yêu thú hay động vật nào phát hiện cả.

Đi vào hang động Ly Hạ trực tiếp ngồi xuống.

Hắn mặc dù có trong ngực quang cầu cung cấp năng lượng nhưng thân thể vẫn quá yếu đuối, cũng không thể trong thời gian dài chịu đựng được.

Nghỉ ngơi chừng một tiếng, cảm thấy thân thể đã hoàn toàn khôi phục.

Ly Hạ bắt đầu thu dọn.

Đầu tiên, hắn đem xung quanh lá cây, hoa cỏ thu thập lại. Tất cả chỉ cần còn tươi thì hắn trực tiếp ngắt lấy.

Rồi lại mất một lúc giả nguỵ. Sau cùng hắn bắt đầu bôi những cái kia hoa lá mà hắn đã giả nguỵ vào dưới nền đất, vách đá xung quanh.

Lúc này, cả hang động tràn ngập cũng chỉ một mùi nồng nặc hoa lá, che lấp đi tất cả mùi vị còn sót lại kia.

Ly Hạ mặt không biểu tình, bắt đầu đem tất cả đồ vật trên người lấy xuống.

Đầu tiên là đám nhẫn, vòng tay trừ vật đều bị hắn ném sang một bên.

Lại từ trong ngực đem quả cầu màu trắng để xuống. Sau đó lấy ra một cây dao găm. Lưỡi dao sáng bóng lấp lóe, chỉ nhìn liền đủ biết cây dao găm là một cây dao găm được chăm sóc kỹ lưỡng.

Cây dao găm này là lúc Ly Hạ khiêng thi thể của Bách Giai Thảo đi tìm nơi mà Ly Thiên Vân chết ở gần đó tìm được đấy.

Cây dao găm này hẳn là của một tên cướp nào đó. Mà tất cả cũng tiện nghi cho Ly Hạ.

Bởi vì bước kế tiếp của hắn là không thể thiếu đi được một vật sắc bén rồi. Mà lúc này lại đến một cây dao găm tốt thì cũng coi như là may mắn đi.

Đem trên người quần áo lột bỏ. Lại lau sạch toàn thân một hồi. Chắc chắn đã sạch sẽ về sau, Ly Hạ đi đến một chỗ đất mà hắn đã dọn sạch gần đó.

Trên tay chỉ cầm theo quả cầu mà trắng và con dao găm.

Khoanh chân ngồi xuống đất, lại hít sâu mấy hơi để thân thể đạt đến điều kiện tốt nhất về sau Ly Hạ chậm rãi đưa màu trắng quả cầu đến trước ngực mình.

Mà màu trắng quả cầu giống như có linh tính vậy. Vậy mà trôi nổi ở trước ngực hắn. Cũng lúc đó xuất ra một cái linh lực sợi tơ cắm vào ngực hắn.

Đã xong một việc, Ly Hạ lại chậm rãi nâng lên cây dao găm.

Xoẹt!

Âm thanh găm vào da thịt vang lên, cũng lúc đó nồng nặc mùi máu tươi xuất hiện. Bất quá cũng chỉ vừa mới xuất hiện liền bị cả vùng hang động nồng nặc mùi hoa lá cho che lấp.

Một mạch không biểu tình nhìn đâm vào tay trái mình con dao găm kia, Ly Hạ lại tiếp tục rút ra con dao. Lại tiếp tục đâm vào bắp tay trên người mình.

Hắn đâm mỗi lần đều rất chuẩn. Mỗi một lần đâm đều xuyên qua cả vùng xương nhưng lại không trúng những mạch máu lớn khiến cho hắn không chảy quá nhiều máu.

Xoẹt, xoẹt....

Âm thanh rợn người vẫn tiếp tục vang lên. May mắn là nơi này không bị người thấy. Nếu không, chỉ việc nhìn một đứa trẻ bốn, năm tuổi 'trình diễn' một màn tự hành xác này chắc chắn ai cũng phải cảm thấy ớn lạnh.

Ly Hạ lại tiếp tục đâm, mỗi một lần đều rất dùng sức. Tất cả đều xuyên qua xương của hắn.

Từ cánh tay, lại xuống đùi, rồi xuống bắp chân.

Lại từ chân Ly Hạ nâng lên tay phải của mình. Lại đâm vào vùng xương sườn của hắn. Hết thấy 24 chiếc sườn Ly Hạ đâm không bỏ sót một cái nào cả.

Lúc này, sắc mặt của hắn đã vô cùng trắng, trắng không còn một chút máu. Mà thân thể của hắn cũng dần giảm đi nhiệt độ rồi.

Nếu không phải có quả cầu màu trắng cung cấp linh lực thì có lẽ hắn đã chết khi mà chỉ mới thực hiện được phân nửa quá trình rồi.

Nhưng vẫn như lúc vừa bắt đầu vậy. Khuông mặt, ánh mắt của Ly Hạ vẫn vô cùng bình tĩnh.

Lần này, Ly Hạ lại dùng cánh tay trái kia cầm lên dao găm không chút do dự đâm vào tay phải mình.

Để cho cánh tay phải cũng phải cũng có cùng tình huống giống như tay trái vậy.

Một lần cuối, Ly Hạ nhìn vào con găm tràn đầy máu tươi kia. Vẫn không do dự.

Lần này mục tiêu của nó cũng không phải là tay, chân, các đốt xương nữa. Mà lần này hắn đưa mục tiêu nhắm thẳng vào trái tim mình.

Cũng cùng lúc đó, Ly Hạ cũng bắt đầu vận lên một loại pháp quyết công pháp.

Con dao găm vào xuyên qua cả trái tim Ly Hạ, theo một đường hơi lệch con dao lại thuận chiều mà găm vào vùng xương cột sống của hắn.

Lấy chút sức lực cuối cùng để rút ra con dao. tùy tiện buông thả nó.

Ly Hạ lúc này mới nhắm mắt lại. Mà lúc này thân thể của hắn cũng không còn dấu hiệu của sự sống.

Ly Hạ sẽ thực sự chết sao?

Không, đáp án dĩ nhiên là không rồi.

Cũng theo thân thể Ly Hạ mất đi một tia sinh khí một chớp mắt kia.

Ông...

Quả cầu màu trắng đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng mãnh liệt, chiếu sáng cả hang động.

Lấy một loại tốc độ vô cùng nhanh chóng bay thẳng vào tim của Ly Hạ.

Trực tiếp chui vào buồng tim của hắn, để nguyên bản đã ngừng đập trái tim lúc này lại nhảy lên.

Mà dị biến cũng lúc này phát sinh.

Tách, tách...

Âm thanh như mưa rơi lúc này lại xuất hiện. Nhưng cái này lại không phải mưa bình thường.

Mà tất cả đều là máu của Ly Hạ.

Rất khó tưởng tượng máu giống như là ống nước bị ép vậy, theo từ trong những vết đâm từ trên người Ly Hạ mà phóng ra.

Máu rơi vãi khắp nơi, không ngừng mà bay ra.

Nhưng dù sao thân hình của Ly Hạ cũng quá nhỏ. Cũng không thể có được bao nhiêu máu cả. Nên cũng chỉ trong vòng vài giây tất cả đều ngừng lại.

Cảnh tượng này dù chỉ diễn ra trong phút chốc, nhưng nếu để bất kì một người nào thấy được thì hẳn là cả đời đều không quên được.

Theo mọi thứ dừng lại, mọi âm thanh lắng đọng lại.

Đứa trẻ Ly Hạ toàn thân đều là máu lúc này như một người chết vậy. Không có một dị động, không có dấu hiệu nào của sự sống cả.

Nhưng cũng không ai biết, bên trong thân thể của hắn lúc này lại phát sinh một loại kỳ dị biến hóa.

Mà loại biến hóa này cũng đem thân thể của hắn từ 'người' cải tạo thành một loại nào đó 'không phải người' tồn tại.

Ba ngày sau.

Trong hang động tối tăm không nhiều lắm ánh sáng kia.

Một cái không chút nhúc nhích mà toàn thân trần truồng đứa trẻ ngồi xếp bằng ở đó.

Bên cạnh xung quanh tất cả đều là một màu đen đỏ. Lốm đốm có thể thấy được đây là máu đã đông đặc.

Những lốm đốm này gần như vương vãi khắp cả hang động nhưng cũng đã không còn được bao nhiêu mùi cả. Cũng không hấp dẫn được cái khác sinh vật lại đây.

Theo thời gian trôi đi. Không gian xung quanh im ắng.

Vốn, giống như một cái tượng đá không chút nào động tĩnh xếp bằng đứa trẻ lúc này lại có dị động.

Như là cứng ngắt thân thể lại được hoạt động, vậy mà rung lên một cái.

Theo cái rung này, đứa trẻ kia cũng mở mắt.

Mà ánh mắt của đứa trẻ này rất đặc biệt.

Không có trưởng thành sớm kiên nghị, hay nhìn thấy quá nhiều thứ tạo nên sự khôn khéo.

Mà có, tất cả đều chỉ là bình tĩnh. Một loại bình tĩnh đến không thể diễn tả được bằng lời xuất hiện lên trên đôi mắt, cũng như trên khuôn mặt kia.

Mà đứa trẻ này cũng chính là Ly Hạ rồi.

Ly Hạ lúc này cúi đầu xuống, cũng không hoạt động mạnh thân thể mà chỉ nhẹ nhàng nắm tay lại.

Theo Ly Hạ nắm tay lại, trên người hắn những cái kia đã đông đặc dòng máu giống như bướm phá kén vậy. Cứ như vậy mà tách ra.

Để lộ ra nhỏ bé mà non nớt thân thể.

Nhưng kì lạ là ba ngày trước những vết thương kinh khủng kia lúc này vậy mà biến mất.

Mà không chỉ là biến mất, mà thậm chí một chút vết sẹo cũng không để lại.

Trên thân thể, làn da bóng loáng như ngọc. Không một chút tí vết.

Đứng lên, trên bề mặt người những cái kia tầng tầng lớp lớp máu đông cũng như tạp chất rơi ra.

Thoáng quan sát thân thể một lúc, lại quan sát xung quanh một hồi.

Đã đảm bảo tất cả về sau, Ly Hạ đi tới một tảng đá gần đó. Đem tảng đá dời đi để lộ ra bên trong là những đồ vật mà lúc trước hắn đã dẹp đi.

Tùy ý lấy một mảnh vải lau sạch thân thể. Ly Hạ nhanh chóng mặc vào quần áo.

Thu dọn hết tất cả đồ vật. Hắn trực tiếp rời khỏi hang động. Nơi này mặc dù vẫn còn một chút mùi hoa lá nhưng cũng không thể giữ được quá lâu.

Nếu hắn còn nán lại thêm lâu hơn nữa. Có lẽ sẽ có nguy hiểm nào đó đang chờ hắn.

Trong lúc di chuyển, thân hình Ly Hạ lấy một loại nhanh chóng tốc độ di chuyển.

Gần như mỗi bước hắn bước ra đều xuất hiện ở mười mét bên ngoài.

Chạy xa hơn khoảng hai dặm đường Ly Hạ bắt đầu thả chậm lại tốc độ.

Hắn cũng rảnh rỗi có thời gian để quan sát tình trạng của mình rồi.

Tùy ý vung ra một cú đấm.

Đáng sợ tiếng xé gió vang lên. Mà mặt đất xung quanh hắn cũng bị thổi lên một tầng bụi bặm.

Giữ nguyên tư thế một lúc hắn mới thu tay lại.

"Thượng Linh Quyết tầng một, thành." Lắm bảm một câu, Ly Hạ lại tiếp tục cất bước rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Đãng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8 : Cổ Tunnel

Thượng Linh Quyết!

Cái gọi là Thượng Linh Quyết thực ra chính là sản phẩm mà Ly Hạ bỏ ra vài ngàn năm đi khắp mọi nơi. Nhìn qua nhiều loại công pháp khác nhau rồi tổng kết lại.

Không chỉ như vậy, hắn còn bỏ ra hai vạn năm để suy diễn.

Mà theo không ngừng suy diễn Ly Hạ cũng rút ra một cái kết luận lại một cái điểm chung.

Mà cái điểm chung đó tất cả đều nằm ở thân thể.

Mọi thứ trong đất trời này đều có riêng của mình bắt đầu. Giống như muốn có cây thì phải gieo hạt, muốn ăn quả thì phải có trái.

Mà đối với sinh linh thì bắt đầu chính là thân thể của mình.

Bởi vậy, Ly Hạ liền theo chiều hướng căn bản suy nghĩ đến vấn đề này.

Thần thú vừa sinh ra đã mạnh mẽ, lực lượng thân thể có thể cso hơn mười vạn cân.

Tất cả là như thế nào. Người tu luyện bước đầu tiên liền là rèn luyện thân thể. Chỉ có thân thể mạnh mẽ mới chịu tải được thiên địa lực lượng, mới có thể mượn thiên địa lực lượng để tăng cường chính mình.

Mà theo kẻ tu luyện ngày trở nên mạnh mẽ dần dần lực lượng sẽ phát sinh biến hóa dẫn đến các loại biến hóa khác nhau.

Thân thể con người có tam bảo. Tất cả lẫn lộn là tinh, khí, thần.

Tu hành bước đầu liền là luyện tinh.

Theo suy nghĩ như vậy Ly Hạ liền nghĩ ra một bộ Thượng Linh Quyết.

Lẽ ra tên đầy đủ của nó phải là Cửu Trọng Thượng Linh Quyết. Nhưng vì quá dài nên hắn liền không do dự rút gọn lại.

Để tu hành thượng linh quyết thì liền cần điều kiện cực kì hà khắc.

Bước đầu tiên. Cũng chính là Thượng Linh Quyết tầng thứ nhất liền là phá thể thành linh.

Nói cho dễ hiểu cũng chính là đem thân thể từ hậu thiên phản tiên thiên. Nhưng không dừng lại ở đó.

Tiếp theo đó còn cần một lượng cực kì lớn linh lực triệt để thay đổi tổ chất thân thể.

Cũng liền là Ly Hạ của ba ngày trước vậy. Đem toàn thân thông thấu, cũng chính là đâm xuyên toàn thân xương cốt để linh lực dễ dàng dung nhập vào đó.

Lại để cho cái kia mười triệu dặm linh lực đi vào sâu trong cốt tủy làm cho thân thể biến chất.

Theo toàn thân linh lực dung nhập. Kinh khủng lượng linh lực trực tiếp thay thế cả máu huyết của hắn.

Tìm hắn nhảy lên, lại bơm đi cũng không còn là máu mà là linh lực.

Theo Thượng Linh Quyết vận chuyển lại để cái kia đã đem cốt tủy bản chất đã phát sinh thay đổi triệt để biến thành bản thân mình.

Nói thẳng ra Ly Hạ hiện tại cũng không còn là 'người' mà là một loại rất gần với thiên địa linh lực tồn tại.

Mà tất cả điều đó cũng chính là điều kiện để tu luyện Thượng Linh Quyết.

Quá trình này vô cùng đau đớn. Chắc chắn ai nghe cũng đều rợn mình chứ đừng nói đến việc tự cầm dao để chém mình, mà còn là chém rất triệt để.

Theo một con đường mòn xuất hiện, Ly Hạ không nhanh không chậm bước tới.

Một mặt Ly Hạ suy nghĩ tìm chỗ dừng lại. Mặc khác lại đang suy nghĩ tiếp con đường về sau tu luyện.

Hắn hiện tại đã tu thành Thượng Linh Quyết tầng một. Lực lượng thân thể có hơn hai vạn cân cũng chính là Dẫn Linh cảnh đỉnh phong rồi.

Ở cái này Thanh Phong Quốc mười hai, mười ba tuổi có thể đến Dẫn Linh Cảnh đỉnh phong đã là siêu cấp thiên tài rồi chứ đừng nói biến thái như Ly Hạ.

Ở Dẫn Linh cảnh lúc có thể rèn luyện thân thể hơn vạn cân cũng là vô cùng khó khăn rồi.

Nhưng Ly Hạ lại không nghĩ như vậy.

Hắn nhìn thấy rất nhiều, từ những thiên tài kinh thế, lại cường đại mà khủng bố vô cùng thần thú thì mới chỉ hơn hai vạn cân lực lượng thì chưa coi vào đâu.

Theo con đường mòn ngày càng mở rộng, Ly Hạ bắt đầu nhìn thấy thấy một cái cỡ trung trấn nhỏ.

Mà ngay cổng vào có treo một tấm biển khá bắt mắt, mà chữ ở bên trên là Phong Lâm Trấn ba chữ.

Ly Hạ đi vào trong trấn, mọi người xung quanh lại dùng một ánh nhìn kỳ dị nhìn hắn. Bất quá đều bị Ly Hạ tự động bỏ qua.

Lúc này, cũng có một vị trông hơn sáu mươi tuổi ông lão, mặt mũi hiền hòa xuất hiện trước mặt hắn.

"Đứa nhỏ, nhà ngươi ở đâu? tại sao lại một mình đi vào đây?" Ông lão giọng nói hiền hòa, thoạt nhìn không phải người xấu.

Ly Hạ ngẩn đầu mặt đối mặt với ông lão.

Mà theo dõi mặt với ông lão kia tích tắc, ông lão sắc mặt cũng biến thành hơi kinh ngạc.

Dù sao thì Ly Hạ bất kể ánh mắt lẫn khuôn mặt đều quá bình tĩnh. Mà cái thứ bình tĩnh này cũng không phải là thứ mà một đứa trẻ năm, sáu tuổi nên có.

Năm, sáu tuổi. Ân, sau ba ngày ròng rã ngồi một chỗ tu thành tăng một Thượng Linh Quyết thì chiều cao của Ly Hạ có tăng thêm một chút. Từ bốn, năm tuổi tăng lên thành năm, sáu tuổi.

"Không có nhà" Ly Hạ đơn giản đáp lại một câu.

Mà ông lão cũng theo lúc này từ kinh ngạc đi ra. Mím cười, một bộ khá hứng thú nhìn Ly Hạ. Lại một chút, ông lão mới nói:

"Có muốn hay không chỗ ở?"

"Muốn" Ly Hạ đáp lại rất bình tĩnh.

Ông lão cũng không có kinh ngạc mà mặt biết rõ như vậy, không có đáp trả Ly Hạ mà quay người bước đi.

Mà Ly Hạ không chút do dự bước theo bước chân ông lão.

Để lại một đoàn người xung quanh tròn mắt kinh ngạc một màn. Quá nhanh a. Nhanh đến bọn họ cũng không hiểu cái gì.

"Ta đi, Cô lão quả nhiên không phải bình thường a, không nói mấy câu liền dụ dỗ thành công một đứa bé, quả nhiên là gừng càng già càng cay." Một tên ngồi trông quán nước thấy một mày này mà bóp cổ tay, lắc đầu than thở.

"Thôi thôi, tính ra đứa bé này may mắn, Cô lão nổi tiếng người tốt, cũng sẽ không làm hại đứa bé này." Tên ngồi kế bên cũng cảm thán nói.

Theo bước chân ông lão cũng không lâu. Ly Hạ bước đến một tiệm thuốc nhỏ nhỏ. Khắp nơi đều tản ra một hương vị thoang thoảng khiến người ta tỉnh thần phấn chấn.

Ông lão mở cửa, Ly Hạ cũng theo sát đi vào.

Đến trong nhà, ông lão cũng không vội nói chuyện với Ly Hạ mà chậm rãi kéo ra một ấm trà, chậm chậm mà rót ra hai chén. Lúc này, ông lão mới đưa cho hắn một cái ghế cho hắn ngồi xuống.

"Cường giả con trai a, tại sao lưu lạc đến nơi này." Ông lão nhấp một ngụm trà nhỏ. Cũng không còn tươi cười như lúc trước nữa mà đưa ra một cái câu hỏi.

"Không nhà" Ly Hạ đáp.

Ông lão lại quan sát Ly Hạ từ trên xuống dưới một lần, trầm ngâm một lúc ông lão lại mở miệng:

"Ngươi bao nhiêu tuổi?"

"Năm tuổi."

"Ài" Đòi lại là ông lão tiếng than thở. Ông lão cũng tiếp tục nói:

"Chỉ có những siêu cấp cường giả con cái mới có thể ở cái tuổi này có được trí tuệ như vậy, mà lẽ ra như ngươi vậy phải được chăm sóc kỹ càng mới đúng, tại sao lại đi đến nơi đất hoang này." Nói một tràng, ông lão nhấp tiếp ngụm trà. Lại suy nghĩ tiếp một lúc, ông lão trực tiếp nói ra:

"Cha, mẹ ngươi hẳn đã bị sát hại a"

Ly Hạ bình thần gật đầu. Sự thật cũng không sai, 'cha mẹ' hắn xác thực bị sát hại.

Còn về phần hắn có phải con của những siêu cấp cường giả không thì không cần nói nhiều. Bởi theo thông thường, chỉ cần là con cái của những cường giả đều sẽ phát triển trí tuệ rất sớm.

Điều này khiến ông lão nhận lầm cũng không sai.

Im lặng nửa ngày, Ly Hạ cũng bình thản ung dung mà đợi ông lão.

"Thật khiến người ta xoắn xuýt vấn đề." Đột nhiên, ông lão một mặt xoắn xuýt mà nhìn Ly Hạ.

"Người nói địch nhân của ta." Cũng không đợi ông lão nói cái gì tiếp theo Ly Hạ liền nói thẳng.

Ông lão một mặt xoắn xuýt gật đầu.

"Bọn hần đã chết." Ly Hạ đáp lại vô cùng đơn giản.

Mà ông lão cũng hơi giật mình nhìn Ly Hạ. Loại chuyện này cũng không phải đùa giỡn. Có thể giết được những cái kia siêu cấp cường giả thì là kẻ yếu sao? Mà bọn hần lại là người ngu sao? Sẽ cho con cái của bọn họ sống sót để có ngày trở về báo thù sao?

Mà bây giờ Ly Hạ lại nói ra bọn hần đều chết. Điều này làm cho ông lão cũng giật mình không nhỏ.

"Chết, tại sao chết?"

"Tham lam mà chết?" Đáp lại là lời nói vô cùng bình thản.

Ông lão khựng lại. Nhìn Ly Hạ một hồi, ông lão vỗ trán, lại dùng một loại kì dị ánh mắt nhìn Ly Hạ, rồi nói :

"Đứa nhỏ, người tên gì?"

"Ly Hạ." Đã có chút hiểu biết về Ly Hạ nên ông lão cũng không để ý lắm lời nói của hần.

"Ta tên Cổ Tùng, người cứ gọi ta Cổ lão là được. Người sau này ở đây trừ giúp ta bán thuốc thì mọi thứ còn lại mặc người làm gì thì làm." Ông lão, là Cổ Tùng nói ra.

Ly Hạ lại gật đầu. Không nói nhiều, Cổ Tùng lại dẫn Ly Hạ đến một căn phòng gần đó, lại chỉ cho hần vài chỗ cần biết rồi nhắc chân đi ra bán thuốc.

Mà bản thân Ly Hạ cũng không vội làm việc.

Hần đầu tiên là cần tắm táp cho sạch sẽ một trận. Dù sao, quần áo của hần cũng không giặt vài ngày rồi. Tiện thể càng làm quen hơn với thân thể này.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9 : Tiểu Ma Nữ

Từ nhà tắm đi ra. Toàn thân sạch sẽ Ly Hạ lúc này mặc dù không nhiều lắm để ý thì thân thể bản năng vẫn cảm thấy một trận thoải mái.

Dù sao thì thân thể vẫn quá nhỏ, mặc dù trúc cơ thành công nhưng cũng chỉ là khởi đầu, thân thể trẻ con không thể trong thời gian dài thiếu nghỉ ngơi.

Bây giờ là buổi trưa, là lúc mặt trời chói chan nhất trong ngày.

Ly Hạ bước ra cửa tiệm thuốc. Theo hần bước ra cùng lúc thì giọng nói của ông lão Cổ Tùng vang lên : " Đứa nhỏ, người bây giờ phải học bán thuốc cho ta, rõ chưa."

Ly Hạ nhìn Cổ Tùng rồi gật đầu một cái.

Cổ Tùng thì đang nhìn khách hàng một chút rồi đứng lên đi vào một cái tủ gần đó, từ trong lấy ra một cuốn sách đưa cho Ly Hạ.

"Có biết chữ không?" Cổ Tùng mỉm cười hỏi.

"Biết." Hần đáp lại.

Điều này lại làm cho lão già Cổ Tùng lần nữa thở dài giữa người và người có chênh lệch. Rõ ràng chỉ mới có năm tuổi là đã có thể đọc được chữ rành mạch rồi. Chỉ cần nhiều đây cũng biểu hiện ra đầy đủ thiên phú học vấn rồi.

Nếu là đứa trẻ năm tuổi bình thường thì vẫn còn trong nhà khóc nhè tập nói đây.

Xua tan đi to lớn cảm giác chênh lệch kia, Cổ Tùng bắt đầu giảng cho Ly Hạ nghe về từng loại sách hần cần đọc, tên các loại thuốc có bán, hay giá cả.....

Ly Hạ cũng tập trung lắng nghe, hần cũng ghi nhớ kỹ càng. Dù sao thì ăn ở nhờ nhà người khác, không bỏ ra công sức là không được rồi.

Giữa lúc Cổ Tùng giảng được say sưa, có chút quên trời đất, giảng đến nước bọt tung bay thì đột nhiên Ly Hạ quay đầu nhìn sang cửa.

Mà theo Ly Hạ dò đi tầm mắt, đang giảng say sưa Cổ Tùng cũng dừng miệng, theo bản năng nhìn theo Ly Hạ.

"Cổ lão, ta về rồi." Cũng lúc đó một âm thanh vắng vắng vang lên. Âm thanh có chút non nớt, hơn nữa âm giọng khá cao lạnh lạnh dễ nghe, như là của một bé gái.

Theo âm thanh bé gái kia vang lên, một thân hình nhỏ nhắn cũng theo xuất hiện trước cánh cửa.

Cao khoảng một thước, mái tóc đen tuyền, vóc dáng thanh mảnh, khuôn mặt non nớt động lòng người. Vừa nhìn liền biết là sau này sẽ hại quốc ương dân.

Trên lưng vác một cái giỏ trúc nhỏ, bé gái nện nhịp bước chân đến gần. Nhưng khi nhìn thấy Ly Hạ thì đột ngột dừng lại, ánh mắt không hiểu nhìn Cổ Tùng.

"Cổ lão, hần là ai a"

"A, Linh Nhi người về rồi, mau đến đây." Cổ Tùng lại một mực không để ý, vẫy tay kêu bé gái đến gần.

Bé gái cũng rất nghe lời, bước tới gần. Dùng một loại ánh mắt hiếu kì đánh giá Ly Hạ.

"Khặc."

Cổ Tùng ho nhẹ một tiếng sau đó đưa tay chỉ vào Ly Hạ rồi nói :

"Đưa nhỏ này tên Ly Hạ, hần từ nay sẽ ở đây giúp đỡ, Linh nhi người cũng nên giúp đỡ hần a." Nói xong, Cổ Tùng lại quay lại nhìn Ly Hạ.

"Tên của nàng là Phụng Linh Linh, người sau này có vấn đề gì thì cứ hỏi nàng."

Gật gật đầu, ánh mắt Ly Hạ chuyển sang cô bé Phụng Linh Linh kia.

"Ân, sau này ở cùng một nhà, người cứ gọi ta Linh Linh là được. Nha, người sau này là em trai ta được rồi." Thấy Ly Hạ một mặt bình thản, Phụng Linh Linh cũng không ngại, giống như nhìn thấy món đồ chơi mới vậy, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Ly Hạ. Cũng không nhìn mới lần đầu gặp nhau mà trực tiếp vỗ ngực nói ra một câu làm Cổ Tùng cũng mặt già đỏ lên.

"Khụ khụ, được rồi các người cứ tiếp tục làm quen nhau đi. Linh Nhi, người đưa thuốc cho ta đi." Một bên giả vờ ho khan vài tiếng, tăng lên cảm giác tồn tại của mình. Cổ Tùng bỏ lại một câu, sau đó lấy giỏ trúc đi mất vào trong sân.

Mà Phụng Linh Linh cũng không để ý nhiều như vậy, một tay kéo lấy Ly Hạ chạy ra đường.

Mà Ly Hạ nhìn cánh tay mình bị kéo, khóe miệng không nhịn được hơi giật một cái.

Hần mặc dù còn chưa chính thức tu hành nhưng hiện tại thân thể lực lượng cũng có hai vạn cân, mà lại bị một cô bé lôi kéo như không có việc gì thế kia.

Phải biết, Thanh Phong Quốc nằm ở ngoài cùng của Thiên Huyền đại lục, là một nơi hẻo lánh. Một cái Tọa Hải cảnh ở đây liền có thể được coi là tồn tại như thần linh a.

Nhưng mà, cô bé lại có thể như thế nhẹ nhàng lôi kéo hần một cái, mặc dù hần cũng không có phản kháng nhưng lại dễ dàng như vậy thì không thể bình thường rồi.

Bình thường tu luyện đến Dẫn Linh cảnh đỉnh phong, lực lượng thân thể có thể được hơn vạn cân rồi.

Mà Ly Hạ hiện giờ là hai vạn. Điều này đủ để nói rõ cô bé Phụng Linh Linh này cũng không phải người thường rồi.

Bởi vì không thể vận dụng lực lượng thể giới của mình, lại thêm thể giới này giới hạn. Nên bây giờ trừ phi là 'chết', nếu không thì Ly Hạ hoặc là rời đi thể giới này hoặc chủ động dùng bản thân lực lượng công kích thể giới này chứ không thì hần hiện tại tại chỉ là một 'thành phần' của thể giới này mà thôi, vẫn phải tuân thủ quy tắc của nó.

Đương nhiên, Ly Hạ sẽ không chủ động gây chiến với thế giới này rồi. Hắn chỉ là đang tìm con đường khiến bản thân phát triển nhanh hơn thôi. Hơn nữa, cả hai thế giới đánh lên, không nói thắng thua, chỉ cần đánh lên thì chắc chắn sẽ có hao tổn nên công kích thế giới là lựa chọn vô cùng không sáng suốt.

--

Theo không ngừng bị lôi kéo, Ly Hạ cũng suy đoán ra lực lượng của cô bé này.

Tốc độ của nàng rất nhanh, cứ mỗi bước là có thể chạy hơn ba mươi mét, mà nhìn bề ngoài lại rất dễ dàng, hẳn là không có dùng toàn lực mà tốc độ như đang vân giả vũ vậy.

Lực lượng của cô bé Phụng Linh Linh này hẳn là phải xấp xỉ mười vạn cân, đơn giản chính là như một cái hình người mới sinh thần thú.

"A, nhanh như vậy lại bị tiểu ma nữ lôi kéo, đứa nhỏ này xem như thảm." Lúc trước ngồi trong quán nước tên kia đột nhiên nhìn thấy một màn này không khỏi ngạc nhiên kêu lên.

Mà theo hắn kêu lên xung quanh mọi người cũng nhao nhao nghị luận lên.

"Phải a, nàng nhưng là Phong Lâm Trần siêu cấp thiên tài. Lúc trước Cổ lão mới đem nàng về liền có vài thằng nhóc muốn trêu ghẹo nàng. Bất quá kết quả nhưng là thảm vô cùng." Một tên đi ngang qua chắc chắn nói.

"Thảm? tại sao, nhìn nàng cũng chỉ là một đứa nhóc thôi mà." Vài tên thanh niên phương xa không biết chuyện, cũng ngạc nhiên xúm lại hỏi.

"Đúng, rất thảm. Mỗi tên trêu ghẹo nàng đều bị nàng đánh cho mặt mày sưng tím, còn bị lột sạch quần áo đánh đuổi về nhà. Về sau, mấy đứa nhóc kia còn không phục, lại kéo theo nhiều người hơn. Kết quả lại là thất bại mà về, không chỉ vậy, mỗi đứa trên người đều bị nàng đánh cho hung ác, kêu rên không ngừng. Tình cảnh đó, người thử nghĩ xem?" Một tên qua đường khác một mặt đắc ý giả thích. Mà người biết chuyện đều bóp cổ tay một mặt than thở.

"Thảo nào nàng gọi là tiểu ma nữ." Lúc này, trong lòng mấy tên thanh niên này cũng cuồng hô lên mấy chữ này.

Mà tất cả mọi người trong trấn ánh mắt nhìn về phía đang kéo Ly Hạ chạy như bay tiểu ma nữ Phụng Linh Linh cũng trở nên đồng tình lên.

Hiển nhiên, trong mắt mọi người Ly Hạ xem ra sắp gặp đại nạn rồi.

Mà đang bị lôi kéo không thể phản kháng Ly Hạ giống như có cảm ứng, ánh mắt quét xung quanh mọi người một lần, rồi lại tiếp tục không để ý.

Dù sao tất cả hắn cũng không nghe kịp, cũng không rảnh để ý mọi chuyện.

Theo đoạn đường không ngừng bị sốc này lôi kéo đến gần chân núi. Cuối cùng Phụng Linh Linh cũng dừng lại.

Mà Ly Hạ giống như mất hết sức lực, trực tiếp ngã ngồi xuống đất.

Cũng không thể không nói, đây là Ly Hạ mạnh mẽ hơn mấy đứa trẻ cùng tuổi khác. Nếu không đổi lại người khác, cho dù là người trưởng thành chắc cũng bị nàng lôi cho đến khi ngất xỉu lúc nào không biết.

Châm rãi thích ứng một hồi, Ly Hạ mới một mặt đứng lên, bất quá sắc mặt vẫn không thể nào tốt. Dù sao tốc độ kia, còn không thể phản kháng làm cho thân thể hắn cảm giác giống như lúc trước bị say xe vậy, bước chân lảo đảo.

Mà Phụng Linh Linh lúc này thì một mặt hờ hờ nhìn Ly Hạ, không để ý Ly Hạ có thể chịu được hay không.

"Thấy sao, cảm thấy ta có thể làm chị hai của ngươi không, chỉ cần chịu nhận. Từ nay về sau ta liền bảo kê ngươi, thế nào." Nàng một mặt nói, một mặt giơ lên cái kia nho nhỏ cú đấm, thị uy hướng Ly Hạ nói.

Liếc nàng một chút, Ly Hạ bình tĩnh không nhìn.

Đùa giỡn, hắn không biết bao nhiêu tuổi lại đi gọi đứa bé gái bốn, năm tuổi làm chị. Mặc dù hắn hiện giờ cũng là năm tuổi thì điều đó cũng không có khả năng xảy ra.

"Này, ngươi có nghe ta nói không, này...." Thấy Ly Hạ vậy mà không để ý đến mình, Phụng Linh Linh sắc mặt khó chịu lên. Tên này cũng quá không coi trọng nàng nha. Nàng nhưng có biệt hiệu là tiểu ma nữ a.

Tiếp tục không để ý, Ly Hạ bước đến đến một góc cây gần đó. Tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống. Hắn còn đang suy nghĩ đến sắp xếp việc tu luyện trong tương lai đây. Cũng không hơi đâu mà để ý đến nàng.

Mà nhìn sắc mặt bình tĩnh Ly Hạ, Phụng Linh Linh càng thêm khó chịu. Tên này, căn bản là không nghe nàng nói. Tốt, nàng sẽ cho hắn biết tay, để hắn biết cái này tiểu ma nữ ngoại hiệu cũng không phải gọi không.

Âm thầm hạ một cái quyết định, lại bước lại gần Ly Hạ, Phụng Linh Linh đầu nhỏ đã bắt đầu suy nghĩ đến các loại phương pháp hành hạ đến Ly Hạ

trong tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10 : Tập Kích?

"Tiểu Hạ nha, đi theo hướng đó có nhiều thảo dược nhất, bắt quá người phải cẩn thận, gần đó cũng thường có yêu thú xuất hiện." Đang lời kéo Ly Hạ đi vào trong rừng, tiểu ma nữ Phụng Linh Linh không hảo ý nói với Ly Hạ.

Hắn là cảm thấy còn chưa đủ, nàng còn thêm vào một câu :

"Đến lúc yêu thú xuất hiện nếu bị dọa, thị chỉ cần gọi một tiếng chị hai là ta sẽ đảm bảo cho người nha, thấy sao." Phụng Linh Linh một mặc đắc ý nói. Hai con mắt đã cười đến thành trăng lưỡi liềm.

Ly Hạ gật gù đầu, rồi lại tiếp tục không để ý nàng.

Lấy hắn kiến thức còn cần phải biết lúc nào xuất hiện yêu thú. Cũng như khu rừng này có nhiều thì cũng chỉ xuất hiện là Hạ phẩm yêu thú thôi, cho dù cao hơn nữa cũng là Trung phẩm mà thôi.

Mà Hạ phẩm yêu thú thì tương đương với nhân loại Dẫn Linh cảnh, Trung phẩm yêu thú thì tương đương với nhân loại Ngưng Khí cảnh thôi. Mà Thượng phẩm yêu thú liền là tương đương với Khai Phủ cảnh rồi.

Mà lấy Phong Lâm Trấn ở vào nơi xa xôi, thiên địa linh lực ít ỏi thì cao hơn nữa cũng chỉ là Trung phẩm yêu thú mà thôi.

Mà Ly Hạ hiện tại là Dẫn Linh cảnh đỉnh phong cho dù gặp phải Trung phẩm yêu thú thì chỉ cần hắn lưu loát sử dụng kiến thức của mình thì mọi chuyện vẫn rất dễ dàng.

Cho nên uy hiếp của Phụng Linh Linh bị Ly Hạ vô tình không để ý.

Sắc mặt khó chịu Phụng Linh Linh nhìn Ly Hạ từ lúc mới gặp tới giờ cái kia không lúc nào không bình tĩnh khuôn mặt kia. Nàng có một loại xúc động muốn đánh vào khuôn mặt đó một cái.

Dù sao trước đó tất cả đám nhóc cùng tuổi đều bị nàng dọa cho sợ nên đến giờ cũng không ai chơi cùng. Nàng cũng buồn bực, mỗi ngày ngoại trừ đi đào thuốc cho Cổ Tùng gần như toàn bộ thời gian đều là ngồi một chỗ 'tự kỷ' rồi.

Hiện tại thật vất vả mới chờ được đến một người có thể 'chơi' với nàng rồi. Không chỉ vậy, mà còn là ở chung cùng một mái nhà nha. Không chỉ có thể chơi, mà là mỗi ngày đều có thể chơi.

Nhấn nại tính tình, Phụng Linh Linh hiện tại đang tiếp tục suy nghĩ đến kế hoạch 'day đồ' Ly Hạ của mình rồi.

Cứ dọa cho hắn sợ đến kêu gào, phải ôm chân nàng mà gào khóc chị hai thì may ra lúc đó nàng mới giúp hắn đây.

Càng nghĩ càng thấy đúng. Nàng lại đắc ý hừ hừ hai tiếng, nâng lên chân nhỏ đi đến chỗ hái thuốc.

Mà đi theo sau Phụng Linh Linh, Ly Hạ lại có chút cảm thấy kỳ quái rồi.

Cô bé này lúc mới nhìn tới hắn, liền dùng cái loại kia giống như quan sát đồ chơi ánh mắt. Cũng không kịp lời làm quen lại trực tiếp lôi kéo hắn đến đây.

Bất quá như thế cũng được, dù sao nàng cũng là bên chủ nhà. Hơn nữa, hắn cũng có thể tranh thủ đến quan sát địa hình thích hợp cho việc tu luyện của mình.

Theo bước chân ngày càng gần, một mùi thảo dược thoang thoảng cũng bay vào mũi Ly Hạ.

Mà đi trước dẫn đường Phụng Linh Linh cũng dừng bước, vui hơn hờ chi về phía trước nói :

"Thấy không, đến nơi rồi. Người phải nhớ kỹ chỗ này đó." Bất quá trong lòng lại có suy nghĩ khác.

Ly Hạ đáp lại một tiếng, bước đi đến phía trước.

Nhìn Ly Hạ bước đi, Phụng Linh Linh lại lén lút nhìn Ly Hạ hướng đi một lúc. Xác định là hắn đã không còn ở gần sau, trên khuôn mặt nhỏ mới xuất hiện nụ cười ranh mãnh.

"Tên đáng ghét, để coi ta làm sao dạy dỗ ngươi." Nói, nàng cười nhẹ lên hàm răng. Mà bên trong, hai cây răng nanh nho nhỏ như ửng tiếng của nàng, lóe lên 'hàn quang' kinh người.

Ly Hạ một mình rời đi. Hắn cũng không lo lắng Phụng Linh Linh gặp chuyện gì.

Dù sao lực lượng thân thể mười vạn cân cũng không phải để cho đẹp. Hơn nữa, nàng hắn là cùng loại với Cổ Tùng nhận làm với hắn lúc trước.

Cha, mẹ là những siêu cấp cường giả mới có thể sinh ra con cái có tiềm lực lớn như vậy, mới có tí tuổi mà trí tuệ đã phát triển so với thanh niên rồi.

Mà cùng loại như vậy trẻ con, đều có thuộc về mình truyền thừa cả.

Tất cả phương pháp tu luyện từ lúc sinh ra đều đã in sẵn trong đầu. Có muốn quên cũng khó khăn.

Chớ nói chi theo tu luyện càng ngày càng mạnh, ký ức truyền thừa sẽ thức tỉnh càng nhiều hơn.

Mà loại kia truyền thừa mỗi cấp độ đều có riêng về mình thủ đoạn bảo đảm tính mạng rồi.

Cho nên, đây mới là nguyên nhân hoàn toàn không để ý Phụng Linh Linh an toàn hay không. Từ ký ức truyền thừa, lại thêm lực lượng mười vạn cân, nàng làm cái nho nhỏ vua sơn lâm là hoàn toàn không vấn đề gì.

Khiến cho Ly Hạ để ý hơn, đó chính là thân phận của Cổ Tùng rồi.

Lúc trước, Cổ Tùng rất có thể không phải là người thuộc Thanh Phong Quốc này, mà hắn là từ những địa vực khác đến đây. Hơn nữa, xuất thân cũng không thấp mới có thể biết được nhiều thứ như vậy.

Còn nguyên nhân Cổ Tùng tại sao lại ở cái nơi khi ho cò gáy này thì cũng không phải Ly Hạ cần quan tâm.

Dù sao, hắn trước mắt nên lo cho việc tu luyện của bản thân, rồi giúp đỡ một ít việc nhà. Vậy là được rồi.

Lại đi một lúc, Ly Hạ đột ngột dừng lại. Bởi vì cảm giác của hắn nói cho hắn rằng có thứ gì đang theo dõi mình. Quan sát xung quanh, hắn cũng cảnh giác lên.

Đây là Thượng Linh Quyết một phần khác công hiệu.

Đối với khí cơ hay cảm giác nguy hiểm cực kì nhạy cảm!

Mà hắn hiện tại không cảm giác nguy hiểm vậy thì chỉ có thể là bị thứ gì theo dõi.

Mà cách xa đó khoảng năm mươi mét, nhìn đang không ngừng đi tới Ly Hạ lại đột nhiên dừng lại quan sát xung quanh.

Phụng Linh Linh tim nhỏ đập bộp một chút.

"Hắn sẽ không phát hiện ra cái gì a, dù sao Tiểu Hắc rất là giỏi ẩn nấp nha." Tự an ủi một câu, nhưng Phụng Linh Linh cũng không cảm thấy tốt hơn.

Nhanh chóng làm ra quyết định, nàng bước nhanh đến gần bên kia.

Mà theo nàng đến gần. Bên kia Ly Hạ lại đột nhiên quay phắt đầu nhìn về một phương hướng khác.

Cũng lúc đó, một cái bóng đen từ trong bụi cỏ gần đó nhảy vọt ra.

Khoảng cách quá gần, chỉ hơn năm mét. Ly Hạ cũng không lo nhiều, thân hình nghiêng sang phải một cái.

Khó khăn lắm mới tránh được bóng đen kia.

Mà lực tập trung của hắn cũng ngay lập tức tập trung vào vật trước mắt.

Toàn thân đen như mực, hình dáng cùng loài sói, nhưng phải to hơn gấp hai lần.

Chớp mắt, Ly Hạ liền biết nó là gì.

Ảnh Lang, giò ả núp sẵn giết. Trưởng thành Ảnh Lang thân cao có thể đạt đến năm mét, dài ba mét. Tương đương với Thượng phẩm yêu thú.

Bất quá con này Ảnh Lang cũng không như vậy, thân cao gần ba mét, chiều dài chỉ gần hai mét. Mà khí tức trên thân cũng chỉ so với Trung phẩm yêu thú.

Có thể nhìn ra, con này Ảnh Lang còn đang ở thành niên kì, còn chưa thực sự trưởng thành.

Chớp mắt, Ly Hạ liền có phán đoán.

Đạp mạnh vào đất một cái, Ly Hạ đem khoảng cách kéo dãn ra mười mét. Dù sao Ảnh Lang lấy tốc độ làm vũ khí. Ở khoảng cách gần, chớp mắt tiến công là vô vọng.

Theo khoảng cách vừa mới kéo ra, Ảnh Lang cũng động. Lấy tốc độ chỉ còn là một đoàn màu đen ánh sáng xông tới Ly Hạ.

Ly Hạ lúc này cũng không do dự, theo bước chân tiếp theo vừa mới chạm đất liền dùng toàn lực đập một cái.

Thân hình đang lui lại giống như bỏ qua quy luật quán tính vậy, trực tiếp bắn thẳng về phía trước.

Thân thể gần như nằm ngang với mặt đất, Ly Hạ lại nhanh chóng xoay ngửa mình lại.

Cũng lúc này, theo Ly Hạ một cái xoay mình. Đang phóng tới bóng đen giống như là theo ý muốn của Ly Hạ vậy.

Hai chân mở ra, hơi cách mặt đất một đoạn. Mà Ly Hạ cũng xuống tới dưới phần bụng của Ảnh Lang.

Vừa tới, Ly Hạ liền cho nó một cú đâm vào bụng.

Đùng!

Âm thanh như tiếng nổ vậy, mà cũng theo nó Ly Hạ cùng Ảnh Lang tách ra.

Nhưng khác nhau là Ly Hạ chỉ lộn nhẹ một vòng liền an toàn hạ xuống, còn Ảnh Lang thì giống như bị quăng đi vậy. Âm ầm va vào mặt đất, lại kéo lê một đoạn mới ngừng lại.

Ly Hạ sắc mặt bình tĩnh nhìn con kia Ảnh Lang. Hắn cũng không có tiếp tục ra tay mà cứ tiếp tục đứng đó.

Lúc này, hắn cảm ứng được con này Ảnh Lang cũng không phải ác ý nhắm vào hắn. Cho nên hắn mới không tiếp tục xuống tay.

Cùng lúc, một âm thanh thanh thúy vang lên :

"Đùng, đừng có đánh Tiểu Hắc."

Quay đầu, Ly Hạ bình tĩnh nhìn vào đang chạy tới Phụng Linh Linh.

Nàng vừa đến liền chạy tới chỗ của Ảnh Lang, nhìn nàng một mặt hốt hoảng Ly Hạ liền hiểu.

Cô bé này là muốn đối phó hắn.

Suy nghĩ một chút, lại nhìn bộ dạng lo lắng của Phụng Linh Linh, Ly Hạ mới mở miệng :

"Con Ảnh Lang này là của ngươi."

Theo Ly Hạ mở miệng, đang hốt hoảng lo lắng cho Ảnh Lang, Phụng Linh Linh kinh ngạc quay đầu lại.

Bất quá, nàng nhanh chóng che trước con Ảnh Lang kia. Một bộ hồ mẹ bảo vệ con nhìn Ly Hạ.

"Không cho phép ngươi tiếp tục đánh Tiểu Hắc." Nói, nàng giơ lên quả đấm nhỏ thị uy hướng Ly Hạ. Bất quá nàng chỉ là một cái bốn tuổi cô bé mà thôi.

Biểu tình này nếu rơi vào mắt người khác thì khỏi nói là có bao nhiêu đáng yêu rồi.

Nhưng Ly Hạ lại là bình tĩnh.

"Từ nay, không nên làm loại chuyện này." Nói xong, Ly Hạ lại bước đi trước.

Mà trận tập kích bất ngờ này cũng khép lại tại đây.

Nhìn đang bước đi Ly Hạ, Phụng Linh Linh thật khó chịu a. Nhưng rất nhanh, nàng lại quay lại nhìn Tiểu Hắc.

Lúc này bị đánh bay như vậy không biết có sao không.

Nhanh chóng kiểm tra cho Ảnh Lang Tiểu Hắc của nàng một hồi, phát hiện cũng không thật sự bị thương gì. Chẳng qua đau đớn một hồi liền khỏi, lại sinh long hoạt hổ.

Dù sao, lúc này do không cảm ứng ác ý nhằm vào nên Ly Hạ cũng không thực sự xuống quá nặng tay.

"Xin lỗi, Tiểu Hắc." Vuốt vuốt Ảnh Lang Tiểu Hắc đầu, Phụng Linh Linh có chút khó chịu nói.

"Còn tên kia..." Nàng một mặt xoắn xuýt, vẫn là xin lỗi đầu, vẫn là cho tên kia cái gì đó coi như đền bù.

An ủi Ảnh Lang Tiểu Hắc một phen, đưa nó lại vào rừng. Nàng lúc này mới kho chịu đi đến gần Ly Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Đặng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11 : Tu Luyện

Bầu trời về chiều, Phụng Linh Linh cùng Ly Hạ cũng trở về nhà.

Trên đường, Ly Hạ sắc mặt bình thản hoàn toàn trái ngược với một mặt xoắn xuýt Phụng Linh Linh.

Cứ tiếp cả hai, diễn như vậy cho đến lúc về tới nhà.

Cổ Tùng nhìn thấy cả hai cùng đi vào, lại gọi một tiếng vào dùng cơm. Nhưng nhảy bèn, Cổ Tùng lại phát hiện ra điểm không đúng bất quá hắn không có hỏi.

Dùng cơm xong, mọi chuyện lại như không có việc gì.

Ly Hạ bước vào căn phòng của mình. Bởi vì là mới đến, nên hắn cũng cần thu dọn phòng. Điều này cũng cần của hắn một ít thời gian.

Bên kia, Phụng Linh Linh đi đến căn phòng của Cổ Tùng.

"Cổ lão, người còn thức không." Đứng đó đắn đo nửa ngày, nàng mới lấy can đảm lên tiếng.

Mà theo tiếng nàng gọi, sắc mặt tươi cười Cổ Tùng từ trong phòng đi ra.

"Thế nào, Linh Nhi có việc gì sao?" Nhìn sắc mặt tươi cười của Cổ lão, Phụng Linh Linh có chút rõ ràng, hắn là Cổ Tùng đã hiểu được gì rồi.

Tức thời, vẻ mặt của nàng cũng trở nên lúng túng lên.

"Cổ lão...." Nàng nũng nịu lên.

"Ha Ha." Cổ Tùng bật cười.

"Không đùa người nữa, vào phòng đi." Cổ Tùng tránh ra một bên để Phụng Linh Linh đi vào.

Đợi cho Phụng Linh Linh ngồi ngay ngắn. Hắn mới lên tiếng :

"Sao nào, hôm nay xảy ra chuyện gì?" Cổ Tùng vào thẳng vấn đề.

Sắc mặt có chút khó khăn một hồi, Phụng Linh Linh mới bắt đầu kể toàn bộ chuyện xảy ra lúc chiều.

Mà một bên nghe xong câu chuyện, Cổ Tùng lại phát ra một hồi tràng cười dài, làm Phụng Linh Linh cũng trở nên xấu hổ.

"Người có cảm thấy nên xin lỗi hắn hay không." Cười xong, Cổ Tùng ngược lại hỏi một câu.

Nghiên đầu nhỏ suy nghĩ một hồi, Phụng Linh Linh gật gật đầu.

Ha Ha, lắc đầu một cái. Cổ Tùng nói :

"Đã ngại có suy nghĩ, còn muốn hỏi ta làm gì."

"Nhưng là, ta muốn xin lỗi hần như thế nào đâu." Phụng Linh Linh sắc mặt khó khăn nói.

"Kì thật, ngại cũng không cần lo lắng, sống chung một chỗ, bất cứ lúc nào đều sẽ có cơ hội."

"Nhưng mà..."

"Không cần lo, ta hôm nay mặc dù nhìn thấy hần lần đầu nhưng cũng nhìn ra chút ít, Ly Hạ cũng sẽ không để bụng loại chuyện như vậy. Ngươi cứ như vậy, không cần dùng phương pháp như vậy trêu chọc hần là được rồi." Không chờ Phụng Linh Linh nói xong, Cổ Tùng khoát tay cắt ngang lời nàng nói. Đến cuối cũng bỏ xung thêm một câu :

"Mọi chuyện cũng không phải như ngại nghĩ, cứ bình thường là được rồi."

Một bên, Phụng Linh Linh sắc mặt buồn bực. Không hiểu được bao nhiêu a, nàng mặc dù thông minh sớm, nhưng nói như vậy cũng không hoàn toàn hiểu hết được.

Đi ra khỏi phòng, nàng rầu rĩ không vui bước về.

Bất quá, đang đi Phụng Linh Linh vô tình nhìn thoáng qua gian phòng của Ly Hạ.

Nhưng nàng lại nhìn thấy Ly Hạ, đang theo cửa sau đi ra. Tò mò, nàng cũng qua xem thử. Dù sao thì ở đây cũng không có thứ gì tổn thương được nàng.

Dọn dẹp xong xuôi căn phòng, Ly Hạ mới nghỉ tay.

Thật ra, cũng không tính dọn dẹp gì. Chủ yếu là vì căn phòng này không có người ở nên cũng không thường xuyên được quét dọn. Cho nên công việc cần làm là dọn dẹp sạch sẽ căn phòng rồi.

Theo từ lúc dọn dẹp cho đến lúc hoàn thành cũng mất hơn một giờ đồng hồ. Bởi vậy có thể thấy căn phòng bẩn đến mức nào rồi.

Nhìn qua cửa sổ, bây giờ trời đã hoàn toàn đen xuống. Vào tầm khoảng 8-9 giờ.

Ly Hạ cảm thấy mình nên tắm rửa một lúc.

Không do dự đi vào phòng tắm, cọ rửa một lần. Ly Hạ lại cân nhắc nơi tu luyện.

Kì thật, lúc chiều đi theo Phụng Linh Linh thì Ly Hạ cũng nhìn tới một vài chỗ thích hợp. Hiện giờ, chỉ là chọn một vị trí mà thôi.

Đi ra cửa sau, không kinh động đến lão nhân Cổ Tùng. Ly Hạ bước đi đến khu rừng.

Đi được một đoạn đường Ly Hạ dừng bước chân lại.

"Đi ra." Hần bình tĩnh nói một câu.

Mà phía sau hần, theo từ trong bụi cây gần đó lộ ra một cái đầu nhỏ. Phụng Linh Linh từ đằng sau bước ra.

"Đi theo ta làm gì." Quay đầu, Ly Hạ dùng cực kì tình tình âm điệu nói ra.

"Cái kia, buổi chiều thật xin lỗi, ta không nên gọi Tiểu Hắc làm như vậy." Khuôn mặt nhỏ xoắn xuyết, một cổ khó ta đáng yêu từ trên người nàng tuôn ra. Nếu là người bình thường thì hần sẽ hung hăng mà cung chiều một phen.

Bất quá Ly Hạ là bình tĩnh lắc đầu, cũng không nói nữa mà tiếp tục bước đi.

"Này, ngại đi đâu đó." Thấy hần đột nhiên bước đi, nhanh chóng đuổi theo sau Ly Hạ, Phụng Linh Linh gấp gáp nói.

"Chuyện kia, ta không để ý." Ly Hạ vừa đi lại vừa nói một câu.

"Vậy là ngại không giận." Có chút mừng rỡ, nàng nhanh hỏi.

Đạt được Ly Hạ gật đầu sau. Không hiểu cảm giác vui sướng xuất hiện, Phụng Linh Linh lúc này nở nụ cười.

Mà theo nàng cười, Ly Hạ một bên cũng có chút liếc mắt. Cô bé này khi lớn lên không chắc sẽ khiến người khác gặp tai ương không biết chừng.

Không biết, một dòng suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong ý thức của Ly Hạ, nhưng hần cũng nhanh chóng bỏ qua đề tài này.

Hần cũng không biết, vào một ngày không xa. Bản thân hần ngược lại sẽ gặp không ít tai ương. Mà nguồn gốc lại là cô bé đang đi bên cạnh hần.

"Ngày này, ngươi định đi đâu vậy?" Nàng đáp bước chân đi đến Ly Hạ bên cạnh, tươi cười hỏi hần.

"Thạch Lâm" Hần đơn giản trả lời.

"Thạch Lâm, đi đến đó làm gì."

"Tu luyện."

"Đến Thạch Lâm cũng có thể tu luyện." Khuôn mặt nhỏ xuất hiện vẻ ngạc nhiên.

Bên kia, lại gật đầu một cái không nói gì.

"Ngươi định làm sao tu luyện?"

"Vác đá."

"Vác đá?" Từ ngạc nhiên lại chuyển sang không hiểu.

Ly Hạ im lặng không nói gì.

Theo người bình thường thường thức mà nói. Tu luyện bước đầu tiên, cũng chính là bước nhập môn thì thường là ngồi một chỗ vận chuyển công pháp không ngừng cảm ứng linh lực trong thiên địa.

Sau đó lại từng bước dẫn dắt linh lực đi theo lộ tuyến của công pháp. Từng chút, từng chút khiến thân thể được rèn luyện. Không ngừng trở nên lớn mạnh.

Mà bên trong, hoạt động nhiều nhất cũng là luyện động công mà thôi.

Tu luyện đến cuối cùng, thân thể mạnh mẽ có thể chứa đựng được linh lực thì coi như đạt đến Dẫn Linh cảnh đỉnh phong, có thể ném thủ đột phá cảnh giới tiếp theo.

Nhưng Ly Hạ bên này thì lại hoàn toàn khác. Bản thân hần tu hành là hần tự nghĩ ra công pháp : Thượng Linh Quyết.

Thân thể hóa linh, gần như bản thân là hình người thiên địa linh lực. Khí huyết là linh lực: cốt cách, lục phủ ngũ tạng, nhục thân,..... Tất cả đều là linh lực cấu thành.

Đã như vậy, hần còn cần gì phải ngồi dẫn động thiên địa linh lực.

Thân thể của hần bên trong mỗi một giọt máu đều ẩn chứa lượng lớn linh lực. Cho dù chỉ là một giọt thì cũng đủ khiến Nhập Linh cảnh đỉnh phong trực tiếp đột phá đến Khai Phủ cảnh mà không có bất kì căn cơ bất ổn.

Dù sao, mười triệu dặm linh khí tụ lại cũng không phải chuyện đùa. Linh lực đậm đặc đến nỗi từ khí hóa thành chất lỏng cũng đủ biết hàm lượng trong đó kinh khủng đến mức nào rồi.

Cứ như thế cũng có thể tương đương được thân thể của hần hiện tại tiềm lực lớn đến mức nào rồi.

Mà cái hần cần làm chỉ là không ngừng rèn luyện để thân thể không ngừng trở nên lớn mạnh là được.

Ly Hạ đã quyết định dùng năm năm để rèn luyện thân thể, cũng chính là về sau trúc cơ, đặt lên một cái cực kì khủng bố nên móng, vững chắc như địa, không có bất cứ thứ gì có thể lay chuyển.

Đi tiếp một hồi, mặt đất xung quanh bắt đầu thay đổi. Đá từ là đất bị lít nha lít nhít các hòn đá cho thay thế.

Mà theo đi vào càng sâu, độ lớn của những tảng đá cũng bắt đầu thay đổi.

Bắt đầu từ có thể nhìn thấy những viên đá nhỏ, thì bây giờ có thể nhìn thấy ti đầu người tảng đá rồi.

Bất quá, đây cũng chỉ là bên ngoài Thạch Lâm mà thôi.

Đi vào sâu hơn nữa, Ly Hạ đã có thể nhìn thấy những tảng đá to lớn rồi.

Ở đây, nhỏ nhất tảng đá cũng phải cao gần hai mét, nặng gần vạn cân.

Lại tuyển chọn một tảng đá phù hợp chính mình, Ly Hạ bắt tay vào công việc chính.

Cởi áo ra, để vào một nơi sạch sẽ gần đó. Ly Hạ thân trần đi lên tảng đá.

Khom người xuống, hai chân vào thế, hai tay phát lực.

Mất thường có thể thấy được, cao bằng một người trưởng thành tảng đá lại bị một đứa trẻ năm, sáu tuổi cho nhấc lên.

Nếu người bình thường đây thì hẳn bị dọa cho rơi cả tròng mắt rồi.

Nhưng ở đây lại không có người bình thường.

Phụng Linh Linh ở một bên hiếu kì quan sát Ly Hạ nhấc lên tảng đá, rồi lại không ngừng lặp đi lặp lại mấy loại động tác kì quái.

Bên trong có lúc đứng lên, rồi ngồi xuống. Hay vác đá trên lưng rồi lại không ngừng chống đẩy, hoặc lại chạy xung quanh không ngừng.

Nói chung, Ly Hạ toàn làm những việc kì lạ.

Nghiên đầu nhìn một lúc, nàng lại đánh lên một cái ngáp thật dài, gật gà mà nhìn không có chút dấu hiệu dừng lại Ly Hạ.

Đến cuối cùng, nàng dứt khoát dựa vào tảng đá gần đó ngủ mất rồi.

Cô bé trong miệng nhỏ phát ra đáng yêu tiếng ngáy. Không biết đang mơ tới gì, trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12 : Nhờ Cây

Hoàn tất xong quá trình tu luyện của mình, Ly Hạ lẳng lặng đứng tại chỗ hồi sức.

Yên lặng đọc một vài loại tâm pháp, để thân thể nhanh chóng khôi phục. Lại lẳng lặng nghe 'âm thanh' cơ thể mình.

"Thình thịch, thình thịch." Đó là âm thanh trái tim mạnh mẽ vang lên. Càng đập càng vang. Đến cuối, âm thanh trái tim có thể lắng nghe từ bên ngoài.

Mà bên ngoài, thiên địa linh lực lấy một loại tần suất kì dị mà đi vào cơ thể hăng.

Giống như hơi thở, thiên địa linh lực lấy Ly Hạ làm trung tâm bị hút vào, rồi lại từ trong cơ thể hần phóng xuất ra.

Cứ giữ vững như vậy khoảng hơn một giờ, Ly Hạ hít sâu một hơi. Dừng lại việc tu luyện.

Lấy ra một tấm vải sạch mà trước khi đi đã chuẩn bị, lau sạch cơ thể. Mặc quần áo chỉnh tề, ngày tu luyện đầu tiên của Ly Hạ tuyên bố kết thúc tại đây.

Ngần đầu nhìn sắc trời một chút, trăng đã lên quá đỉnh đầu, cũng là giữa khuya rồi.

Lại nhìn đến Phụng Linh Linh chỗ đó.

Nàng bây giờ cũng ngủ rất say, ngón cái ngậm trong miệng, khóe miệng còn chảy ra nước miếng. Một mặt tươi cười, hẳn là mơ đến cái gì đó.

Đi đến Phụng Linh Linh bên cạnh, Ly Hạ có chút im lặng.

Cảm tình đi theo hần đoạn đường dài, đến cuối lại ngủ quên. Mà lại còn mộng đẹp, rất đẹp a.

Không nói gì, Ly Hạ cúi người xuống bế nàng lên, lại thay đổi một cái tư thế cõng nàng trên lưng.

Cất bước, hần trở về trần.

Đến gần tiệm thuốc, Ly Hạ đang định gõ cửa nhưng cửa bỗng mở ra.

Cổ Tùng từ bên trong bước ra, nhìn đang cồng ngù vô cùng ngon Phụng Linh Linh, sắc mặt quái dị.

"Về rồi thì vào đi." Cũng không hỏi cái gì, Cổ Tùng gọi Ly Hạ đi vào.

Gật đầu, Ly Hạ bước vào cửa tiệm.

"Đưa nàng về phòng đi thôi." Để lại một câu, Cổ Tùng dứt khoát để hần lại một mình.

Im lặng một chốc, nghiêng đầu nhìn cô bé trên lưng một cái. Ly Hạ lẳng lặng đi về phòng của Phụng Linh Linh.

Bởi vì buổi chiều từng thấy nàng đi vào nên Ly Hạ cũng biết phòng của nàng.

Khoảng cách ngược lại cũng không xa, chỉ cách phòng của hần hai căn phòng trống mà thôi.

Tiện thể, phòng của Cổ Tùng cũng cách nơi hai người bọn hần một khoảng cách. Theo thứ tự từ trong sân thì phòng Cổ Tùng ở bên trái, còn phòng của Ly Hạ và Phụng Linh Linh xếp gần cửa sau nhất.

Đi thẳng vào căn phòng của Phụng Linh Linh, đưa nàng đặt lên giường, đắp chăn cẩn thận. Cô bé có lẽ vì đột nhiên chỗ ngủ bị thay đổi quá nhanh mà có chút nhũn mảy đầu. Bất quá cũng nhanh chóng vào tiếp mộng đẹp.

Rời đi căn phòng, Ly Hạ lại làm sạch một phen rồi mới về phòng của mình.

Đang định đi ngủ thì tiếng gõ cửa vang lên. Chớp mắt, Ly Hạ đã biết là ai đến.

Mở cửa, cũng không có quá nhiều đông dãi, lách người cho Cổ Tùng đi vào.

"Đứa nhỏ, nguoi cũng làm nguoi ta thật khâm phục a, vậy mà khiến Linh Nhi nàng chủ động nhận sai." Vừa ngồi xuống, Cổ Tùng lại là một mặt cảm khái nói.

Nhìn Ly Hạ im lặng không nói, chỉ nhìn thẳng vào hần. Nhìn đến hần cũng có chút lúng túng.

"Khụ khụ" Giả vờ ho khan để xua đi lúng túng, Cổ Tùng cũng thay đổi thành một mặt nghiêm túc.

"Nên vào vấn đề chính a." Nhìn vào Ly Hạ, Cổ Tùng Nghiêm nghị nói.

Lần này, Ly Hạ gật đầu.

"Nguoi có phải cảm thấy, một người như Linh Nhi tại sao phải ở chỗ này hay không." Cổ Tùng nói ra một vấn đề mà Ly Hạ đã từng suy nghĩ.

"Không phải bị truy sát sao." Ly Hạ nói ra.

"Không phải." Cổ Tùng lại là lắc đầu. Trầm ngâm một chút hần mới nói :

"Nàng là huyết mạch của những cái kia siêu cấp cường giả, cũng giống như nguoi vậy. Điều này, nguoi hần cũng đoán ra được. Nhưng hoàn cảnh của nàng và nguoi hoàn toàn khác nhau."

"Bất quá, cụ thể sự tình thì bản thân ta cũng không rõ lắm. Tất cả chỉ có thể nói là ta được giao phó chăm sóc cho nàng lớn lên khỏe mạnh mà thôi. Thân thể của nàng cực kì không lồ nhưng không hiểu tại sao cha, mẹ nàng lại phải bỏ lại nàng cho ta chăm sóc. Nhưng có thể chắc chắn rằng là cha, mẹ của nàng chưa chết. Không chỉ chưa chết mà còn rất mạnh, mạnh kinh khủng."

"Từ đầu, ta cho rằng cha, mẹ nàng là bị truy sát biết mình không thể chạy thoát mới đem nàng giao cho ta, cũng để cho con của mình tránh bị sát hại. Nhưng mà sau một thời gian, nhìn thấy nàng càng ngày càng mạnh, ta biết là phán đoán của mình là sai. Bên trong hần có một lý do nào đó mà nguoi khác không biết được."

Thấy Ly Hạ mở miệng định nói gì thì Cổ Tùng cắt ngang lời đang muốn nói ra của hần.

"Ta biết nguoi đang muốn nói gì, một kẻ chỉ được nhờ như ta tại sao lại phải hết mình giúp nàng phải không. Điều này cũng không khó giải thích, một thể lực lớn mạnh thì cũng cần các mối quan hệ, mà bên trong cũng không thiếu những kẻ được bí ẩn bồi dưỡng để phục vụ rồi. Mà ta, liền là như vậy. Chỉ khác một chút là ta không chỉ được bí ẩn bồi dưỡng. Mà cha, mẹ của nàng đối với ta lúc trước có đại ân nên bây giờ chăm sóc cho nàng cũng là trả lại một phần ân tình đó."

"Các nguoi từ đâu đến." Im lặng một hồi, Ly Hạ mới mở miệng. Nhưng khiến Cổ Tùng kinh ngạc là Ly Hạ vậy mà lại hỏi một câu không liên quan.

"Chúng ta từ Tây Linh Chân Vực đến." Cổ Tùng trầm ngâm một lúc, vẫn trả lời.

Ly Hạ gật đầu một cái. Như vậy hẳn cũng rõ ràng một phần, cũng có thể đoán ra một phần gia thế của Phụng Linh Linh rồi. Dù sao mấy nghìn năm đi khắp nơi cũng không phải bỏ không.

"Tại sao lại nói chuyện này cho ta." Đây là câu hỏi thứ hai của Ly Hạ.

Nhưng lần này Cổ Tùng cũng không có trả lời mà là bật cười.

"Người rất thông minh, có lẽ cũng hiểu được một phần dụng ý của ta." Đáp lại Ly Hạ cũng không phải câu trả lời, mà Cổ Tùng nói ra như vậy một câu.

Ly Hạ gật đầu. Xác thực hẳn cũng đoán được một chút. Không ai lại dễ dàng đem bí mật của mình đi nói cho người khác cả. Mà khi đã nói thì tất nhiên là có chuyện để nhờ vả rồi.

"Người muốn ta làm gì." Ly Hạ bình tĩnh nói.

"Cũng không phải chuyện gì to lớn, ta chỉ hi vọng một ngày nào đó khi ta không còn ở đây thì người có thể thay ta bảo hộ nàng, ít nhất... là có thể đợi cho đến khi nàng có thể tự lập là được." Cổ Tùng nói xong câu này, sắc mặt có chút phờ phạc. Bất quá lại nhanh chóng chuyển thành thờ dài.

"Chuyện này đối với người cũng không tính quá khó phải không." Liếc nhìn Ly Hạ một cái, Cổ Tùng đã lấy lại bình tĩnh nói.

Đối với những siêu cấp cường giả con cái mà nói. Thời gian vài chục năm kì thật cũng không dài. Bởi vì thiên phú của bọn hắn rất tốt. Cho dù mỗi ngày không tu luyện bao nhiêu thì cảnh giới tăng lên vẫn rất nhanh.

Mà theo cảnh giới càng cao thì tuổi thọ gia tăng càng nhiều. Mà thiên tài đột phá cảnh giới cũng chỉ là chuyện như ăn cơm uống nước vậy.

Cho nên mới nói vài chục năm trong mắt những kẻ như vậy cũng không là dài lắm.

"Người sẽ đi đâu?" Ly Hạ không có trả lời ngay, mà tiếp tục đặt câu hỏi.

"Thật nhảy bén, nếu không phải người xác thật chỉ có năm tuổi. Ta còn tưởng lầm người là bị người khác đoạt xá đây." Cảm khái trước một câu, Cổ Tùng nói ra một câu tùy ý nhưng lại rất gần với sự thật. Nhưng mà, điều này là hắn vĩnh viễn không thể biết được.

Xác thực, cái Ly Hạ làm gần như với đoạt xá rồi. Nhưng cận kề thì cũng không thể nói là đoạt xá.

Bởi vì, Ly Hạ trước kia đồng ý giao dịch với hắn thì đã là một loại tự nguyện, mà hắn lại không xóa bỏ linh hồn của Ly Hạ trước kia mà là đem ý thức, trí nhớ hai thứ này tiêu diệt. Sau đó phong ấn lực lượng của mình, chỉ giữ lại ý thức dung nhập vào linh hồn này, thay thế cho ý thức cũ mà thôi.

Cho nên tính ra Cổ Tùng chỉ nói rất gần với sự thật mà thôi.

"Đưa nhỏ, nói cho người chuyện này cũng không sao. Ta nhận được thế lực bên kia tín hiệu. Mặc dù ta sau này vẫn còn có thể nán lại ở đây. Nhưng ta cũng sẽ bỏ mặc ân nhân của mình. Ta định lên đường tìm cha, mẹ của Linh Nhi. Nhưng nàng vẫn còn quá nhỏ nên ta cũng không dám vọng động. Nhưng người xuất hiện, làm cho ta thay đổi cách nghĩ. Người hẳn là rõ ràng."

Gật đầu. Lần này, mọi chuyện ngược lại đã rõ ràng hết. Ly Hạ có thể nhìn ra, Cổ Tùng cũng không lừa gạt hắn. Nếu không cũng không cần thiết xây dựng ra một cái 'tình huống' vững chắc như thế.

Lấy thực lực của hắn muốn bắt lấy Ly Hạ cũng chỉ là chuyện chớp mắt. Dù gì cảnh giới chênh lệch quá xa. Nhưng người ta lại bỏ công nhờ hắn, điều này cũng khiến Ly Hạ không nghĩ ra lý do gì khiến Cổ Tùng phải gạt mình cả.

"Ta đồng ý." Chuyện này cũng không phải quá khó khăn, cho nên Ly Hạ đồng ý rồi. Kết hợp với kiến thức của hắn, ở Thanh Phong Quốc thì không kẻ nào làm khó được hắn.

"Chuyện này, coi như là ta nợ người một lần rồi." Nói một câu, Cổ Tùng đứng lên hướng Ly Hạ nói.

"Cũng là việc nhỏ." Lần này. Ly Hạ đáp lại nhanh chóng, điều này làm cho Cổ Tùng hơi kinh ngạc, bất quá cũng không nói gì mà là gật đầu một cái rồi đi nơi này.

Nhìn Cổ Tùng rời đi, Ly Hạ hơi suy nghĩ một chút rồi lại không để ý nữa. Chuyện tương lai còn dài lắm, hắn cũng không thể rõ ràng được.

Dọn dẹp tâm tình, tắt nến, căn phòng chìm vào bóng tối. Mà Ly Hạ cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13 : Đọc Sách?

Là buổi sáng, mặt trời vừa lên Ly Hạ cũng mở mắt.

Đứng dậy, chải vuốt sạch sẽ Ly Hạ lúc này mới ra khỏi phòng.

Không khí buổi sáng tràn đầy thanh tân. Mọi sự vật tĩnh lặng khiến người ta như hòa vào đó.

Cảnh vật, không khí như vậy cũng là lúc thích hợp nhất để luyện công vào buổi sáng.

Không dừng bước, Ly Hạ đi tới sân trống.

Vào thế tấn, một bài quyền nhanh chóng được Ly Hạ diễn luyện ra.

Quyền pháp đại khai đại hợp nhìn vào lại có một loại cảnh đẹp ý vui. Cùng hòa hợp với không khí buổi sáng lúc này, chỉ có thể xưng là hoàn mỹ.

Không đến một hồi, Ly Hạ đã hoàn thành xong bài quyền.

Cảm nhận trong cơ thể chảy xuôi linh huyết, Ly Hạ không khỏi gật đầu một cái.

Một buổi sáng luyện quyền như vậy đem lại cho hắn chỗ tốt rất khá.

Thân thể sau ngày hôm qua rèn luyện đã trở nên mạnh hơn. Lại kết hợp vào buổi sáng hôm nay luyện quyền, có tác dụng thúc đẩy khí huyết, quả nhiên là làm ít mà được nhiều.

Bài quyền này tên là Khai Nguyên Quyền, cũng không tính là một loại cao cấp quyền pháp. Nhưng thắng ở chỗ rất tốt cho kẻ mới trúc cơ, khiến cho tinh nguyên của thân thể mau chóng hơn ổn định.

Không chỉ vậy, Ly Hạ còn kết hợp tâm pháp Thượng Linh Quyết vào bên trong khiến cho nó còn có thể phối hợp dẫn đạo linh lực toàn thân mau chóng hơn khai phát lực lượng thân thể.

Quyền pháp Khai Nguyên Quyền chính là Ly Hạ du dương mấy nghìn năm bên trong, tốt nhất cho rèn luyện thân thể. Mà bây giờ hắn chính mình thử, kết quả dĩ nhiên để cho hắn cực kì hài lòng.

Không khỏi, Ly Hạ lại một lần nữa diễn luyện bài quyền Khai Nguyên Quyền này.

Không thể không nói, theo Ly Hạ càng luyện càng có thể cảm giác được càng nhiều tình huống của cơ thể.

Một loại cảm giác kì lạ dâng lên trong lòng của hắn. Thật giống như thân thể toàn bộ kết cấu, từng sợi gân mạch khí huyết lưu động toàn bộ xuất hiện ở trong suy nghĩ của mình.

Theo diễn luyện càng ngày càng hăng say, cảm giác này cũng trở nên ngày càng mạnh. Cuối cùng, giống như mở ra một cánh cửa, lại giống như là một chuyện đương nhiên. Ly Hạ lại có thể lấy một một kì lạ ánh mắt để 'nhìn' vào bên trong cơ thể mình.

Loại nhìn này vô cùng kì diệu. Hắn có thể thấy rõ từng chi tiết trong cơ thể mà không một chút bỏ sót.

Tỷ như, hắn có thể 'nhìn' vào từng sợi mao mạch cực kì nhỏ bé mà lại rất rõ ràng, thậm chí quan sát ở mức độ gần như tế bào.

Ly Hạ dừng lại luyện quyền, hắn hiện tại hiểu rõ loại 'nhìn' này là cái gì.

Nói thẳng ra thì chính là 'Nội Thị'. Nhưng không phải chỉ có đột phá Khai Phủ bước vào Ngưng Khí cảnh mới có thể nội thị sao? Ly Hạ cũng cảm thấy khá nghi hoặc.

Lại đứng im suy nghĩ một hồi, bắt đầu từ căn nguyên vấn đề suy nghĩ lên, Ly Hạ cuối cùng rõ ràng tại sao hắn lại có thể nội thị mà chưa bước vào Ngưng Khí cảnh rồi.

Kì thật, vấn đề cũng không đi đâu xa. Muốn nói cũng liền phải nói từ linh lực mà bắt đầu.

Người tu luyện ngay từ đầu chính là dẫn đạo linh lực rèn luyện thân thể. Đột phá Nhập Linh mặc dù đã có thể giữ lại linh lực trong cơ thể để sử dụng, nhưng cũng chỉ là chút ít như vậy.

Tu luyện giả đạt đến Khai Phủ cảnh cũng vậy, khác nhau cũng chỉ là trên số lượng mà thôi.

Nhưng đã đạt đến Ngưng Khí cảnh thì khác, đó là một loại về chất biến. Linh lực hoàn toàn hòa nhập vào công pháp tu luyện, lại theo linh thức có thể dung nhập vào, có thể tùy tâm sai sử, linh lực đi dạo trong cơ thể một vòng là có thể nhìn rõ ràng tình huống thân thể.

Ly Hạ cũng như vậy, hẳn mặc dù không đạt đến Ngưng Khí cảnh, nhưng cũng có điểm giống nhau. Ngưng Khí cảnh chính là hoàn toàn ngưng không linh lực, mà bản thân hẳn chính là lấy linh lực là máu huyết, mỗi một giọt máu là vô cùng linh khí ngưng tụ thành trạng thái dịch, nồng đậm vô cùng.

Linh lực chính là mình, mà mình cũng chính là linh lực. Tất cả tuy hai nhưng lại là một. Cũng chính là bản thân mình rồi.

Hơn nữa, hôm nay Ly Hạ luyện quyền cũng chính là Khai Nguyên Quyền lại phối hợp tâm pháp Thượng Linh Quyết tạo nên tác dụng dẫn đạo linh lực khiến cho linh thức bản thân điều khiển linh lực tạo nên cảm giác vừa mới bắt đầu.

Sau Ly Hạ lại không ngừng diễn luyện Khai Nguyên Quyền, liên tục ma hợp linh lực và linh thức bản thân. Mới tạo thành hiện giờ có thể nội thị căn nguyên.

Mà đã suy nghĩ rõ ràng ngọn nguồn xong xuôi. Chứng minh bản thân không có vấn đề gì về sau Ly Hạ cũng không quan tâm nữa.

Thu dọn một ít, bước ra ngoài nhà trước mới thấy Phụng Linh Linh một mặc buồn ngủ ngáp dài ngao ngán ngồi gần đó.

Mà chủ nhà Cổ Tùng đang bận bịu dọn đồ chuẩn bị mở cửa.

"A, Tiểu Hạ đã dậy rồi." Nhìn thấy Ly Hạ, Phụng Linh Linh chớp mắt hết buồn ngủ, nhanh chóng chạy tới vui vẻ hướng về hẳn nói.

Ly Hạ lại nhìn nàng một chút, không nói gì. 'Tiểu Hạ', hẳn và nàng mới quen nhau hôm qua, vậy mà hôm nay trực tiếp gọi hẳn 'Tiểu Hạ'. Gọi thân mật như vậy, thật giống như mấy đứa chơi chung với nhau từ bé.

Không thể không nói, cô bé này cũng năng động quá mức, có chút là người khác im lặng. Người khác còn chưa nói, chính nàng liền chủ động lôi kéo người khác làm việc.

Gật đầu một cái xem như chào hỏi, Ly Hạ lại đi tới hướng Cổ Tùng. Mà Phụng Linh Linh mặc dù không gặp Ly Hạ mở miệng, nhưng vẫn vô cùng vui vẻ đi cùng hẳn. Dù sao, nàng cũng rõ ràng tên này không ưa nói quá nhiều, hành động đáp lại đã là được rồi.

"Đưa nhỏ, đêm qua ngủ có quen không?" Thấy Ly Hạ đi tới, Cổ Tùng hướng về hẳn hỏi một câu.

"Tốt" Ly Hạ xem như trả lời.

Cùng không phản cảm với cách nói chuyện của đứa trẻ này, Cổ Tùng lại nói tiếp :

"Hôm nay, ngươi bắt đầu học bán thuốc a, đến khi nào thuần thục lại theo Linh Nhi lên núi hái thuốc." Đây mới là chủ đề chính mà Cổ Tùng muốn Ly Hạ làm.

Ly Hạ tỏ rõ mình đã hiểu sau, đi đến một bên tủ sách, chọn một quyển trong đó bắt đầu đọc.

Một bên, Phụng Linh Linh ngược lại là không vui. Nhìn Ly Hạ đọc sách, nàng rõ ràng hôm nay không thể mang theo hẳn đi chơi rồi. Chu lên cái miệng nhỏ, tỏ ra một bộ 'ta không vừa ý' nàng không để ý đến nữa.

"Cổ lão, ta đi hái thuốc." Tâm tình không được tốt, nàng nhanh chóng đeo lên giỏ trúc, để lại một câu rồi nhanh chóng biến mất tại tầm mắt hai người.

"Đứa bé này..." Lắc đầu cười khổ, Cổ Tùng lại tiếp tục việc mở cửa tiệm thuốc.

Mà Ly Hạ cũng tập trung vào nhìn sách.

Đừng nhìn bề ngoài mấy loại sách này rất bình thường. Nhưng bên trong trừ mấy chục trang đầu ghi lại những toàn những thảo dược bình thường ra, còn lại bên trong đều là ghi lại những thiên tài địa bảo thích hợp dùng cho việc tu luyện.

Dù sao, Cổ Tùng xuất thân cũng không tầm thường, hẳn mang theo đồ cũng cần đại lượng kiến thức mới biết được.

Mà điều này cũng phù hợp với hoàn cảnh của Ly Hạ.

Hắn du đãng vài nghìn năm, nhìn qua vô số thứ khác nhau. Nhưng bên trong chủ yếu vẫn là các phương thức tu luyện để mau chóng thực hiện ý nghĩ của mình. Cho nên, hẳn đối với những thứ phụ trợ cho tu luyện này, biết cũng không phải quá nhiều.

Bất quá, Cổ Tùng bên này mang theo sách cũng thật phù hợp với hoàn cảnh lúc này của hẳn.

Điều Ly Hạ cần làm hiện giờ là nhanh chóng tăng thêm kiến thức cho mình.

Nhưng đọc sách cũng không phải là một công việc nhanh chóng, huống chi hấn còn phải phân tâm nghĩ nhớ. Mà hấn hiện giờ cũng không có tài năng nhìn một lần là không quên. Muốn hoàn toàn ghi nhớ thì chỉ ít phải đọc đi đọc lại hơn chục lần mới được.

Như vậy, càng làm tiêu tốn nhiều thời gian của Ly Hạ hơn.

Cứ như vậy, Ly Hạ liền ngồi một chỗ đọc sách. Ngay từ lúc cửa tiệm mở ra cho đến lúc Phụng Linh Linh trở về cũng không để ý. Đến lúc cơm trưa, hấn mới buồn sách ngồi vào bàn.

"Đọc sách có gì vui chứ, thật là...." Rất là không vui Phụng Linh Linh lẩm bẩm nói.

"Linh Nhi a, ngươi cũng nên học Ly Hạ như vậy, cũng nên đọc nhiều sách, mở mang tầm mắt của mình." Đưa tay xoa xoa Phụng Linh Linh cái đầu nhỏ, Cổ Tùng cảm khái nói ra.

"Cổ lão, ta mới không cần đọc sách." Đưa tay che đầu, Phụng Linh Linh bĩu môi, nàng ngang nhiên nói. Chính nàng mới không cần đọc cái gì sách, mỗi lần nhìn đều muốn đầu choáng mắt hoa, nói gì phải đọc xong một cuốn. Đối với nàng không phải mở mang tầm mắt, mà là chân chính hành hạ đầu nhỏ a.

"Ngươi đứa bé này...." Cổ Tùng cũng không khuyên ngăn nàng, dù sao chỉ cần chờ nàng thức tỉnh huyết mạch, thì sẽ tự có ký ức truyền thừa, cũng không cần tốn thời gian ngồi đọc sách.

Mà ở một bên khác, không nhanh không chậm ăn từng miếng cơm Ly Hạ ngược lại không để ý hai người. Hấn lại lên kế hoạch chia thời gian để đọc sách và thời gian tu luyện lại lần nữa rồi. Dù sao kiến thức càng nhiều, thì càng thiếu thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14 : Ngươi Là Ai?

Hôm nay, đối với Phụng Linh Linh là một ngày rất đặc biệt. Ân, cực kì đặc biệt.

Nàng dùng ánh mắt chờ mong nhìn sang một phương hướng.

Mà theo phương hướng nàng đang nhìn, hóa ra chính ra Ly Hạ.

Hấn đang ngồi đọc sách trước cửa tiệm thuốc, để sẵn tiện cho việc trông cửa tiệm và bán thuốc.

Nhìn vào một trang sách cuối cùng, lại nhắm đi nhắm lại vài lần nữa, đã chắc chắn rằng là không quên. Ly Hạ gấp sách lại, sau đó cho vào tủ sách.

Đây là quyển sách cuối cùng của Cổ Tùng rồi. Mà khi đọc hết số sách này tổng cộng thời gian mà hấn bỏ ra cũng chính là bốn tháng.

Mà trong bốn tháng này, ngoại trừ tu luyện hằng ngày tất cả thời gian của hấn đều dành vào việc đọc sách.

Nội dung bên trong trừ những gì đã biết thì hấn tự động loại bỏ, còn những cái mới thì nhanh chóng ghi nhớ.

Không thể không nói, Cổ Tùng tủ sách vẫn là rất phong phú, tất cả gộp lại đều có hơn vạn quyển.

Ly Hạ gần như là mất ăn mất ngủ mới thật vất vả trong bốn tháng đọc hết cả thấy, điều này cũng làm cho lượng kiến thức của hấn tăng lên một mảng lớn.

Không nói những linh dược, còn có những thứ kì quái mà hấn chưa từng gặp, tất cả đều có ở bên trong, được miêu tả rất chi tiết.

Điều này cũng làm cho hấn suy đoán địa vị của Cổ Tùng hấn cũng không thấp, nếu không cũng không thể nào có được nhiều thông tin như vậy.

Mà theo hấn dẹp đi quyển sách kia, Phụng Linh Linh giống như một làn gió chạy tới, mở to đôi mắt hỏi hấn :

"Đọc hết rồi?"

Nhàn nhạt gật đầu một cái Ly Hạ lại định nói gì thì cánh tay bỗng nhiên bị kéo lại.

Mà người kéo hần, Phụng Linh Linh sắc mặt phấn khởi nói :

"Đọc xong rồi thì có thể đi chơi nha, đi với ta đi, đi xung quanh chơi." Nàng giống như rất hưng phấn, âm thanh nũng nịu không ngừng.

Người thường thì sẽ bị âm thanh của nàng cho bắt đắc dĩ đồng ý rồi. Nhưng Ly Hạ thì không giống, hần chỉ đáp lại một câu :

"Không được."

"Tại sao? Không phải ngươi đọc hết sách rồi sao?" Phụng Linh Linh chưa từ bỏ, vẫn còn nỗ lực lôi kéo Ly Hạ.

"Đi xin phép Cô lão." Ly Hạ nói ra một câu làm cho Phụng Linh Linh càng thêm hưng phấn.

Như một con gió, mang theo một mặt bình tĩnh Ly Hạ chạy như bay vào phòng Cô Tùng.

Trực tiếp phá cửa, không qua xin phép mà đi thẳng vào phòng.

"Cô lão, Tiểu Hạ đọc hết sách rồi. Để hần đi cùng ta hái thuốc được không." Không chần chừ chút nào nàng nói thẳng vào một mặt vẫn còn đại ra Cô Tùng.

Mà Cô Tùng bên này, vẫn còn trong trong sùng sốt chưa khôi phục lại thì đã thấy Phụng Linh Linh kéo Ly Hạ chạy mất rồi.

Hồi phục tinh thần lại, lại nhìn vào hướng từ sách gần đó, hần lại không thể ngăn chặn được mà cảm thán.

"11,367 quyển sách a, người thường muốn đọc hết còn phải mất đến vài năm. So với bốn tháng thì thật là..." Cảm thán tới đây, hần lại lắc đầu, im lặng đi trước khép cửa lại.

Đừng nhìn từ sách của hần rất nhỏ, nhưng bên trong lại là một cái cực kì rộng rãi không gian. Có thể chứa rất nhiều vật. Mà hết thảy bên trong liền có 11,367 quyển sách.

Cũng không phải ai cũng có thể như Ly Hạ như vậy rồi, vừa phân phối tốt thời gian tu luyện, lại dồn nhiều thời gian như vậy đọc sách rồi.

Đang lôi kéo Ly Hạ chạy nhanh ra khỏi trần Phụng Linh Linh bỗng dừng nhìn thấy cửa trần tụ tập rất nhiều người.

Điều này không khôi làm cho nàng thả chậm lại tốc độ, vì nếu chạy nữa rất có thể sẽ va chạm người khác.

Nhìn thấy đám đông, đang không ngừng nói gì đó, nàng chậm rãi lắng nghe.

"Hắc hắc, mấy tên này lần trước bị đánh còn không biết thân phận mình, lần này còn đến tìm đánh. Quả thật là ngu ngốc đến cùng." Một người trong đó không biết là bình luận hay cố ý trào phúng.

"Đúng a, lần đó bị đánh cho thê thảm như vậy mà còn không biết tránh. Cũng tốt, lần này thương lạnh, lại kéo theo nhiều người như vậy. Bọn này, thật là quyết tâm đến báo thù." Người bên cạnh lại nói.

"Không biết mấy thằng nhóc này là bị đánh cho ngu ngốc, hay đầu thật bị nước vào. Ài" Một người bên cạnh thương tiếc giúp cho đám thiếu niên đó.

Mà lúc này, tụ tập trước cổng trần vài tên thiếu niên bên trong lúc này sắc mặt xanh tím hoặc biến thành màu gan heo.

"Tất cả các ngươi câm miệng cho ta." Không thể nhẫn nhịn được nữa. Lưu Đồng rống lên giận giữ. Mà theo đó, trên người hần khí tức cũng bị dẫn phát ra.

Dẫn Linh cảnh đỉnh phong, hơn nữa còn là loại kia tiến tới Nhập Linh cảnh chỉ còn thiếu chút nữa.

Theo khí thế Lưu Đồng khuếch tán ra, để cho những người bình thường kia từng cái câm như hến.

"Các ngươi kẻ nào nếu còn dám nói lời nào nữa, đều sẽ biết tay lão tử." Hần thô tục mắng, rồi lại quan sát xung quanh.

"Phụng Linh Linh con nhóc đầu, bảo con nhóc kia ra, lão tử lần này đến là muốn rửa nỗi nhục nửa năm trước." Lưu Đồng cất cao giọng nói.

Mà theo hần lời nói này, người xung quanh vội vàng quan sát, đến khi có người nhìn thấy, thì tự động tách ra một con đường cho đang đứng bên ngoài nghe lỏm Phụng Linh Linh sùng sốt một chút.

Nàng đi đến phía trước, tay sau vẫn không quên lôi kéo Ly Hạ. Ngược đầu, nhìn trước mắt thiếu niên, nhũn mày giống như suy nghĩ cái gì.

"Thế nào, không phải sợ, lần này ta sẽ đem ngươi thật tốt dạy dỗ một trận." Còn tưởng cô bé trước mắt bị khí thế của mình dọa sợ hần chầm chọc một câu.

"Còn mang theo một cái tiểu tử, thật tốt a. Ta cũng tính thêm cả phần hấn vào." Nhìn vào Ly Hạ hấn, không khỏi suy nghĩ đến cả hai là đồng bọn của nhau. Vì Phụng Linh Linh nắm tay Ly Hạ đến nên hấn cũng gộp cả hai vào.

"Ngoan ngoan để chúng ta dạy dỗ một trận, coi như lần này chúng ta sẽ tha cho các người, thấy thế nào?" Thấy hai đứa trẻ phía trước im lặng không nói, Lưu Đồng không khỏi đắc ý.

Chung quy vẫn là mấy đứa con nít ranh, chắc chắn là bị khí thế của hấn dọa cho không dám nói lời nào.

Hấn Lưu Đồng, tại nửa năm trước vì đang cùng một đám đồng đảng đi tới Thanh Phong Trấn dạo chơi. Nửa đường nhìn thấy một cái xinh đẹp, thủy linh cô bé.

Nhất thời nổi máu nóng, muốn trêu ghẹo 'một chút', nhưng thật không nghĩ một cái xinh đẹp tiểu cô bé lại là như thế dũng mãnh.

Bọn hấn bảy người, trong đó có hấn và 2 người khác đều là Dẫn Linh trung kỳ đỉnh phong, thiếu chút nữa là có thể bước vào hậu kỳ. Lại bị một cái cô bé đánh cho không có lực hoàn thù, mà trên người thân gia cũng bị cô bé kia 'vô cùng thân mật' cạo xát một cái.

Hấn mười hai tuổi đã là Dẫn Linh trung kỳ, cũng xem như một cái thiên tài. Lại bị hành hạ như vậy, điều này chính là nỗi nhục nhã to lớn nhất đời hấn rồi.

Không khỏi, hấn thế phải chính mình phải có một ngày trả thù, phải hung hăng dạy dỗ cô bé kia, rửa sạch nỗi nhục.

Thế là hấn lao đầu vào tu luyện, nhập tâm đến người trong gia đình hấn còn tưởng hấn phát điên.

Đau khổ tu luyện nửa năm, tu vi bước vào Dẫn Linh cảnh đỉnh phong. Hấn lúc này mới có tự tin trả thù.

Bởi vì hấn vẫn còn mười hai tuổi, mười hai tuổi đạt đến Dẫn Linh cảnh đỉnh phong. Chính là những thế lực lớn siêu cấp thiên tài cũng đến vậy mà thôi.

Không chút do dự, Lưu Đồng tụ tập đám bạn của hấn hùng hổ đi đến Phong Lâm Trấn, mau chóng đòi lại món nợ kia. Mà bên trong cũng không thiếu Dẫn Linh hậu kỳ. Điều này, làm cho Lưu Đồng càng thêm tự tin rồi.

Đến Phong Lâm Trấn, Lưu Đồng chính là gấp gấp tìm Phụng Linh Linh.

Nhưng không nghĩ đến, người còn chưa đến thì bản thân hấn liền bị xỉ nhục thậm tệ. Trong lòng rất phẫn nộ, hận không thể trực tiếp xuất hiện trước mặt Phụng Linh Linh hung hăng mà phát tiết lửa giận mà hấn nhẫn nại nửa năm qua.

Hiện giờ thì tốt, bị đưa ra làm trò cười trong mắt mọi người. Nội tâm lửa giận có thể đốt trời rồi.

Đang lúc Lưu Đồng đắc ý thì cô bé kia cũng không như tưởng tượng như vậy khiếp sợ.

Mà là dùng một đôi to tròn, long lánh tươi sáng nhìn hấn, sau đó một câu nói, âm thanh mặc dù lạnh lạnh dễ nghe, hết sức đi vào long người từ cái miệng nhỏ nhỏ của nàng phát ra nhưng trực tiếp khơi dậy lửa giận của hấn.

"Người là ai?" Mang theo biểu lộ nghi hoặc, Phụng Linh Linh khẽ ái khuôn mặt nhỏ bên trên hiện lên nghi hoặc nhìn hấn nói.

Mà người xung quanh vốn là đến xem náo nhiệt lại bị một câu này sững sờ đến. Sau khi sững sờ lại là một trận cười vang.

Cảm tình, chính mình cực khổ tìm đến người ta để rửa nhục. Mà người ta lại không nhớ mình là ai. Cái này cũng quá là xỉ nhục. Không, không phải là một loại xỉ nhục nữa, mà là vô tình chà đạp lên bản thân hấn.

Lưu Đồng cũng là sững sờ, nhưng sau khi tỉnh lại, lại là giận tím mặt.

"Muốn chết."

Gầm lên giận dữ, hấn phẫn nộ đến mức gần như mất đi lý trí rồi. Dùng hết toàn lực, lấy tốc độ nhanh nhất, lấy lực lượng mạnh nhất. Hấn muốn đánh chết cái con nhóc này, hấn muốn thấy biểu tình thống khổ của nàng, hấn muốn chậm rãi mà hành hạ nàng để cho nàng từ từ mà chết đi rồi băm nàng ra cám, lại vung xuống hồ cho cá ăn. Nhiều đó mới có thể làm người ngoại lửa giận của hấn.

Chương 15 : Đánh Luru Mạnh

Luru Đồng lao lên giận giữ, tốc độ của hắn như một con báo sẵn xuất hiện trước mặt Phụng Linh Linh. Lực lượng mạnh mẽ từ cú đâm bốc lên. Âm thanh xé gió giống như của một con bão tố.

Không có một chút dư thừa, nếu cú đâm này thực sự đánh trúng thì bất kì ai cũng không thể sống nổi.

Âm thanh kinh hô của mọi người vậy xem còn chưa kịp vang lên, bởi vì Luru Đồng xuất thủ quá nhanh, gần như trong chớp mắt xuất hiện trước mặt cô bé.

Mà lúc này, đứng trước nguy cơ Phụng Linh Linh lại một mặt hồn nhiên không biết chuyện, vẫn ngược nhìn Luru Đồng nhíu mày suy nghĩ.

Nhưng tiếng xé gió đánh thức nàng, nàng thấy Luru Đồng sắc mặt phần nộ lao đến như vũ bão. Quả đâm kia cũng gần đến người nàng rồi.

Không chút do dự Phụng Linh Linh giơ lên một cánh tay chắn ở phía trước.

Mà đánh tới Luru Đồng nhìn như vậy một màn, không khỏi cười gằn lên. Mặc dù phần nộ gần như mất lý trí nhưng bản năng hắn tung ra một quyền này chính là bản thân luyện tập đã lâu Kinh Thân Quyền.

Quyền pháp này cũng không tính được xếp vào hạng gì linh kỹ, bởi vì chỉ có Nhập Linh tu luyện già mới có tư cánh tu luyện.

Dẫn Linh cảnh không cách nào điều động linh lực, nên không thể nào sử dụng được linh kỹ.

Kinh Thân Quyền là một bộ quyền pháp cực kì thích hợp cho Dẫn Linh cảnh công kích. Bởi vì, bộ quyền pháp này chỉ cần luyện tới tiểu thành liền có thể phát huy ra lực lượng toàn bộ thân thể. Không chỉ như vậy, tu luyện tới đại thành khí kinh liên miên như sóng nước, đánh vào cơ thể người cho dù là đồng cấp thì vẫn bị một quyền trọng thương, mất khả năng chiến đấu.

Mà hắn Luru Đồng bỏ ra nửa năm khổ tu đã đem Kinh Thân Quyền tu luyện tới cảnh giới đại thành. Một quyền oanh ra, mà con nhóc trước mặt chỉ dùng một tay ngăn cản sao.

Cười gằn chớp mắt, quyền thể không chút do dự đánh vào bàn tay nhỏ bé kia.

Ầm ầm!

Âm vang lên như sấm rền từ vị trí va chạm cả hai. Một luồng sóng tỏa ra đem bụi đất xung quanh chấn bay lên.

"Không thể nào." Vẫn còn cười gằn bên trong, Luru Đồng sắc mặt thay đổi, một mặt không thể tin nhìn trước mặt Phụng Linh Linh.

Một quyền này của hắn đáng sợ cỡ nào, lại bị như thế đơn giản liền ngăn trở.

Hơn nữa, nhìn nàng sắc mặt thông dong giống như không có bị cái gì ảnh hưởng chỉ bình tĩnh nhìn hắn.

Nhanh chóng lui lại, sắc mặt vẫn còn giống như gặp quý, còn không tin Luru Đồng gần như bật thốt ra :

"Ngươi, ngươi là làm sao đỡ được."

"Không phải chỉ là đỡ một cú đâm thôi sao?" Phụng Linh Linh nghi hoặc nói. Nhưng rất nhanh biến sắc mặt.

"Ta không biết ngươi là ai, nhưng dám đánh ta nhất định phải chịu trả giá rồi." Hung dữ nhìn đám thiếu niên trước mặt, nàng nói ra.

Biểu tình của nàng nhìn vào trong mắt người khác thì rất đáng yêu. Nhưng Luru Đồng không cảm giác mình cười nổi. Hắn từng ném mùi, hắn biết cô bé phía trước hung mãnh cỡ nào. Lần trước giáo huấn hắn vẫn còn chưa quên đây.

Không chút do dự, hắn chạy vội vào đám đồng bọn. Mà đa số người mới bên trong đều chưa từng đến đây, cũng chưa từng biết Phụng Linh Linh, nên một số người dùng ánh mắt hài hước nhìn hắn.

Ánh mắt đó giống như nói rằng ' Tên yếu đuối, đến một cô bé còn không thể thu thập'.

Không để ý đến những ánh mắt kia, Luru Đồng lại nhìn về những tên từng bị đánh cùng hắn nửa năm trước. Bảy người liếc mắt nhau một chút, đều thấy rõ trong mắt đối phương một tia sợ hãi.

Nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, không quản nhiều mặt mũi. Phất tay, ra hiệu cho cả đám đồng đảng bọn hắn kéo đến.

"Mọi người, cùng theo ta lên, đánh chết con nhãi này." Luru Đồng rống lên một tiếng, cùng với sáu người kia dẫn đầu xung phong lên trước.

Mà mấy tên thiếu niên đằng sau mặc dù có chút do dự nhưng nghĩ tới thân phận bon người Lưu Đồng cũng không do dự nữa, cả đám người reo hò tiến tới.

"Một đám vô sỉ, vậy mà một đám người đi đánh một cái cô bé."

"Đúng vậy, thật không biết bọn chúng là ai sinh ra, vậy mà độc ác như vậy."

"Không thể không nói, đám người kia cũng quá nhất gan. Còn nữa, tên đầu lĩnh lúc này, chỉ ra có một quyền liền chạy về gọi giúp đỡ, thật là."

"....."

Lúc này, ở bên ngoài vây xem quần chúng mới có cơ hội nghị luận. Đa phần đều là kinh bi đám thiếu niên kia rồi.

Bất quá cũng không ai, lo lắng cho bị đám người vây đánh Phụng Linh Linh cả.

Nói giỡn, Phụng Linh Linh uy danh tiểu ma nữ cũng không phải tùy tiện đặt cho người khác nghe đấy.

Biết tại sao Phong Lâm Trần hai năm nay không thấy một cái lưu manh nào sao? Là bởi vì trị an tốt sao? Hay mọi người đều rất vui vẻ sống?

Nếu có người thật sự nghĩ vậy, cả trấn tất cả mọi người chắc chắn sẽ đồng loạt mấn nguoi là đồ ngốc.

Tất cả lưu manh ở Phong Lâm đều gần như bị một mình Phụng Linh Linh tận diệt rồi. Bây giờ ra đường, tên nào nhìn thấy nàng đều sẽ giống như thấy quỷ, lạng lẽ trốn sang ngõ khác tránh thấy mặt nàng rồi.

Đang vây công Phụng Linh Linh đám người kia nghe bên ngoài âm thanh, sắc mặt không khỏi đỏ lên.

Một đám người vây đánh một cô bé!

Cái này cũng quá không mặt mũi nhìn người, nhưng đã làm rồi thì cũng không thể dừng được nữa. Vì ngày sau ảm nọ, đám thiếu niên này cũng coi như liều theo Lưu Đồng rồi.

"Một đám rác rưởi." Nhìn cả đám người lao đến, Phụng Linh Linh cũng không thêm để ý, chỉ là khinh thường lên tiếng.

"Chờ ta một chút." Nói cho Ly Hạ một câu, không coi hấn biểu hiện thế nào liền đi đến phía trước.

Người mà nàng nhìn đầu tiên cũng chính là Lưu Đồng rồi. Kẻ này nhưng chủ động đánh nàng mà không lý do, cái này không phải bình thường chuyện rồi nha.

Nàng đạp bước vào nền đất, nền đất rất dễ dàng bị nàng đạp cho ra một cái nho nhỏ dễ thương dấu chân. Mà bản thân nàng chính là phi tốc lao đến đám người.

Ra quyền tốc độ cực nhanh, không cho Lưu Đồng chút thời gian phản ứng liền đâm vào mặt hấn.

Mà Lưu Đồng cũng không có phát sinh cái gì kêu thảm liền giống như món đồ vật bị ném ra, trực tiếp bay ngược ra xa gần mười mét sau, chính là không có chút động tĩnh.

Đang lao đến một đám thiếu niên bị đột nhiên tình cảnh này cho sững sờ, không hiểu thế nào, theo bản năng liền giảm bớt tốc độ.

Bất quá, bọn hấn giảm tốc độ nhưng Phụng Linh Linh không có chút nào dừng lại.

Bước thêm một cái liền lao vào bên trong đám người.

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết vang lên, âm thanh như heo bị cắt tiết, chói tai vô cùng.

Mà lấy lại tinh thần một số người, thấy như vậy một màn, sợ đến nhũn cả chân. Hấn không thể trực tiếp chạy khỏi đây.

Nhưng Phụng Linh Linh không cho bọn hấn bất kì cơ hội, tốc độ cực nhanh. Mỗi một đám là có một người bay lên.

Vài chục tên thiếu niên gần như là cùng lúc bay lên trên không, tình cảnh giống như là đốt pháo bông vậy. Bất quá là thay đổi người từ bốn phương tám hướng bay ra, sau đó lại là âm thanh bịch bịch rơi xuống đất.

Người ngất đi thì còn đỡ, không có cảm giác được bao nhiêu đau đớn. Nhưng khổ là những tên không bị đánh ngất a, chỉ có thể ôm chỗ bị đánh trong miệng không biết kêu lên cái gì.

Thu thập xong đám thiếu niên lưu manh. Dĩ nhiên, trong mắt nàng đám này thì cũng chỉ là 'lưu manh' rồi.

Vỗ vỗ tay, đi đến Ly Hạ bên cạnh sắc mặt đắc ý giờ lên quạ đám nhỏ hỏi hấn :

"Sao, thấy ta oai không." Còn không nhận được quơ quơ vài cái.

Ly Hạ vô cùng bình tĩnh nhìn một đám người kêu thảm giống như cha, mẹ chết.

Lại quay đầu nhìn đặc ý Phụng Linh Linh.

Rất là bình tĩnh gạt đầu một cái. Trong đầu lại nghĩ tới nàng cái danh 'tiểu ma nữ' cũng không phải là bởi vì thích đùa, mà là đánh ra tới rồi.

Thấy Ly Hạ gạt đầu tán thành, Phụng Linh Linh càng thêm đắc ý rồi. Một bộ 'ta là đại tỷ' nhìn Ly Hạ.

Không dừng lại, nàng lại đi đến bên người mấy tên thiếu niên nhìn ăn mặc khá giả bên trong, lục lọi vài cái thu thập trên người chúng gia sản sau mới thỏa mãn đi ra.

"Lần sau, con để ta nhìn thấy liền không phải chỉ là đánh như vậy nha."

Để lại một câu sau, nàng ưỡng ngực, ngẩng đầu sau đó lại lúi cúi kéo Ly Hạ đi ra khỏi trấn biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Nhìn Phụng Linh Linh biến mất, đám người vây xem xung quanh lúc này mới tới gần đám thiếu niên.

"Các ngươi thật không biết điều, lại dám trêu chọc Phong Lâm Trấn tiểu ma nữ, cũng chỉ có thể trách các ngươi thôi." Một người vây xem nhìn thê thảm đám người có chút cười trên nỗi đau của người khác nói.

"Cũng thật là, không biết cả trấn gần hai năm nay không phải bởi vì sự xuất hiện của nàng mà không có một tên lưu manh nào dám ban ngày đi giữa đường sao." Người bên cạnh lại là lắc đầu, thở dài.

"Lưu manh không biết bao nhiêu, tất cả đều bị nàng đánh cho nằm tịnh đường gần tháng, thấy mặt liền phải tìm chỗ tránh, không dám quấy rối bất kì ai rồi." Lại một người khác cảm thán nói.

Mà lúc này còn thanh tĩnh vài tên thiếu niên nghe mọi người nói như vậy quả thật là muốn chửi tục rồi.

Bọn hắn lúc này hận muốn giết Lưu Đồng rồi. Cảm tình dẫn người theo để đi chịu đánh a. Đột nhiên đi đánh người, lại bị người đánh cho nằm lăn lộn trên đất, cảm giác này có thể nghĩ được rồi.

Cảm thán xong xuôi đám quần chúng cũng tản ra rồi. Dù sao thanh niên sức trẻ nha, nằm một chút khôi phục liền có thể tự đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16 : Đồn Ngộ

Đi ra khỏi trấn Ly Hạ cùng Phụng Linh Linh xe ngựa đường quen đi đến khu rừng.

Dù sao trong bốn tháng này, mỗi đêm hắn đều đi đến đó rồi.

Còn Phụng Linh Linh càng so với hắn quen thuộc. Gần như mỗi chi tiết đều nhớ, nàng nhưng là mỗi ngày đều tới đây hái thuốc hoặc 'đùa bỡn' với bọn yêu thú.

Một đường đi tới không gặp bất kì trở ngại nào, Ly Hạ đi tới chỗ hái thuốc mà bốn tháng trước Phụng Linh Linh đưa hắn tới.

Mặc dù trong bốn tháng này hắn thường xuyên đi đến Thạch Lâm nhưng cũng không có đi ngang qua đây, nhưng nơi này cây cỏ so với bốn tháng trước cũng không có quá nhiều thay đổi, chủ yếu vẫn là những dược thảo kia không ngừng mọc lên thôi.

"Đi, đi hái thuốc xong rồi đi chơi." Phụng Linh Linh vui vẻ nói, giọng điệu tung tăng như chim sẻ.

Ly Hạ theo bản năng liếc trong tay nàng cầm vài cái túi tiền, lại nhìn cực kì vui vẻ Phụng Linh Linh, vô cùng im lặng.

Cô bé này tuyệt đối là không phải đột nhiên đánh người xong thì tâm tình tốt.

Chắc chắn là bởi vì bởi vì mới từ trên người đám 'lưu manh' kia 'cọ' được vô cùng chỗ tốt rồi.

Lúc này, hắn coi như nhìn lại Phụng Linh Linh một lần nữa. Bốn tháng ở chung vậy mà không nhìn thấu điểm này, cũng thật coi là một sự thất bại a.

Nàng hóa ra là một cái tiểu tham tài!

Cực độ im lặng Ly Hạ sắc mặt không có quá nhiều biến đổi, chỉ tùy ý bước chân đi theo sau Phụng Linh Linh.

Đi loanh quanh vòng, lại hái một vài cây thảo dược trưởng thành, Phụng Linh Linh ném vào giỏ vổ vổ tay, coi như xong việc.

"Tiểu Hạ, Tiểu Hạ đi chơi đi." Làm xong mọi thứ, nàng quay đầu đối với vẫn đi theo sau mình Ly Hạ nói ra.

"Đi đâu?" Ly Hạ cũng có chút nghi hoặc. Nàng suốt ngày luôn miệng bảo đi chơi. Nhưng hắn cũng không thường xuyên thấy nàng đi đâu chơi cả.

Chơi cùng đám nhóc trong trấn?

Ly Hạ trực tiếp đem lý do này cho không nhìn. Nói giỡn, hắn bốn tháng này mặc dù không quá giao tiếp với người khác nhưng Phụng Linh Linh 'sự tích' cũng biết được không ít.

Ví dụ như một mình đánh hết những tên lưu manh trong trấn khiến không tên nào dám xuất hiện trước mặt nàng.

Tỷ như dọn dẹp đám nhóc muốn trêu ghẹo nàng. Cái này cũng là lý do không có ai dám chơi cùng nàng nguyên nhân trọng yếu nhất.

Lại nói, nàng có ngoại hiệu 'tiểu ma nữ' xưng hô này.

Tất cả điều đó gộp lại khiến nàng gần như cô lập với đám nhóc trong trấn rồi. Ngoại trừ ngồi một chỗ hay đi vào rừng hái thảo dược ra, Ly Hạ thật không nghĩ được nàng sẽ đi chỗ nào chơi.

Bất quá, đã đi theo nàng thì hắn cũng không ngại tốn chút thời gian đi xem nàng rốt cục muốn chơi cái gì rồi.

"Bí mật." Cười thần bí, nàng giờ trò khơi gợi trí tò mò của người khác.

Ly Hạ lại không nói thêm câu nào nữa, im lặng đi theo sau.

"Hừ, ít nhất cũng phải tỏ ra tò mò chút chứ." Nghe phía sau không còn âm thanh, chỉ còn lại tiếng bước chân bình tĩnh, nàng hơi bất mãn lắm bầm.

Theo cả hai không ngừng đi chuyển. Tốc độ nhìn như đi bộ từng bước nhưng mỗi một bước ra đều gần như xuất hiện ở mười mét bên ngoài. Tốc độ có thể so với người trưởng thành bình thường dốc toàn bộ sức lực chạy rồi.

Không nói chạy xong có bao nhiêu mệt nhưng cả hai đều thông dong mà bước đi thì có thể nhìn ra bao nhiêu đây với cả hai đứa bé cũng không có bao nhiêu gánh nặng.

Đi một hồi, Ly Hạ nhìn thấy ánh sáng. Điều này nói rõ là cả hai đã xuyên qua khu rừng.

Liếc nhìn Phụng Linh Linh liền thấy nàng vui vẻ nhìn hắn, nói :

"Gần đến rồi, nhanh lên." Nói, nàng cũng dốc sức chạy. Chân nhỏ không ngừng đập đất phi tốc biến mất.

Ly Hạ cũng chuyển động thân hình, một cái đập đất liền biến mất tại chỗ, chỉ để lại âm thanh vù vù xé gió.

Thân ảnh hai đứa trẻ do cao tốc di chuyển mà để lại lần lượt tàn ảnh, những nơi đi qua đều khiến cho bụi đất mù mịt.

Chạy một hồi, cuối cùng cũng thấy Phụng Linh Linh dừng lại.

Ly Hạ lại liếc nhìn xung quanh một chút. Nơi đây ở gần vách núi, ngược lên nhìn có thể thấy vách núi cao chót vót. Bên cạnh còn có một thác nước từ trên cao âm đổ xuống. Có lẽ vì rất cao nên âm thanh như sét đánh đùng đùng không ngừng, cực kì sấm rền.

Hắn lại nhìn Phụng Linh Linh một chút, ý tứ không cần nói cũng biết.

Mà nàng cũng rất phối hợp hắn, không nói câu nào mà trực tiếp nhảy vào một mõm đá nhô ra gần thác nước.

Thấy vậy, Ly Hạ cũng nhảy theo. Ngược lại cũng không cần phải lo lắng nguy hiểm gì. Dù sao nhìn Phụng Linh Linh cực kì quen thuộc địa hình liền có thể biết được nàng rất thường xuyên tới nơi này.

Chóp mắt lại nhảy thêm vài cái. Cả hai đã đi đến bên cạnh thác nước rồi, khoảng cách đứng gần thác nước, lại kết hợp thêm âm thanh đùng đùng không dứt bên tai tạo nên một loại 'hùng vĩ' cực kì.

Đây chính là cái gọi là Thiên Địa. Trên đời này, có bao nhiêu người hiểu được chân chính Thiên Địa.

Thiên Địa chính là vô hạn, chính là Khả Năng, mọi thứ đều nằm trong Thiên Địa, Thiên Địa chi phối tất cả.

Mà thế nhân cộng đồng gọi chung Thiên Địa theo cách gọi khác chính là Thiên Đạo, nó là đại diện Cho Thiên Địa ý chí, chương quản chúng sinh, không để bất kì một ai có thể xúc phạm đến Thiên Địa.

Ly Hạ lúc này ngẩn ra, một loại không tên cảm giác xuất hiện trong lòng hắn, hắn xuất thần, cũng có một loại hiểu ra xuất hiện trong lòng.

Không hiểu tâm đó thiên địa linh lực xung quanh thân hắn kịch liệt chấn động lên. Sau đó lấy một loại không thể tin tốc độ không ngừng đi vào cơ thể hắn.

Tốc độ linh lực dung nhập nhanh đến nỗi ở trên người Ly Hạ vậy mà xuất hiện một cái linh lực vòng xoáy. Màu trắng vòng to lớn xuất hiện sau lưng Ly Hạ không ngừng đem xung quanh thiên địa linh lực dung nhập vào.

Động tĩnh lớn như vậy, nhưng kì lạ là chung quanh cây cỏ lại không có một chút lay động. Thậm chí đang dẫn đường ở phía trước Phụng Linh Linh không có chút nào phát hiện, còn đang chăm chú dẫn đường.

Mà đang tập trung dẫn đường Phụng Linh Linh đột nhiên không nghe được bước chân của Ly Hạ, cảm giác có gì đó không đúng. Nàng nghi hoặc quay đầu lại nhìn thì đột nhiên bị cảnh tượng trước mắt giật nảy cả mình, thiếu chút nữa hét lên.

Nhanh chóng bình tĩnh, nhìn một màn phía trước. Lấy Ly Hạ làm trung tâm thiên địa linh lực không ngừng rót vào thân thể hắn, mà thân thể hắn như động không đáy đến bao nhiêu chính là hấp thu bấy nhiêu.

Ánh mắt hơi thất thần giống như đang suy tư cái gì đó, đối với bản thân dị biến vậy mà không có một chút phản ứng.

"Đốn ngộ!" Trong đầu nhỏ moi móc một hồi, Phụng Linh Linh lại suy tít chút nữa thốt lên, nhưng rất nhanh lấy tay che miệng lại, lúc này nàng cần làm chính là giữ yên tĩnh không quấy rầy đến Ly Hạ.

Ký ức truyền thừa của nàng có nhắc đến 'đốn ngộ' thứ này. Chính là mỗi tu luyện giả cầu mà không được.

Bởi vì đốn ngộ cũng không phải cỡ nào khó khăn, mà nó chính là tự nhiên. Là một loại đột nhiên hiểu ra.

Cũng không phải tự thân tìm hiểu rõ ràng mà là bản thân từ trong cảm quan bao gồm nhìn thấy, nghe thấy, nếm được, cảm giác được,..... bất kì một loại nào trong đó hiểu được, từ trong đó hiểu ra thiên địa đạt đến một loại 'Thiên Nhân Hợp Nhất' trạng thái.

Từ đó có thể thấy được đốn ngộ là căn cứ nào may mắn rồi. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tất cả thiếu một cái cũng không được.

Mà mỗi người đốn ngộ đều có khác nhau thu hoạch. Có người thắc mắc đã lâu vấn đề nghi thông suốt, không chỉ vậy còn tiến thêm một bước giúp sau này có thể đột phá đến cảnh giới cao hơn. Hay có người từ bên trong ngộ ra một loại kinh thiên lĩnh kỹ, chỉ cần xuất ra liền là hủy thiên diệt địa.

Mà bất kể trong đó một loại nào đều chính là kinh khủng thu hoạch.

Trong mắt Phụng Linh Linh có thể đốn ngộ loại chuyện này đột nhiên xuất hiện trên người Ly Hạ là cỡ nào khó khăn rồi.

Bất quá ngẫm nghĩ lại tính cách của hắn, đốn ngộ cũng có thể có khả năng. Lại không nghĩ lại đột ngộ như vậy.

Nàng cứ đứng như vậy canh chừng cho Ly Hạ, qua gần hai giờ có hơn vòng xoáy linh lực mới từ từ giảm bớt. Lại thêm nửa giờ, mới trở nên nhỏ như bàn tay rồi teo nhỏ như ngón út sau đó biến mất.

"Hô" Ly Hạ thở ra một hơi, theo trong thất thần khôi phục lại. Theo trong cảm giác của hắn thì tất cả chỉ là trong chớp mắt mà thôi.

Nhìn xung quanh cũng không có gì thay đổi. Thác nước vẫn chảy, cây cỏ vẫn theo gió rung động như là không có chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên, Phụng Linh Linh nhảy một cái đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

"Tiểu Hạ, nói cho ta người làm sao lại có thể đốn ngộ, loại chuyện kia nhưng toàn thân chỗ tốt." Hai mắt lấp lánh ngôi sao nhỏ, nàng mồm miệng không dừng hỏi hắn.

"Đốn ngộ." Ly Hạ lại là quan tâm hai chữ này, lại hồi tưởng lại cảm giác lúc này cũng rất có thể là đốn ngộ.

Nhưng hắn lại không cảm giác có quá nhiều biến hóa gì. Bất quá nhất thời cũng không kịp nghiên cứu chỉ có thể về đến nhà.

"Ta đốn ngộ bao lâu?" Ly Hạ không có trả lời Phụng Linh Linh mà là đặt ra câu hỏi.

Nghe vậy, Phụng Linh Linh bản năng tính toán một chút, ngón tay nhỏ đếm đếm. Rất nhanh cho ra kết quả.

"Khoảng ba giờ." Nói xong, nàng đột nhiên ý thức được cái gì, hung hăng nhìn Ly Hạ, nói :

"Người cũng không nên đánh trống lảng, mau nói cho ta." Nàng giờ lên nắm đấm nhỏ trước mặt Ly Hạ quơ quơ ý đồ uy hiếp hắn.

Bất quá Ly Hạ tuyệt không để ý, nhìn sắc trời một cái, thấy mặt trời sắp lặn cũng chính là sắp đến giờ cơm rồi.

Quay đầu nhảy vài cái, đi vào bờ Ly Hạ nâng bước đi rồi.

"Này, người đi đâu đó." Thấy hắn đột nhiên rời đi, Phụng Linh Linh không hiểu gọi.

"Về nhà." Ly Hạ đáp lại.

"Về nhà? nhưng chúng ta còn chưa đi chơi mà." Nàng khó chịu nói.

"Trời sắp tối rồi, cũng không nên để Cổ lão phải chờ." Ly Hạ nói một câu khiến nàng không có lý do gì phản đối.

Bất đắc dĩ nàng rầu rĩ đi theo sau lưng Ly Hạ.

Nhìn nàng một mặt không vui, Ly Hạ lại nói thêm một câu nữa :

"Ngày mai xong việc có thể đến đây."

Mới vừa còn rầu rĩ Phụng Linh Linh nghe vậy ánh mắt sáng lên.

"Thật."

Ly Hạ gật đầu một cái.

"Người nói phải giữ lời, nếu không..." Nàng lại nâng lên cánh tay, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

Ly Hạ lần này không nói gì nhanh chóng tăng tốc trở về.

Hai đứa trẻ mau chóng gia tốc, đem bụi đất xung quanh kéo lên nồng nặc. Đồng thời nhanh chóng biến mất ở nơi này.

Gió rừng hiu hiu, đem cây cỏ xung quanh thổi lay động, mọi thứ lại trở về tĩnh lặng như lúc trước, như không có gì xuất hiện hay đã từng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Đặng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17 : Thăng Hoa

Về đến tiệm thuốc, liền thấy Cổ Tùng đang ngồi hốt thuốc cho vài người. Nhìn thấy cả hai cùng về đến.

Hắn ngẩng đầu lên, nói một câu :

"Đặt thuốc xuống đi, tắm rửa sạch sẽ rồi ăn cơm." Sau đó lại tiếp tục công việc.

Ly Hạ gật đầu, theo lời Cổ Tùng dọn dẹp giỏ thuốc một lần, rồi đi vào nhà sau.

Phân biệt cùng Phụng Linh Linh mỗi người tắm trước sau, rồi Ly Hạ lại bắt đầu suy nghĩ về việc buổi chiều.

Cái này đồn ngộ nhưng thật ra là bất ngờ, nhưng ngoài việc hắn cảm giác thân thể trở nên mạnh hơn một chút ra, thì cũng chẳng còn gì khác nữa.

Hắn cũng không ngờ lúc đó bản thân mình lại đồn ngộ như vậy, vèn vèn là một chút suy nghĩ đã từng của mình mà thôi, chẳng qua lần này so với lúc trước lang thang tìm hiểu mà nói thì rõ ràng hơn rất nhiều.

Có một số loại vấn đề không phải chỉ là suy nghĩ một chút là có thể hiểu ra được.

Thế giới này kẻ càng mạnh thì vấn đề đặt ra ngày càng nhiều, không phải đơn giản là có thể hiểu.

Mà phương thức giải quyết vấn đề cũng chỉ có vài loại.

Trong đó, đơn giản nhất liền là được các vị tiền bối chỉ điểm. Điều này có thể giúp nhanh chóng giải quyết vấn đề hơn. Nhưng bản chất nó cũng là một tai hại, khi người đã quen có người chỉ điểm thì bản thân sẽ sinh ra ý lại, mà không tự thân suy nghĩ thì khi bản thân đạt tới một cấp độ nhất định thì không chỉ không tiến bộ mà là dậm chân tại chỗ rồi, có một số còn xuất hiện lui bước.

Cách thứ hai lại là trực tiếp tự thân tìm tòi rồi theo ý nghĩ của mình mà đưa ra đáp án. Phương pháp này cũng chính là đơn giản nhất, nhưng cũng chính là tốn nhiều thời gian nhất.

Mà còn lại, chính là nhanh nhất không tốn nhiều thời gian lại giúp người ta suy nghĩ thấu đáo vấn đề mà còn hiểu rõ bản chất của nó rồi. Mà nó, cũng chính là đốn ngộ.

Nhưng đốn ngộ cần quá nhiều điều kiện hà khác, có thể nói là một đời người chưa chắc có thể đốn ngộ một lần.

Nhưng hán Ly Hạ thì sao? Mới 'sống lại' vài tháng, lại trùng hợp suy nghĩ tới một cái sự việc liền 'may mắn' được đốn ngộ loại chuyện tốt này.

Nhưng kì lạ là lại không có gì biến hóa là sao.

Dừng lại suy nghĩ lúc này, đã suy nghĩ không ra hán cũng không cần quá tập trung vào vấn đề này. Cứ để đó từ từ nghiên cứu là được.

Cũng lúc này Phụng Linh Linh đi ra rồi. Nàng một bất búng ra sữa nhìn hán, Ly Hạ không nói gì đi vào phòng tắm rồi.

"Cái gì chứ." Thấy Ly Hạ không để ý mình Phụng Linh Linh bất mãn lắm lắm, lại đi ra ngoài.

Tắm rửa một trận, Ly Hạ đi đến phòng ăn.

Mà trên bàn ăn, Phụng Linh Linh cùng Cổ Tùng đã ngồi sẵn rồi chỉ chờ hán đến mà thôi.

Ngồi vào bàn ăn, ba người bắt đầu dùng bữa.

Chậm chậm mà ăn Cổ Tùng, nhìn không vui Phụng Linh Linh, lại nhìn như trước giống như không bao giờ mất đi bình tĩnh Ly Hạ, mỉm cười hỏi :

"Hôm nay, có chuyện gì sao?"

Phụng Linh Linh dừng thìa, sắc mặt xoắn xuýt lên. Nhìn Ly Hạ một chút, lại nhìn Cổ Tùng một chút, nhưng là do dự không có biết nói hay không.

Thấy vậy một màn, Cổ Tùng cũng hơi kinh ngạc. Liếc Ly Hạ một cái, chờ đợi hán giải thích.

Ly Hạ không nhìn Cổ Tùng chỉ nhàn nhạt nhìn Phụng Linh Linh, sau đó nói :

"Nói đi." Lại tiếp tục dùng bữa.

Đạt được Ly Hạ đồng ý sau, Phụng Linh Linh mới từng li từng tí nhìn Cổ Tùng nói ra :

"Tiểu Hạ, hán đốn ngộ."

"Hóa ra là đốn...." Cổ Tùng còn tưởng cái gì, đang định nói một câu. Sau đó lại nghẹn họng giống như bị cái gì mắc tại cổ. Nghẹn đến mặt già đỏ chót. Nghẹn đến trên tay đôi thìa rơi xuống lúc nào không hay.

"Người nói hán thật là đốn ngộ." Nửa ngày, Cổ Tùng mới lấy lại bình tĩnh. Nhìn chằm chằm Phụng Linh Linh hỏi.

Phụng Linh Linh lúc này rất là ngoan ngoãn gật đầu. Lại đem mọi chuyện xảy ra lúc chiều kể ra.

Đạt được khẳng định Cổ Tùng nhìn về Ly Hạ ánh mắt lúc này hoàn toàn thay đổi. Nhìn hán như nhìn thấy viễn cổ quái vật vậy.

Hán nhưng rõ ràng đốn ngộ là cỡ nào may mắn a, đừng nói là hán, cho dù là hán ở Tây Linh Chân Vực mấy trăm năm cũng chưa từng nghe một người xuất hiện đốn ngộ.

Có thể may mắn đốn ngộ chỉ là được nghe truyền từ vài câu chuyện truyền tai mấy lão quái tu luyện mấy nghìn năm mà thôi.

Mà Ly Hạ mới bao nhiêu tuổi. Mới năm, sáu tuổi mà thôi, lại có thể đạt được chuyện tốt mà mấy cái siêu cấp cường giả đồ mắt cũng không thấy thì có thể thấy được rồi.

Mà chuyện này cũng gián tiếp thể hiện lên thiên phú của Ly Hạ rồi.

Chẳng lẽ thiên phú của Ly Hạ vượt qua Linh Nhi!

Ý nghĩ này đột nhiên hiện lên trong đầu Cổ Tùng, nhưng rất nhanh hấn lắc đầu xua tan ý nghĩ này.

Bởi vì Phụng Linh Linh chính là.....

"Người đồn ngộ cái gì?" Nghe Cổ Tùng nói câu này, Phụng Linh Linh cũng hiếu kỳ nhìn về phía Ly Hạ.

Ly Hạ dừng đũa, suy nghĩ một lúc sau, lại lắc lắc đầu, nói ra :

"Không biết."

"Không biết?" Cổ Tùng cùng Phụng Linh Linh đồng thời kinh ngạc thốt lên. Loại chuyện kia nhưng sao lại không biết a.

"Giống như đột nhiên hiểu rõ cái gì, lại không biết rơi vào đồn ngộ như vậy. Về sau kiểm tra lại, ngoại trừ thân thể trở nên mạnh hơn một phần thì không còn gì nữa." Ly Hạ nói ra một hơi. Hấn cảm giác cả tháng tới từ ngữ bị hấn tổ hợp dùng trong một lần rồi.

Nói xong hấn lại tiếp tục ăn, không để ý một già một bé kia nữa.

Một to một nhỏ bốn con mắt trừng to nhìn Ly Hạ giống như biểu đạt lên sự không tin tưởng từ đáy.

Bất quá lại qua suy nghĩ một chút cũng không hỏi Ly Hạ nữa.

Ở chung với Ly Hạ bốn tháng, hai người khá rõ tính cách của hấn rồi.

Thật sự chuyện không liên quan tới cái gì thật sự quan trọng Ly Hạ sẽ không cần thiết nói dối, hơn nữa từ trước đến giờ cũng chưa từng thấy hấn nói dối qua.

Hơn nữa, nếu thật sự là chuyện quan trọng Ly Hạ sẽ không nói mà là giữ im lặng rồi.

Cổ Tùng cùng Phụng Linh Linh nhìn nhau một chút, cũng không tiếp tục vấn đề này nữa. Cùng tiếp tục bữa cơm.

Cơm nước xong xuôi, ba người cũng ai về phòng người nấy, rất ăn ý không đề cập tới việc của Ly Hạ nữa.

Mà Ly Hạ cũng thành thoi về phòng.

Xếp bằng gối trên giường, Ly Hạ điều chỉnh lại thân thể.

Rất nhanh, lượng cơm mà hấn ăn trong chớp mắt bị tiêu hóa sạch sẽ không còn chút gì.

Mà không dừng lại ở đó, hấn vận chuyển Thượng Linh Quyết đến hấp thu linh lực xung quanh không ngừng theo thân thể của hấn xuyên tới xuyên lui.

Khoảng nửa giờ, điều chỉnh xong xuôi Ly Hạ dừng lại.

Cũng không đứng lên, hấn muốn tĩnh dưỡng kiểm tra đến thân thể từng chút biến hóa. Có vậy, hấn mới có thể yên lòng.

Tập trung tinh thần, Ly Hạ bắt đầu vận chuyển linh lực để linh thức đi theo linh lực nội thị đến thân thể.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn Ly Hạ liền phát hiện ra chỗ không đúng rồi.

Lại nhìn vài lần từng chỗ khác, Ly Hạ mới đạt được một phát hiện to lớn.

Chỗ đầu tiên, phải nói đến máu của hấn. Vốn, máu của hấn chính là từ tinh thuần linh lực biến thành cũng chính là cùng linh lực không khác nhiều. Điều thuần một sắc màu trắng.

Nhưng theo lần kia đồn ngộ, bây giờ lại biến thành màu vàng nhạt rồi. Mặc dù không được đậm, nhưng rất rõ ràng là chuyển sang màu vàng.

Tiếp theo là cốt tủy, so với trước càng ngưng luyện. Nếu không phải chuyện này xuất hiện trước mắt hấn, hấn cũng có chút không tin đây.

Cốt tủy của hấn nhưng là theo Thượng Linh Quyết, cải biến thành Linh Cốt, Linh Tủy. Bản chất có thể coi là thiên địa linh vật, lại cực kì tiếp cận với thiên địa linh lực. Nếu để lâu thậm chí có khả năng sinh ra linh trí tự hành phát triển cũng là có khả năng.

Mà bây giờ toàn thân cốt tủy lại đạt được một lần nữa ngưng luyện, chuyện này nói ra chính hấn cũng không thể không bất ngờ thoáng một cái.

Mà đáng phải nói nhất, cũng chính là nhục thân của hấn. Dò xét từng cái tế bào, bên trong chứa đựng năng lực gần như tăng lên gấp đôi, sức hoạt động càng phát ra mạnh mẽ.

Đưa tới trái đất, theo mấy nhà khoa học nói thì cái này có thể gọi là siêu cấp tế bào rồi. Có thể để cho mấy tên cuồng thí nghiệm phát điên lên rồi.

Theo thân thể từng cái biến hóa, Ly Hạ càng rõ ràng hơn rồi.

Hắn có thể đưa ra kết luận rằng bản thân hắn hiện tại bản chất lại thay đổi một lần nữa.

Hoặc nói rõ hơn nữa là bản chất của hắn của hắn lại đạt được một lần thăng hoa, tiến tới tần thứ cao hơn nữa mà hắn chưa từng tiếp xúc.

Hắn cũng không dám kết luận là có lợi hay có hại. Nhưng hiện tại chưa có chuyện gì xảy ra, thì chắc hẳn là chuyện tốt.

Lắc lắc đầu, Ly Hạ lui ra khỏi nội thị. Hắn có chút choáng váng.

Nội thị chuyện này là cực kì tiêu hao tinh thần, đó cũng là một lý do trước khi đạt đến Ngưng Khí cảnh mới có thể tự do nội thị.'

Nếu tinh thần không thể chịu đựng nổi, thì rất có thể bởi vì tinh thần tiêu hao quá độ mà biến thành tên ngốc.

May mắn Ly Hạ đã điều chỉnh trạng thái đến đỉnh phong mới dám kéo dài nội thị lâu như vậy, đổi lại người khác tối đa vài phút chính là tinh thần hao sạch mà bất tỉnh hay biến thành tên ngốc.

Vuốt vuốt hai mắt đã xuất hiện choáng váng, hắn hiện tại cần gấp hồi phục lại tinh thần lực rồi. Mà phương pháp hồi phục tốt nhất chính là giấc ngủ rồi.

Vì vậy, không do dự Ly Hạ tắt nến, nhanh chóng lột quần áo, lên giường. Rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18 : Thiên Hỏa Học Viện

Buổi sáng, Ly Hạ theo thói quen dậy sớm.

Lại ra sân, luyện vài lần Khai Nguyên Quyền sau, cảm giác thân thể biến hóa. Thấy không có gì sau hắn mới đi ra ngoài ngoài.

Đi ra cửa, lại giúp Cổ Tùng mở cửa tiệm sau, Ly Hạ lại nhìn vài đơn thuốc chưa hết xong, hắn cũng làm nốt việc còn thừa.

Nói là còn thừa, chứ thực ra là khá nhiều. Chủ yếu là mấy đơn thuốc cảm mạo, còn lại vài chục đơn chính là trị thương hay trừ độc.

Dù sao, Phong Lâm Trấn ở gần rừng núi, hằng ngày cũng không thiếu người đi kiếm sống bằng nghề săn bắn thú rừng.

Hay cao hơn một chút chính là đánh giết một ít Hạ Phẩm yêu thú rồi.

Cho nên việc bị thương cũng không là hiếm gặp. Còn phải nói là Cổ Tùng thu nhập chính cũng đến từ mấy người này rồi.

Mặc dù Ly Hạ hết thuốc vẫn không tính là quen tay, khi hết xong đơn thuốc cuối cùng thì trời cũng đã gần trưa rồi.

Nhưng như vậy cũng rất khá rồi. So sánh lúc mới bắt đầu, hắn còn vài lần đêm được thảo đưa vào quá nhiều.

Qua ngày sau, cái kia bệnh nhân chính là đến đây bán vốn rồi. Ly Hạ cũng bị Cổ Tùng gõ đánh một trận ra trò, một bên nhìn Phụng Linh Linh chính là ôm bụng cười to.

Cho đến hiện tại, hắn mới coi như có thể đứng tiệm được rồi, Cổ Tùng cũng yên tâm giao phần hết thuốc cho hắn, cũng không còn quan tâm nữa.

Mà Cổ Tùng lúc này cũng đang xem bệnh cho người khác rồi.

Nhìn còn hắn còn đang bận, Ly Hạ cũng tập trung lắng nghe vài tên khách trò chuyện với nhau rồi.

Chịu thôi, bản thân Ly Hạ cũng không phải loại quá thường xuyên giao tiếp với người khác.

Điểm này, từ số lượng từ mỗi ngày hắn nói ra là có thể chứng minh rồi.

Nên hẳn muốn biết tin tức gì trong trấn thì chỉ có thể từ tiệm thuốc lắng nghe vài từ miệng của mấy người khách.

Cũng rất bình thường, bên trong không có quá nhiều tin tức. Đại đa số đều là một số chuyện xảy ra hằng ngày trong trấn.

Tỷ như nhà một người khách nào đó bị mấy tên nhóc quậy phá vẽ bậy lên tường, hay nhà họ Thủ lão gia ốm nặng không còn sống được bao lâu...

Nghe một hồi đột nhiên Ly Hạ ánh mắt khẽ động, lại tập trung về một hướng lắng nghe.

"Lão Tứ, người có nghe nói Thiên Hòa học viện sắp tuyển học viên a." Một người ngồi gần đó vì phải chờ lên vài tên nữa mới đến lượt mình nên cũng nói chuyện phiếm lên.

"Thiên Hòa học viện, người nói Thiên Hòa học viện bảy năm mới tuyển học viên một lần. Hơn nữa vẫn phải là thiên tài chưa tới mười tuổi ít nhất phải là Dẫn Linh trung kì mới có thể vào học." Gọi Lão Tứ người bên cạnh hơi giật mình, lập tức suy nghĩ tới chuyện này.

"Phải đó, tính ra từ ngày vị kia học viện viện sứ đến đây bây giờ cũng đã là năm năm rồi. Bây giờ còn lại cũng chỉ là hai năm nữa là có thể một đợt mới tuyển sinh rồi. Còn nhớ lần trước cả trấn đều đưa con em mình ra ngoài nhưng cuối cùng chỉ có bốn đứa trẻ đạt được tư cách vào nhập học mà thôi." Người này nghĩ tới cái kia độ khó thì không khỏi than thở lên.

"Lần đó, đi tham gia đầy đủ gần bảy mươi đứa trẻ, đại đa số đều là Dẫn Linh trung kì. Thấp nhất đều là tám tuổi trở lên, vậy mà cũng chỉ có bốn đứa trẻ được chọn. Một đứa trong đó là con trai của Lâm trưởng thôn, chín tuổi tui vì cũng gần tới Dẫn Linh hậu kì mới coi như qua ải, còn lại ba đứa trẻ kia tất cả đều là miễn cưỡng may mắn mới đạt được một cái trúng tuyển rồi." Lão Tứ cũng cảm thán lên, không khỏi lắc đầu vì độ khó của học viện.

"Nhớ năm đó, ta....."

Còn về phần sau Ly Hạ liền không để ý đến nữa, trong đầu cũng nhớ đến Thiên Hòa học viện cái này danh từ.

Đã từng, lúc hắn lang thang khắp nơi cũng từng ghé qua học viện này một thời gian.

Thiên Hòa học viện từng là một trong những thế lực đỉnh cấp của một giới này. Thời kì đỉnh phong của nó mỗi một vị mới thu học viên tu vi thấp nhất cũng phải là Nhập Đạo cảnh đỉnh phong chứ không phải như bây giờ vậy.

Chiều nhập học viên điều kiện mặc dù khá hà khắc, nhưng so ra vẫn rất bình thường.

Mười tuổi trở xuống Dẫn Linh trung kì!

Theo Ly Hạ nhớ thì năm đó điều kiện thu nạp học viên của Thiên Hòa học viện liền là mười tuổi trở xuống Nhập Linh hậu kì đây.

Mà còn có cấp trên, nếu như gia nhập trẻ thì chỉ cần mười lăm tuổi trở xuống có tu vi Khai Phủ cảnh đỉnh phong là thấp nhất, chỉ có đột phá Khai Phủ cảnh mới có nắm chắc để nhập học rồi.

Nhưng tất cả ở trên cũng chỉ là điều kiện mà thôi, muốn chính thức gia nhập Thiên Hòa học viện còn phải thông qua mấy lần kiểm tra cùng thử thách, rồi được sự đồng ý của viện sứ mới có thể đi đến Thiên Hòa học viện để nhập học rồi.

Chỉ nhiều đó thôi cũng có thể tưởng tượng được năm đó gia nhập Thiên Hòa học viện là khó khăn cỡ nào rồi.

Mà Ly Hạ vì suy nghĩ của mình công pháp cũng từng ở trong đó vài chục năm xem hết toàn bộ Tàng Thư Lâu.

Rồi lại tiếp tục du hành vài nghìn năm, sau đó bắt đầu suy diễn công pháp của mình mà bỏ ra thời gian hai vạn năm

Mà thời gian hai vạn năm có bao nhiêu biến đổi, ai cũng không nói trước được.

Hắn lại không nghĩ tới đã qua hai vạn năm mà Thiên Hòa học viện vẫn còn tồn tại. Cái này cũng thật là bất ngờ lớn.

Mặc dù hiện giờ cái này Thiên Hòa học viện cũng xuống dốc so với hai vạn năm trước quá nhiều.

Từ điều kiện nhập học thì có thể nhận ra rồi.

Bất quá, Ly Hạ lại có ý nghĩ khác.

Thiên Hòa học viện mặc dù tuột dốc không phanh nhưng so với căn cội Đông Thiên Linh vực hiện giờ vẫn là một cái cự vô phách tồn tại rồi.

Bên trong đó tài nguyên tu luyện so với ở nơi này vẫn là gấp mấy chục lần, mấy trăm lần có hơn.

Đang suy nghĩ Ly Hạ bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói :

"Thế nào, động tâm rồi hả?"

Ly Hạ quay đầu lại, nhìn thấy một mặt cười tùm tùm Cổ Tùng.

Gật đầu, Cổ Tùng chính là dùng truyền âm nói cho hắn biết. Cái này là linh lực một loại vận dụng, có thể để người khác không nghe thấy, mà bản thân mình cũng không cần mở miệng. Có thể nói là dùng để bàn chuyện mật thì không còn gì tốt hơn nữa.

Bất quá nếu có tu luyện giả tu vì quá cao thì truyền âm trước mặt hắn giống như truyện cười mà thôi.

"Cái này cũng không khó, lấy bản lãnh của ngươi đi vào Thiên Hỏa học viện chính là dễ như ăn cháo thổi." Tiếp tục khám bệnh, Cổ Tùng cũng không có quá nhiều biểu hiện, nhưng âm thanh vẫn tiếp tục vang lên trong đầu Ly Hạ.

"Chuyện này, cũng khá trùng hợp với tính toán của ta. Nếu không có vấn đề gì, hai năm sau thì để ngươi cùng Linh Nhi cùng vào Thiên Hỏa học viện. Sẵn tiện hiện giờ có ngươi, ta rời đi nơi này cũng có thể yên tâm khi giao năng cho ngươi. Để năng một mình ta thật sự rất không yên tâm." Âm thanh Cổ Tùng vẫn vang lên, nhưng lần này không tên có một loại buồn bã.

Tiếp tục chờ một chút, lại không thấy Cổ Tùng nói gì nữa, Ly Hạ cũng im lặng. Mọi chuyện, chờ không có người lúc mới nên hỏi, hiện giờ còn không phải lúc.

Ly Hạ vẫn còn có chút nghi hoặc lời của Cổ Tùng.

Cổ Tùng hẳn là có phương pháp nào đó có thể giúp hắn và Phụng Linh Linh có thể dễ dàng gia nhập Thiên Hỏa học viện, điều này cũng có thể.

Nhưng hắn lại nói là phải rời đi, điều này cùng lúc trước lời hắn nói với Ly Hạ có chút ít không đúng.

Nếu như đúng như lời hắn nói, thì cũng khoảng bốn, năm năm nữa Cổ Tùng mới rời khỏi nơi này.

Bây giờ lại nhanh chóng như vậy muốn rời đi.

Là muốn trở về thế lực của hắn sao? Hay là đi tìm cha, mẹ của Phụng Linh Linh? Còn là, làm việc gì khác đâu? Việc gì có thể khiến Cổ Tùng gấp gáp như vậy trở về?

Trong lúc nhất thời, trong đầu Ly Hạ đã có vô số suy nghĩ nhưng cũng không có mấy cái hợp lý.

Không rõ mọi chuyện tình huống, Ly Hạ cũng không thể kết luận lên được. Cho nên hắn cũng từ bỏ không suy nghĩ nữa.

Tất cả mọi chuyện chỉ cần có đầy đủ thực lực lúc, ngươi muốn biết chuyện gì thì ai có thể cản ngươi? Chỉ cần thực lực đủ mạnh, tất cả mọi chuyện trong mắt người khác cho dù có gấp gáp đến mức nào thì trong mắt ngươi đó cũng chỉ là phù vân mà thôi.

Cho nên việc mà Ly Hạ cần làm hiện tại chính là dùng thời gian còn lại mau chóng đặt lên cái kia khinh khủng căn cơ, sau đó lại dùng thời gian nhanh nhất tăng lên thực lực của mình.

Chỉ cần đến lúc đó, hắn muốn gì cũng chỉ là chớp mắt sự việc rồi.

Mà trong lúc này, một cái nhỏ nhỏ bóng người theo nhà sau đi ra.

Một cái đáng yêu ngáp, Phụng Linh Linh sắc mặt buồn ngủ từ bên trong đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19 : Chỗ Chơi Tốt

Cuối cùng, xong cả một ngày công việc Ly Hạ cũng không hỏi Cổ Tùng bất kì vấn đề gì cả.

Mọi chuyện nên biết sẽ biết, đôi lúc biết quá nhiều cũng không phải là tốt.

Cứ như vậy, tiệm thuốc đóng cửa.

Phụng Linh Linh tức thời như một con gió chạy ra, mặt đầy phấn khởi lôi kéo Ly Hạ chạy ra khỏi trấn.

Tốc độ nhanh chóng, chỉ hơn nửa giờ là đã đến con thác hôm qua.

Đi đến bên dưới con thác, mặc dù nó vẫn như cũ, vẫn ầm ầm chảy mạnh, vẫn hiện lên sự 'hùng vĩ' của nó.

Nhưng Ly Hạ cũng không còn cảm giác được cảm giác kì lạ hôm qua rồi.

Cũng không suy nghĩ nhiều, đoán ngó một lần đã là cực kì may mắn rồi. Còn hy vọng nữa thì chính là mộng tưởng rồi.

Theo Phụng Linh Linh dẫn đường, đi vào bên trong con thác.

Thác nước rất lớn bề ngang liền có hơn hai trăm mét nên đi sâu vào trong con thác cũng tốn một ít thời gian.

Đi một lát, Ly Hạ liền nhìn thấy một hang động nhỏ, mà Phụng Linh Linh là nhanh chóng bước vào, vì âm thanh thác quá lớn nên nàng cũng chỉ ra hiệu cho hắn đi theo vào.

Hang động rất sâu, mất trọn vẹn mười phút đi đường mới nhìn thấy chút ánh sáng.

"Nhanh lên, chúng ta tới nơi rồi." Phụng Linh Linh lạnh lạnh êm tai tiếng cười vang lên, tăng tốc bước chân đi tới.

Không do dự theo sau nàng, Ly Hạ nhanh chóng đi đến lối ra.

Theo trong hang động ẩm ướt đi ra, phải nói là hoàn toàn trái ngược nhau hoàn toàn.

Bên ngoài có thác nước rộng lớn hùng vĩ, hang động âm u không ánh sáng.

Khi đi ra khỏi hang động cảnh sắc liền hoàn toàn khác.

Đập vào mắt Ly Hạ, là một hồ nước to lớn.

Rất lớn, lấy tầm mắt của hắn chỉ miễn cưỡng nhìn thấy một chút bờ bên kia mà thôi.

Mặt hồ êm dịu không gợn sóng, yên bình một cách kì lạ. Giống như có lực lượng nào đó khiến cho tâm tình người khác tĩnh lặng lại. Yên bình cảm giác thư thích một cách không thể diễn tả được.

Ven hồ còn mọc nhiều loại thảo dược, mà trong đó còn không thiếu linh dược.

Theo đánh giá của Ly Hạ linh dược ở đây thấp nhất đều là trăm năm trở lên, bên trong còn không thiếu ba, bốn trăm năm linh dược.

Nhìn xa xa còn có thể thấy những cây đại thụ to mấy người ôm không hết, trên cành cây còn mọc ra không ít đủ loại màu sắc khác nhau linh quả.

Ly Hạ có thể đảm bảo, ven ven vùng hồ này một phần năm cũng đủ để người khác khai sáng một cái tông phái vững chắc.

Mà nhiều đó cũng chỉ là vùng hồ này một phần năm mà thôi.

Đột nhiên, Ly Hạ ánh mắt khẽ động, nhìn vào một cái phương hướng.

Ở nơi đó, một cái đầu thú đột nhiên từ trong tán lá chui ra. Nhìn một cái Ly Hạ liền phân biệt được tên của nó.

Mình lộc, sừng dê, toàn thân lông hiện lên một màu hoàng kim. Nhìn vào cho người cảm giác êm dịu. Toàn bộ những đặc điểm này cũng chính là miêu tả của Kim Dương Linh. Là một chủng cực kì hiếm thấy.

Bởi vì chỉ cần Kim Dương Linh xuất hiện ở nơi đâu, chỉ cần có tu luyện giả phát hiện liền toàn lực săn giết.

Vì thịt Kim Dương Linh đối với Khai Phủ cảnh trở xuống là vật cực kì bổ dưỡng, có thể tăng nhanh tốc độ rèn luyện thân thể, mau chóng hoàn thành cảnh giới yêu cầu.

Hơn nữa, bởi vì năng lượng bên trong thị Kim Dương Linh rất ôn hòa, cung sẽ không dễ dàng tan biến, có thể lưu trữ trong khí huyết tu luyện giả, có thể để cho tu luyện giả từ từ khai phá, nhanh chóng giảm đi thời gian khổ tu.

Trên thị trường, một cân thịt Kim Dương Linh chính là cao tới năm mươi khối Linh Thạch hạ phẩm rồi. Mà đây cũng chỉ là giá thấp nhất mà thôi

Kim Dương Linh lúc này từ trong bụi cây đi ra, bấy quá nó nhìn thấy Ly Hạ và Phụng Linh lại rất bình tĩnh. Ánh mắt trong suốt, không có sợ hãi hay kinh ngạc gì cả.

Điểm này rất kỳ quái, loài Kim Dương Linh tính cách rất là nhút nhát, lại là rất cảnh giác. Thường thì chỉ cần có chút động tĩnh liền chạy mất, không giống như Kim Dương Linh ở nơi này bình tĩnh như vậy.

Nhưng không chỉ vậy, theo Kim Dương Linh xuất hiện. Giống như phản ứng dây chuyền vậy, lục tục xung quanh cũng xuất hiện mấy loài yêu thú khác.

Kim Dương Linh Ly Hạ nhìn thấy được năm con, còn có Thanh Liên Hạc, Địa Văn Sư, Khổng Linh Cầm,.....

Không ít các loại hiếm gặp yêu thú xuất hiện ven hồ. Mà tất cả đều có chung một đặc điểm

Không có một chút sợ hãi nào trong ánh mắt bọn chúng, cho dù là đã nhìn thấy Ly Hạ và Phụng Linh Linh, nhưng vẫn lướt qua liền không để ý nữa.

"Thấy nơi này thế nào." Lúc này, Phụng Linh Linh âm thanh vang lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này tràn ngập phấn khởi, vui vẻ nhìn đám yêu thú phía trước.

"Rất đẹp." Ly Hạ cũng không khỏi trả lời.

Nơi này khung cảnh đẹp đến chỉ có thể dùng 'tiên cảnh' để hình dung mà thôi.

Linh lực nồng đậm vô cùng, lại tịnh lệ thanh tâm. Nếu có người khác phát hiện nơi này mà nói, ngược lại chính là phá hủy khung cảnh thanh tịnh này.

"Nơi này chính là ta một năm trước vô tình phát hiện rồi, ở nơi này yêu thú cũng không sợ ta, thật là chơi rất vui." Nói, biểu tình hưng phấn trên mặt nàng càng đậm.

"Nơi này cũng không nên để cho người khác biết nữa." Ly Hạ lại liếc nàng một cái, dùng bình thản ngữ khí nói ra.

"Nơi này là địa điểm bí mật của ta rồi, ngoài người ra, cho dù Cổ Lão ta cũng chưa từng nói đây." Nói đến đây, Phụng Linh Linh đôi mắt nhỏ trừng Ly Hạ một chút.

"Ta nhưng là biết nơi này rất quý trọng, không thể để cho người khác biết rồi." Sau đó Phụng Linh Linh mới kể ra.

Ly Hạ yên lặng gật đầu, không nói nữa. Hắn cũng không nghĩ tới, trong nội tâm cô bé này, hắn hiện tại rất có địa vị.

Có thể để nàng đem bí mật nói cho hắn biết, chuyện này cũng không phải là đơn giản như vậy rồi.

Lắc đầu, không nghĩ tiếp chuyện này nữa. Ly Hạ bắt đầu dạo quanh khu vực ven hồ này.

Phụng Linh Linh lúc này cũng rất nhiệt tình làm một cái đúng cách hương dẫn viên du lịch.

Nơi đây không kẻ thảo dược, chỉ nói về linh dược nhưng là đạt tới một con số khủng bố. Chỉ cần bước chân bước tới nơi nào thì chỗ đó cũng thấp nhất có đến hai ba cây linh dược.

Nhiều đây thôi chỉ cần có người đem nơi này nói ra, thì đảm bảo tất cả các thế lực tông môn, môn phái đều điên cuồng lên.

Sẽ không tiếc trả bất cứ giá nào để chiếm đoạt nơi này.

Chỉ nói chi nơi này còn không ít những loài yêu thú hiếm thấy.

Nhưng điểm này linh dược kì thực cũng không lọt vào mắt Ly Hạ. Hắn tu luyện mới bắt đầu đã dùng một loại có thể nói 'Khủng Bố' hình dung là không có chút nào nói quá.

Hơn nữa, những này linh dược mặc dù nhiều có thể là có hơn nghìn năm tuổi cũng không thể giúp hắn tăng lên được bao nhiêu.

Nếu là ngày hôm qua đến nơi này, có thể hắn sẽ lấy vài cây linh dược về để sử dụng, nhưng đốn ngộ sau hắn lại không lọt mắt những thứ này rồi.

Bản thân bản chất cấp độ quá cao, những cái này linh dược cho dù nhiều hơn nữa cũng không giúp được cái gì nhiều.

Mà Phụng Linh Linh bên kia tình huống hắn cũng tương tự hắn vậy. Cho nên mới coi nơi này là một chỗ để vui chơi mà không phải là cái gì Động Thiên.

"Nơi này là một cái tự nhiên ẩn nấp trận pháp." Đi loanh quanh vài vòng, Ly Hạ đột nhiên nói ra.

"Nhanh như vậy phát hiện rồi." Phụng Linh Linh lúc này hơi ngạc nhiên nhìn hắn một chút. Nàng vốn còn muốn mượn cái này trận pháp đến bắt bí Ly Hạ đây.

Nơi đây tự nhiên trận pháp nàng lúc mới bắt đầu còn phải dùng gần một giờ mới phát hiện, không nghĩ đến Ly Hạ mới hơn nửa giờ đã phát hiện ra.

Không nói gì, Ly Hạ im lặng. Phụng Linh Linh lúc này cũng không chỗ chọc được hấn nên đành buồn bực rồi.

Cô bé này trong đầu nhỏ rốt cục suy nghĩ gì? Lúc nào cũng muốn trêu chọc hấn là sao.

Lấy Ly Hạ sống không biết bao nhiêu tuổi, lại nhìn qua vô số việc. Phụng Linh Linh mặc dù rất thông minh nhưng dù sao cũng mới thật sự là năm tuổi mà thôi. Có một chút nhỏ nhỏ tính toán cho là hấn nhìn không ra sao.

Nếu Ly Hạ biết lý do mà nàng luôn muốn trêu hấn là bởi vì muốn sửa hấn suốt ngày một bộ kia luôn luôn bình tĩnh. Cho nên nàng chính là muốn đem hấn chinh một trận.

Biết được lý do nà, cũng không biết Ly Hạ sẽ có suy nghĩ gì nữa rồi.

Không để ý tới nàng nữa, hấn tiếp tục hành trình quan sát nơi này.

Nơi này linh lực nồng đậm vô cùng, chỉ cần hít vào một hơi cũng cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Đối với tu luyện cũng mang lại tương đương chỗ tốt, đáng tiếc là như cũ đối với Ly Hạ và Phụng Linh Linh vô dụng.

Bọn hấn đều nằm trong giai đoạn rèn luyện, hơn nữa bản chất rất cao cũng không cần cái gì linh dược hay quá nồng đậm linh lực.

Hiện tại, cả hai chỉ cần chú trọng không ngừng rèn đúc thân thể để cho căn cơ càng hùng hậu là được.

Tất cả đều vì sau này trúc cơ thật vững vàng, để qua mười tuổi là có thể đột phá cảnh giới tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20 : Phúc Địa

Vùng hồ này thật sự rất lớn, Ly Hạ đã đi hơn hai giờ rồi nhưng mà theo tầm mắt của hấn cũng chỉ mới một góc nhỏ ở đây thôi.

Lấy cước bộ của hấn thì trong vòng hai giờ đi một cái mười dặm là không có vấn đề. Có thể thấy được nơi này rộng bao nhiêu.

Đi theo sau Phụng Linh Linh, Ly Hạ không ngừng thấy được những loại yêu thú khác.

Rất nhiều, có một số loại trong sách đã viết là tuyệt tích từ lâu. Không nghĩ nơi này lại xuất hiện.

Hấn suy đoán, nơi này có lẽ là được một cái đại năng ra tay tạo dựng lên.

Có lẽ trong khoảng thời gian hấn ngồi im hai vạn năm, Đông Thiên Linh Vực đã xảy ra một chuyện gì đó khiến cho cả Vực thiên địa linh lực đột nhiên giảm mạnh.

Các đại năng kia chắc không muốn cho cả một vực đoạn tuyệt truyền thừa hoặc là những loại linh dược bởi vì thiên địa linh lực giảm thiểu mà biến mất.

Cho nên, đã sáng tạo ra một cái Động Phủ này, nơi này lưu trữ những linh dược quý hiếm hay lâu năm cổ thụ.

Ngoài ra, còn có các loài yêu thú chỉ tồn tại ở Đông Thiên Linh Vực hơn vạn năm trước.

Theo thời gian, bởi vì không người phát hiện Động Phủ này. Những linh dược và yêu thú ngày càng phát triển hơn.

Yêu thú canh giữ, sau đó lại ăn vào những linh dược đó cho đến hiện tại đã đột phá đến cảnh giới rất cao, cho nên ở nơi đây cũng không có một con nào phổ thông yêu thú cả.

Toàn bộ phát tán ra khí tức thấp nhất đều là đột phá Thượng Phẩm yêu thú. Còn cụ thể bao nhiêu thì Ly Hạ cũng không thể cảm giác được.

Yêu thú từ Hạ Phẩm đến Thượng Phẩm trừ phi có nghịch thiên cơ duyên hay bản thân sinh ra đã là thần thú, nếu không thì chưa đột phá Thượng Phẩm cấp bậc đều chỉ có bản năng sống mà thôi, không có linh trí.

Mà yêu thú ở nơi này đều đột phá Thượng Phẩm cấp bậc, đều đã sinh ra một ít linh trí.

Tuy nói không thể được như nhân loại, nhưng ít nhất là có thể hiểu được ẩn tàng bản thân mình.

Theo cấp bậc càng cao, yêu thú linh trí cũng từ từ tiếp cận nhân loại, mà sống càng quá lâu cũng sẽ trở nên 'cáo già', đến mức nhân loại không thể so sánh được.

Đương nhiên, loại này chắc chắn sẽ có nhưng cũng sẽ không quá nhiều. Nếu không, hiện tại làm bá chủ Huyền Thiên Đại Lục cũng chưa chắc là nhân loại.

Lại đi theo Phụng Linh Linh vài vòng, nhìn nàng đùa giỡn cùng vài loài yêu thú như không có chuyện gì, Ly Hạ cũng buồn xuống đề phòng.

Dù sao, hẳn cũng không chắc những yêu thú này có thể hay không đột nhiên nhào tới cho hai người bọn họ một chút 'va chạm nhẹ'.

Tình huống đó nếu phát hiện sớm thì còn may mắn, có thể mau chóng né tránh. Nhưng nếu thật sự gặp mà không phát hiện thì cả hai coi như xong đời.

Những yêu thú này cấp độ cao hơn hẳn quá nhiều, cho dù không thật sự đánh lên, mà chỉ va chạm nhẹ cũng đủ mười cái mạng của hai người rồi.

Ly Hạ hiện tại cảnh giới quá thấp, cũng không dám mạo hiểm nhiều.

Bất quá hiện tại hẳn là không cần lo lắng nhiều như vậy. Những yêu thú này linh trí cao cực kỳ, gần như là Phụng Linh Linh nói ra câu nào thì bọn chúng đều hiểu cả.

Một đường không ngừng đi tới, Ly Hạ hơi có chút phát hiện. Những yêu thú này đối với Phụng Linh Linh đặc biệt 'hữu hảo'. Không, theo không ngừng quan sát Ly Hạ hiện tại khẳng định những yêu thú này nhìn vào Phụng Linh Linh có một chút...tôn kính.

Nói ra có chút buồn cười nhưng lại là sự thật, những yêu thú này đối với Phụng Linh Linh có đặc thù cảm giác, đặc biệt là yêu thú càng yếu thì biểu hiện càng rõ ràng hơn.

Hẳn có thể phát hiện ra những yêu thú này đối với nàng biểu hiện tôn kính là do mới đi ngang qua một cái mới đột phá, vượt qua Thượng Phẩm cấp. Ly Hạ nhìn thấy trong mắt nó hiện lên một chút sợ hãi nhưng phần nhiều hơn lại là tôn kính, thuần phục.

Bình thường, điều này chỉ hiện ra ở những yêu thú huyết mạch thuần khiết mà thôi.

Giống như nhân loại quý tộc đi ra đường nhìn thấy dân đen vậy. Dân đen hoàn toàn không dám có chút nào động tĩnh, mà quý tộc chính là kiêu ngạo xem thường bọn họ. Nhưng điều này trong mắt bọn họ lại là chuyện đương nhiên, bởi vì bọn họ chính là thượng vị giả, là đứng trên bọn họ.

Tình huống này cũng tương tự như vậy, những yêu thú này đối với Phụng Linh Linh biểu hiện tôn kính.

Nhưng Ly Hạ nhạy cảm phát hiện ra, theo không ngừng đi vào sâu bên trong, có mấy đạo khí thể khóa chặt trên người hẳn.

Nếu không phải Phụng Linh Linh bên cạnh chắc hẳn giờ hẳn đã trở thành một bãi thịt vụng hoặc ở trong bụng loại yêu thú nào đó.

Điều này khiến cho Ly Hạ cảm thấy khó hiểu, lấy hẳn vài nghìn năm tìm hiểu đến xem chuyện này hẳn là không xảy ra được.

Hơn nữa trong bốn tháng qua sống chung một chỗ cùng nàng, Ly Hạ có thể chắc chắn nàng là nhân loại.

Chuyện này cũng gây ra hẳn một chút tò mò rồi.

"Này, nhanh lên, chúng ta sắp đến rồi." Phụng Linh Linh âm thanh vang lên đánh gãy đang suy nghĩ Ly Hạ.

Bình tĩnh tăng tốc bước chân, hẳn dùng hành động để trả lời.

Vừa rồi mạch suy nghĩ bị đánh gãy, hẳn cũng không tiếp tục suy nghĩ thêm nữa, hiện tại không biết thì ngày sau có lẽ sẽ biết. Bây giờ suy nghĩ thêm chỉ làm mệt đầu óc.

Đi một hồi, cả hai đi đến một cái hang động, Phụng Linh Linh cũng háo hức lên tiếng :

"Đến rồi, đến rồi nhanh lên." Nàng hối thúc hẳn không ngừng.

Đi tới cửa hang, lúc này đột nhiên dị biến xảy ra, một đoàn bóng đen đột nhiên từ trong hang động vọt ra, tốc độ có thể nói là nhanh vô cùng.

Không cho Ly Hạ chút thời gian phản ứng, bóng đen chớp mắt đã đến Phụng Linh Linh phía trước.

Âm thanh bịch bịch vang lên.

Nhưng mà trong lúc này lại không có âm thanh khác nữa, Ly Hạ lấy tốc độ chớp mắt định thần lại.

Tiến lên một bước nhìn kĩ, lúc này hắn liền im lặng.

"Ha ha, Tiểu Hắc đừng liếm, thật là nhột, nha nha nha ~~~~" Tiếng cười nũng nịu lọt vào tai hắn không sót một chữ nào.

Chậm lại tâm, Ly Hạ cảm giác lúc này chớp mắt để cho hắn cái kia luôn bình tĩnh tâm tình hơi động một chút. Cảm giác như chớp mắt đó hắn cũng không rõ ràng.

Không để ý lắm, Ly Hạ lúc này nhìn vào đồ vật gì đột nhiên tập kích Phụng Linh Linh.

Một cái cao bốn mét, toàn thân đen sì, hình dạng giống như sói đang không ngừng dùng to bằng cả người Phụng Linh Linh cái lưỡi chính là không ngừng liếm lấy.

Im ắng nhìn ngắm con yêu thú này một chút, từ lúc Phụng Linh Linh cười lên Ly Hạ liền biết con yêu thú này chính là bốn tháng trước bị Phụng Linh Linh ra lệnh 'tập kích' hắn Ảnh Lang rồi.

Không thể không nói, mới bốn tháng trước chỉ cao gần ba mét Ảnh Lang hiện tại đã cao hơn một mét, mà hắn hiện tại mới cao hơn một phân đây.

Yêu thú cùng nhân loại khác nhau cũng thể hiện ra. Yêu thú tốc độ trưởng thành so nhân loại nhanh hơn quá nhiều, mà trưởng thành chậm chậm yêu thú, thì đại đa số đều là thánh thú, thần thú.

Ly Hạ từng đọc qua, Thánh Thú muốn trưởng thành hoàn toàn cần tu luyện nghìn năm. Mà Thần Thú thời gian trưởng thành liền dài gấp mười lần cũng chính là vạn năm.

Mặc dù trưởng thành chậm nhưng mỗi một loại trưởng thành liền không phải ai muốn là có thể địch lại là được rồi.

Mà hiển nhiên, Ảnh Lang không thuộc hai loại yêu thú trong đó rồi. Cũng chính điều này mới thể hiện ra yêu thú cực nhanh tốc độ phát triển.

Mới qua bốn tháng liền sắp đạt đến Thượng Phẩm yêu thú. Bất quá đối huyết mạch của Ảnh Lang bình thường cực hạn cũng dừng tại Thượng Phẩm Yêu Thú.

Bất quá ở nơi này, đột phá huyết mạch hạn chế có lẽ không quá khó.

Nơi này Thiên Địa Linh Lực nồng đậm đến mức sắp ngưng tụ thành khí thể rồi.

Nếu lúc trước Ly Hạ phát hiện nơi này thì hắn chắc chắn lựa chọn nơi này để tu tập Thiên Địa Linh Lực rồi.

Không nói số lượng, về chất lượng nơi này Thiên Địa Linh Lực so bên ngoài cao hơn ít nhất vài chục lần.

Nếu như lấy Linh Lực ở đây khởi đầu Thượng Linh Quyết mà nói, có thể vừa hoàn thành khiến Ly Hạ lực lượng ít nhất đạt đến mười vạn cân.

Mà bên ngoài cũng chỉ khiến Ly Hạ đạt được hơn hai vạn cân. Có thể thấy nồng độ chênh lệch đến mức độ khiến người ta giận sôi.

Bất quá Ly Hạ rất nhanh từ bỏ ý nghĩ này, ở bên ngoài khởi đầu tu luyện đã vô cùng nguy hiểm, hắn phải cẩn thận từng li từng tí. Nếu ngay từ đầu tu luyện đã ở nơi này, có lẽ Ly Hạ phải nhanh chóng chạy đi chỗ khác, nếu không muốn trở thành bữa trưa của một con Yêu Thú nào đó.

Lúc này, từ trong hang động đi ra một bóng đen to lớn.

Mà theo bóng đen to lớn xuất hiện, đang không ngừng liếm Phụng Linh Linh Ảnh Lang Tiểu Hắc cũng dừng lại.

Phụng Linh Linh nhanh chóng đứng lên, quay người nhìn bóng đen, nụ cười càng tươi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đăng Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.